

PORILAINEN

Kesäkuu 2 2025

Porin prikaati

www.maavoimat.fi/porin-prikaati

PORILAINEN
Toimitus 27801 SÄKYLÄ

JULKAISIJA
Porin prikaati ja
Porin prikaatin kilta ry.

JOHTOKUNTA
Puheenjohtaja
prikaatikenraali
Jami Virta
Varapuheenjohtaja
Seppo Vainio

Taloudenhoitaja
Tapio Turunen

PÄÄTOIMITTAJA
everstiluutnantti
Teemu Hokkanen
puh. 0299800 (vaihe)

TOIMITUSSIHTEERIT
porilainen.porpr@mil.fi
Henna Mäntylä
Sami Kaunisto

AVUSTAJAT
Olli Alho
Esa-Pekka Avela
Kari Nummila
Tuula Rahkonen
Jenni Tanski
Matti Vihurila

TAITTO
Simo Nummi
puh. 040 532 5815
mainosnummi@icloud.com

OSOITTEENMUUTOKSET
porilainen.porpr@mil.fi

TALOUDENHOITAJA
Tapio Turunen
porprkilta@outlook.com

PANKKI
FI04 4456 0010 0941 50
FI90 1131 3006 1029 52

KIRJAPAINO
Newprint Oy

PORILAINEN

Kesäkuu 2 2025

Viestintävarusmiehet kuvaamassa maanpuolustusta s. 28

Sisältö

Pääkirjoitus.....	3
Toimiva ”yhden luukun periaate”	5
Sotilaallista yhteistyötä ja saunomista	6
SKVJ Monipuolinen ja vaativa koulutus.....	9
Ajankohtaista Pohjanmaan aluetoimistosta	12
Kenraalimajuri Rami Saari, tarkasti Porin prikaatin	12
Lippujuhlapäivän ylenneyt ja palkitut	14
Simulattoriyhteistoimintaa ja yli 20 vuotta.....	16
Kriisinhallintakoulutus	18
Golanin kukkuloilta	20
Hei, milloin voisin tulla juttelemaan?	23
Vanha Porilainen	24
Viestintävarusmiehet työssään.....	26
Porin prikaatin perheenisäystä!	28
Veskulla virtaa riittä ja koulutus etenee mallikkaasti	30
Itsenäisyysvuoden Porilaispäivät 1967	32
Satakunnan jääkäripataljoonan perinteet.....	34
Porilaismuseumo sai merkittävät lahjoitukset	36
Sotilaskoti	40
Kiltasivut.....	41
Aliupseerikurssien kronikat	49

Kun uudesta tulee normaali

Poikkeukselliset ajat edellyttävät poikkeuksellisia toimintatapoja. Porin prikaati on elänyt poikkeuksellisia aikoja yhdessä muiden Puolustusvoimien joukkojen kanssa jo viisi vuotta. Kuten lukijat tietävät, koronan aikana likipitään kaikkiin asioihin piti löytää tilapäisiä ratkaisuja. Valitettavasti on todettava, että Adeno-viruksen kanssa kamppailu ei paljoakaan poikkea edellisestä epidemia-ajasta. Keskeisenä erona lieenee se, että terveystilanteen kehittyminen on globaalisti tänä päivänä helpompaa ennustaa. Joukko-osastossa tilanne on kuitenkin aikaisemman kaltainen – tilojen käyttöä ja koulutusta joudutaan säättämään päivätarkkuudella useita kuukausia. Eikä koulutuksen toimeenpanoon ja seurantaan yksilötasolla käytettävä aika ole suinkaan vähentynyt.

Naton jäsenyys on sekin aiheuttanut tarvetta tarkastaa perinteiseksi totuttujen osakokonaisuuksien toimeenpanoa ja käytänteitä. Yhteistyö liittouman muiden joukkojen kanssa on ollut aktiivista ja erittäin hyödyllistä puolin ja toisin. Harjoitusjärjestelmän osalta se on tarkoittanut, että säädämme omaa koulutusrytmiä soveltuvin osin osaksi Naton harjoitusjärjestelmää. Marssijärjestys on tietysti selvä, meidän liikkumavaramme on harjoituksiin osallistuvien joukkojen priorisoinnissa

ja valinnassa. Prikaati on alueellisesti keskeinen toimija myös isäntämaatuen järjestäjänä. Useiden kuukausien tuki ja yhteistyö edellyttää erillisjärjestelyjä, joiden hyöty on kuitenkin kiistämätöntä monella tapaa. Olen vakuuttunut, että näin on niin harjoitusjärjestelmän kuin isäntämaatuen osalta jatkossakin. Se on myös kansallisen etumme mukaista. Toivottavasti Ukrainassa käytävä sota on sekin poikkeuksellista, vaikka valitettavasti pitkäaikaisesti hyväksyttävän ratkaisun saavuttaminen näyttää epätodennäköiseltä. Prikaatin näkökulmasta sodasta saatavat opit ovat ensisijaisen tärkeitä sovittaa koulutukseen ja samalla myös operatiivis-taktisiin toimintatapoihin. Haasteeseen pystymme vastaamaan muun muassa osallistumalla suorituskykyjen kehittämiseen ja harjoittelun mahdollistavan infrastruktuurin rakentamisella. Nekin edellyttävät joskus tilapäisiä ja usein nopeasti toimeenpantavia ratkaisuja. Uskon, että hyvinkin pian harjoittelempa esimerkiksi miehittämättömien laitteiden käyttöä erityisesti niille tarkoitetuilla radoilla. Aivan kuten tulempa harjoittelemaan kulutussodankäynnin muotoja linnoitetuissa asemissa – niin omissa kuin vastustajan linnoitetyypeissä.

Edellä kuvatussa tilanteessa on oikeutettua sanoa, että olemme ku-

luneet vuodet olleet jatkuvasti uusien haasteiden ääressä. Porilaiset ovat nämä haasteet selättäneet ja löytäneet tilapäiset ratkaisut, jotka useimmiten ovat vaatineet henkilöstöltä poikkeuksellista tahtoa ja velvollisuuden tuntoa. Olen joukostani tavattoman ylpeä, ja on kunnia olla osa tarpeen mukaisesti toimintansa mukauttavaa joukkoa.

Koen kuitenkin velvollisuudeksi huolehtia siitä, että näiden uusien olosuhteiden edellyttämät ratkaisut eivät pitkällä aikavälillä perustu aina vain tilapäisyyteen. Uusien joukko- ja yksilökohtaisten ratkaisujen löytäminen ja toimeenpano ei aina ole helppoa. On tunnistettava, että ensimmäiset toimenpiteet eivät aina onnistu odotetulla tavalla. Jotain on kuitenkin asioille tehtävä, ja jostain on aloitettava.

Uuden tekemisessä normaaliksi meillä jokaisella on merkittävä rooli. Kokemuksien aktiivinen jakaminen ja positiivinen osallistuminen on sujuvan onnistumisen takeena. Asemasta tai tehtävästä riippumatta. Näin viemme joukkoamme kohti Porin prikaatin 400:tta juhlavuotta ja varmistamme, että seuraavakin vuosisata alkaa tahtomme mukaisesti.

Porin prikaatin komentaja, prikaatikenraali Jami Virta

TERVETULOA KESÄKYLÄÄN!

Säkylä
Sata oppia!

@sakylankunta

RAUHANTURVAAJAKSI.FI

KILPAILUKYKYINEN PALKKAUS, KORVAAMATON KOKEMUS.

Hae
verkossa
24/7.

Puolustusvoimat
Försvarsmakten • The Finnish Defence Forces

Toimiva ”yhden luukun periaate”, tavoittelemisen arvoinen yhteistoiminnassa

Yhteiskunnan turvallisuusstrategias-
sa 2025 on yksilön kriisinkestävyys
nostettu elintärkeiden toimintojen
muodostaman timantin keskiöön. Kriisin-
kestävät yksilöt muodostavat isomman ko-
konaisuuden päätyen yhteiskunnalliseksi
valmiuden kehittymiseksi. Valmius teh-
dään yhteiskunnan eri toimijat yhdessä.
Suomen muuttunut turvallisuusympäristö
korostaa tällä hetkellä eri organisaatiois-
sa aika -käsitteen hallitsemista niin, että
uhka, valmius ja vaste ovat toistensa suh-
teen suunniteltu, valmistelu ja harjoiteltu.
Eri yhteiskunnalliset toimijat tuovat ym-
märrettävästi mukanaan erilaisia organi-
saatioita, vastuita ja maantieteellisiä vas-
tuualueiden rajoja. Sotilas miettii usein
toiminnassaan ”yhden luukun -periaa-
tetta” ainoana aidosti toimivana mallina.
Kanssakäyminen ja sopiminen asioista on
sitien sotilaallisessa mielessä yksiselitteistä
ja selkeää. Samalla pyritään hallitsemaan
erityisesti tilanneymmärrystä, johtamista
ja aika -käsitettä. Tämä mahdollistaa myös
tarvittavan ennakkoinnin ja viestinnän.
Viestintä itsensä suunnasta oman organi-
saation sisälle ja siitä ulospäin on kriittin-
nen elementti. Se vaikuttaa jatkon johta-
misen seurannaisvaikutuksiin tuoden mu-
kanaan joko sujuvuutta tai kitkaa.
Sotilas tiedostaa, että yhteistoimintaympä-
ristössä organisaatiot tavoittelevat samaa
yksiselitteisyyttä. Toimintaympäristössä
organisaatiot ovat riippuvuussuhteessa toi-
siinsa. Olen havainnut, että jossakin mää-
rin eri vastuiden ja vastuualueiden perus-
teella katsotaan suuntaan tai suuntiin, jos-
sa vastuuta mielletään toiselle kuuluvaksi.
Tuo signaali kuulostaa korvaani hälytys-
kellon ääneltä – ääneltä, joka edellyttää
molemmipuoleisia toimenpiteitä. Vähin-

tään molempien osapuolten odotetaan
osoittavan kiinnostusta asiaa kohtaan
olemalla yhteydenpidon aktiivinen toi-
mija. Yhteydenpito selkeyttää osaltaan
vastuualueiden rajoja. Risteäviin ja epä-
selviin toimijoiden vastuisiin, emme toi-
vo mm. laaja-alaista vaikuttamista.

Käytännössä maavoimien paikallispuo-
lustusharjoituksissa eri julkisen sekto-
rin, määritetyt yksityisen ja kolmannen
sektorin toimijat pohtivat saman pöydän
äärellä asioita, jotka vaikuttavat kaikkien
toimintaan. Työkaluna Häiriöhyrrä on
erinomainen työkalu tähän. Se auttaa
ymmärtämään haastetta ja paljastaa sa-
malla mm. ”yhden luukun -periaatteen”
kitkatekijöitä tilannekuvan, johtamisen
ja viestinnän kannalta. Paikallispuolus-
tusharjoituksista keskeinen omaan orga-
nisaatioon vietävä viesti on, että omassa
valmiussuunnittelussa on huomioitava
yhteiset johtopäätökset mahdollisim-
man nopeasti.

Organisaatioiden, niiden vastuiden tai
maantieteellisten vastuualueiden muut-
taminen on kivikkoinen tie. Valinta on
tehty ja se vaikuttaa päätöksen tekohet-
kestä vuosia eteenpäin. Jokainen tehtävä
muutos on kuitenkin hyvä miettiä myös
valmiuden kannalta. Normaaliolojen
käytänteitä tulee viritellä äärimmilleen
yhdessä ja kukin organisaatio sisällään.
Käytänteet tulee olla yksiselitteisesti toi-
mivina vietävissä sellaisenaan tilantee-
seen, jossa edellytetään valmiuden te-
hostamista.

Eversti Vesa Helminen
Apulaiskomentaja
Porin prikaati

Brittisotilaat Suomessa

Sotilaallista yhteistyötä ja saunomista.

Teksti ja kuvat: jääkäri Honko

Maavoimien kevään harjoituksiin osallistuneet liittolaisten helikopterilentueet saapuivat huhtikuussa Suomeen, vahvistaen puolustusyhteistyötä ja syventäen kansainvälistä kumppanuutta. Britannian joukot tukeutuivat harjoittelun ajaksi Porin prikaatiin, jossa he paitsi harjoittelivat suomalaisille joukoille tutussa maastossa, myös pääsivät tutustumaan Suomeen ja suomalaisiin – saunakulttuuria unohtamatta.

Yksi Säkylään saapuneista britannialaisista sotilaista oli 2nd Lt **Wood** (662 Squadron, 3 Regiment Army Air Corps). Hänen joukkonsa erikoisalaa on operoida AH-64E Apache – huippuluokan taisteluhelikopteria, joka yhdistää ketteryuden, huipputeknologian ja tulivoiman, mahdollistaen omien joukkojen tukemisen sekä vihollisen tehokkaan häiritsemisen. Wood kertoo, että joukkojen vahvuus ei ole pelkästään kalustossa, vaan myös sen ihmisissä ja perinteissä. AAC:n (Army Air Corps) juuret johtavat toisen maailmansodan aikaiseen rykmenttiin nimeltään ”Glider Pilot Regiment”, ja on siitä lähtien osallistunut useisiin historiallisestikin merkittäviin operaatioihin, tarjoten taktista ilmatukea sinne, missä sitä eniten tarvitaan. Ensimmäistä kertaa Suomessa vieraileva Wood kertoo saaneensa hie-

non ensivaikutelman Suomesta ja siitä, kuinka lämpimästi ja kohteliaasti suomalaiset ovat vastaanottaneet heidät. Erityisesti hänet on yllättänyt Suomen valoisuus. Valoisuus on osoittautunut hyvinkin positiiviseksi asiaksi, sillä jopa keskiyöllä on ollut tarpeeksi valoisaa esimerkiksi kartanlukuun, mikä vaatii tämän mukaan aluksi hieman totuttelua. Suomessa sää on ollut kylmä, mutta tasainen, mikä on ollut ideaalista koulutuksen kannalta. Wood kehuu Suomea kauniiksi ja rauhalliseksi maaksi sekä nostaa esiin, että Suomen vähäsateinen kevät on ollut iloinen yllätys.

Hiljattain koulutuksensa suorittanut Wood on ensimmäistä kertaa ulkomaan komennuksella ja nostaa esiin myös, että Suomen maasto on todella erilaista kuin se, mihin hän on aikaisemmin kotimaassaan tottunut. Erilainen maasto on tarjonnut

Kuvateksti: Brittiläinen lento-osasto tukeutui Porin prikaatin kahden kuukauden ajan. Isäntämaatuki on yksi prikaatin päätehtävistä.

loistavasti haastetta, mutta se on ollut samalla myös mainio testi ja virkistävää vaihtelua.

Eläminen Suomessa ja Porin prikaatin henkilökunnan ja varusmiesten rinnalla työskentely on ollut Woodin mukaan palkitseva kokemus. Koulutuksessa on tuntunut olevan selkeä tarkoitus ja suomalaiset isäntinä ovat onnistuneet saamaan brittiläiset antamaan kaikkensa tälle komennukselle.

Myös ruokapuoli on ollut vieraiden mieleen, ja kenttäkeittiö on erinomaisella ruokatarjoilullaan kerännyt laajalti kehuja. Erityisesti kiihosta on kerännyt jatkuva teetarjoilu, joka on auttanut pitämään brittiläisten motivaation katossa.

Yllättävin asia Suomessa on ollut ehdottomasti saunojen määrä sekä suomalaisten suhtautuminen saunomiseen. Tämä on saanut Woodin mukaan myös brittiläisetkin lämpenemään saunomiselle, ja nyt siitä on tullut heidänkin päivittäinen ruttiinsa. Toinen yllätys on ollut polkupyörien käyttäminen liikuttaessa; se on niin simppele, mutta käytännöllinen ratkaisu, kertoo Wood. Yksi asia kuitenkin aiheuttaa vielä epäilyksiä, nimittäin suomalaisten suhde salmiakkiin, mikä kummastuttaa brittejä. Myös vapaa-aikaa on löytynyt harjoitusten ohessa, ja muun muassa aikaisemmin mainittu sauna on ollut

kovassa käytössä. Rohkeimmat ovat uskaltaneet jopa pulahtaa kylmään järviveteen.

Suomalaisten ammattimaisuus ja kuri ovat tehneet vaikutuksen. Wood kertoo, että on ollut kunnia työskennellä näin kykenevien ja motivoituneiden sotilaiden kanssa.

- Harjoitukset, kuten "Mighty Arrow", tarjoavat arvokasta yhteisharjoittelua, ja olemme oppineet paljon toisiltamme.

Harjoituksissa käytetyt Apache- ja Wildcat-taisteluhelikopterit ovat täydentäneet toisiaan taistelutentillä tehokkaasti. Wildcat soveltuu erinomaisesti tiedusteluun ja taistelutentän ripeään liikkuvuuden takaamiseen kyetessään siirtämään joukkoja tai varusteita nopeasti alueen halki. Apache puolestaan tuo mukanaan merkittävän tulivoiman ja kyvyn suorittaa tarkkoja iskuja maaoperaatioiden tukemiseksi.

- Suomen tiheät metsät ja heikko näkyvyys ovat asettaneet lentomiehistöille ainutlaatuisia haasteita ja ovat pakottaneet meidät käyttämään paremmin sensoreita, yhteistyötä ja luovaa lentämistä, mikä on ollut erinomainen ympäristö taitojemme hiomiseen, kommentoi Wood.

Suomalaisten innovatiiviset tavat hyödyntää epätavanomaisia resursseja yllättivät britit. Esimerkiksi moottoripyörillä viestien välittäminen panssaroitujen yksiköiden välillä – niin nopea, hiljainen ja maastoon sopiva ratkaisu, joka muistut-

taa siitä, että aina ei tarvita huipputeknologiaa ollakseen tehokas.

Oppiminen on ollut molemminpuolista, sillä ideoita ja taktiikoita on vaihdettu molempiin suuntiin; britit ovat näyttäneet, miten ilmailun avulla voidaan tehostaa maaoperaatioita, johon suomalaiset puolestaan osoittivat pikaista soveltamista ja näyttivät todellista maaston ja suojautumisen hyödyntämistä.

- Brittien oppien avulla suomalaiset ovat toivottavasti saaneet paremman käsityksen siitä, millaisia haasteita ilmailun ylläpito voi tuoda karuissa olosuhteissa, pohtii Wood.

Hän kertoo ottaneensa paljon opiksi tästä komennuksesta sekä ammatillisesti että henkilökohtaisesti. Komennus on ollut kaikin puolin fantastinen mahdollisuus operoida uudessa ja haastavassa ympäristössä, ja on ollut mahtavaa työskennellä Suomen Puolustusvoimien kanssa. Heidän ammattimaisuus, sopeutumiskyky ja omistautuminen NATO-yhteistoiminnalle on ollut vaikuttavaa.

- On ollut rohkaisevaa nähdä kuinka samantyyppiset maidemme ajattelutavat ja toimintamallit ovat. Tämä komennus on vahvistanut kansainvälisen yhteistyön arvoa ja osoittanut, kuinka tehokkaita pystymme olemaan yhdessä harjoitellessamme. Suomesta lähten syvän kunnioituksen kera suomalaisia kohtaan ja aidosti toiveikkaana NATO-yhteistyön tulevaisuuden suhteen, toteaa 2nd Lt Wood.

Suomen kansainvälisen valmiusjoukon (SKVJ) valintakokeet vuonna 2025

SKVJ Monipuolinen ja vaativa koulutus

Porin prikaatin 1. jääkärikomppania sekä 1. pioneerikomppania kouluttavat vuosittain heinäkuussa alkavassa palveluksessa joukon, joka saa laajan osaamisen ohella hyvät valmiudet toimia sotilaallisen kriisinhallinnan tehtävissä. Koulutus antaa lisäksi valmiudet toimia haastavissa kansallisen puolustuksen tehtävissä.

SKVJ-joukon erityispiirteenä voidaan pitää vuoden palvelusaikaa, jossa jokainen taistelija koulutetaan ryhmänjohtajatasoisiin tehtäviin. Soveltuvat henkilöt koulutetaan reservinupseereiksi Puolustusvoimien tarpeiden mukaisesti. Ulkoisena tunnuksena SKVJ-joukko kantaa kultaista barettimerkkiä, joka ansaitaan palveluksen aikana suoritettavassa Barettimerkkikokeessa. Palvelukseen sisältyy laajan muodollisen koulutuksen ohella useita soveltavia harjoitteita sekä harjoituksia Suomessa sekä ulkomailla.

Suomen kansainvälisen valmiusyksikön palvelusaika sisältää yhden kansainvälisen harjoituksen. Vuonna 2025 SKVJ-joukko osallistui harjoitukseen Virossa.

Valintakoe – Pääsylippu SKVJ-joukkoon

SKVJ-koulutukseen haetaan Puolustusvoimien erikoishaun kautta. Mikäli hakija läpäisee esikarsinnan, hänet kutsutaan yhden päivän ajaksi Porin prikaattiin pääsykoetilaisuuteen. Pääsykokeet jakautuvat kahteen osaan, jossa ensimmäisessä osassa hakija suorittaa fyysiset testit. Valintakokeen fyysiset osuudet ovat suoraan karsivia, mikäli hakija ei täytä testien vähimmäisvaatimuksia. Fyysisten testien jälkeen jokainen hakija haastatellaan henkilökohtaisesti ja lopuksi hakijat suorittavat peruskokeet 1 ja 2.

Valintakoepäivä alkaa Cooperin testillä, jossa 12 minuutin aikana hakijan on saavutettava vähintään 2500 metrin tulos. 2500 metrin tuloksella hakija saa 0 valintapistettä, mutta pääsee etenemään seuraavaan vaiheeseen. Vastaavasti 3000 metrin tuloksella hakija saa täydet viisi pistettä. Testi suoritetaan omilla liikunta-varusteilla.

Juoksutestin jälkeen joukko siirtyy evakuointitestiin, jossa tavoitteena on kantaa noin 55 kiloa painavaa paininukkea 150 metriä. Paininu-

kelle on puettu luotisuusjalliivi, jolla simuloidaan haavoittuneen henkilön evakuointia. Nukkea saa testata ennen mitattavaa koesuoritusta ja havaintojen perusteella palomiesotteessa kantaminen on viimeisten vuosien aikana tuottanut parhaita tuloksia. Täydet viisi valintapistettä hakija saa, kun kykenee evakuoimaan nukkea 150 metrin matkan alle 55 sekunnissa. Minimivaatimuksena on, että nukkea kannetaan vähintään 25 metrin matka alle kahteen minuuttiin.

Viimeisenä fyysisenä testinä on lihaskuntotesti. Lihaskuntotestissä testataan vauhditonta pituushyppyä, istumaan nousua sekä etunojapunnerruksia. Vauhdittoman pituushypyn tulos metreissä kerrotaan 20:lla ja jokaisesta puhtaasti suoritetusta istumaan noususta ja etunojapunnerruksesta saa yhden pisteen. Hakijan tulee saavuttaa vähintään 95 pistettä ollakseen jatkossa, täydet 5 pistettä hakija saa suorittamalla liikkeitä 125 kokonaispisteen edestä. Fyysisten testien jälkeen hakijat siirtyvät yksilöhaastatteluihin, jotka toteuttaa Porin prikaatin henkilö-

kunta. Haastattelu käydään englannin kielellä, jolloin voidaan arvioida myös hakijan kielitaitoa. Haastattelun tarkoituksena on saada lisätietoa hakijan kyvyistä ja ominaisuuksista sekä varmentaa kielellinen osaaminen.

Pääsykoepäivän lopuksi hakijat suorittavat Peruskokeen 1 ja 2, joilla selvitetään hakijan lahjakkuuksien eri osa-alueita sekä tuotetaan lisätietoa hakijasta. Pääsykoepäivän jälkeen kauempaa saapuvilla hakijoilla on mahdollisuus jäädä majoittumaan Porin prikaatiin.

Valintakokeiden jälkeen Porin prikaatin Koulutusosasto asettaa hakijat jonoon, joka perustuu menestymiseen pääsykokeissa. Klassinen paremmuusjono on läpinäkyvä tapa varmistaa pisteiden valossa parhaiden hakijoiden sisäänpääsy. Osa hakijoista valitaan myös varasijalle, mikäli joku valituista henkilöistä ei vastaanota tarjottua koulutuspaikkaa.

Pääsykokeet vuonna 2025

Heinäkuussa 2025 alkavaan SKVJ-palvelukseen haettiin OmaIntti-sähköisen palvelun kautta ja hakeutuminen oli mahdollista 1.10.2024–31.1.2025 välisenä aikana. Vuonna 2024 ja 2025 SKVJ-koulutusta markkinoitiin aktiivisesti sosiaalisen median kanavilla, johon tuotiin uutena elementtinä Mighty Finland – tiimin kanssa toteutettava yhteistyö. Mighty Finland kuvasi syksyllä 2024 valintakokeista erillisen esitelyvideon, joka julkaistiin muun muassa YouTubessa. Vuoden 2025 tilastoinnin perusteella Mighty Finlandin sisältö oli tavoittanut monet pääsykoelaiset ja pääsykokeita käsittelevää videota pidettiin erittäin onnistuneena.

Vuoden 2025 hakutilastojen perusteella voidaan vetää johtopäätös, joka puhuu SKVJ-koulutuksen kiinnostavuuden puolesta. Porin prikaati teki selkeän hakijaennätyksen tänä vuonna, joka tarkoittaa hieman vajaata 900 hakijaa. SKVJ ”näkyi ja kuuluu” oikeilla alustoilla oikeille kohderyhmille, koska prosentuaalinen hakijamäärän nousu aikaisempiin vuosiin verrattuna oli merkittävä.

Maaliskuun ja huhtikuun taitteessa järjestetyissä valintakokeissa sää oli hakijoiden puolella. Lämpimissä ja keväisissä olosuhteissa juoksutesti

sujui lumisia olosuhteita huomattavasti jouhevammin. Osa pääsykoelaisista pääsi myös aurinkoisina päivinä syömään valintakoepäivänä lounasta kevyissä vaatteissa 1. Jääkärikomppanian takapihalla.

Suuri hakijajoukko antoi Porin prikaatille erinomaiset lähtökohdat valita pääsykoelaisista parhaiten menestyneet henkilöt palvelukseen. Varasijoilta tullaan nostamaan tänäkin vuonna muutamia henkilöitä palvelukseen, jolla varmistetaan Puolustusvoimien sekä Porin prikaatin tarpeiden mukainen joukko koulutukseen. Valintakokeesta vastaavan tahon, Porin prikaatin koulutusosaston, näkökulmasta vuoden 2025 valintakoe oli kaikkineen onnistunut tapahtuma.

Tuleva SKVJ-haku

Heinäkuussa 2026 alkavaan SKVJ-koulutukseen voi hakeutua 1.10.2025 alkaen aiemmin mainitun OmaIntti-palvelun kautta. Hakijalla ei saa olla aikaisempia palveluspäiviä alla, eli jo palveluksen aloittanut henkilö ei voi hakeutua SKVJ-koulutukseen. Hakijalla tulee olla A-palveluskelpoisuusluokka, riittävä fyysinen kunto sekä nuhteeton tausta. Lisätietoa SKVJ-hausta saa osoitteesta www.intti.fi/SKVJ.

Kapteeni Suominen
Kirjoittaja vastaa SKVJ-valintakokeista ja valinnoista Porin prikaatissa

Vuonna 2025 SKVJ-koulutukseen oli ennätysmäärä hakijoita.

Ajankohtaista Pohjanmaan aluetoimistosta

Porin prikaatin näkyvyyttä lakeudella

Seinäjoella toteutettiin 11.-12.4. maanpuolustustapahtuma TURVA25. Puolustusvoimien lisäksi tapahtumaa oli järjestämässä alueen reserviläisjärjestöt ja rauhanturvaajat sekä muita maanpuolustuksen aktiivisia toimijoita. Tapahtuma järjestettiin tämän muotoisena nyt kolmatta kertaa ja se sai jälleen hyvän vastaanoton.

Maanpuolustustapahtumaan sisältyi maanpuolustusjuhla, jossa musiikista vastasi MPK:n Pohjanmaan soittokunta. Juhlapuheen piti Naisten valmiusliiton puheenjohtaja Paula Risikko. Juhlaan kuuluivat myös sotaveteraanin haastattelu ja Puolustusvoimien tervehdys, jonka juhlaan toi Pohjanmaan aluetoimiston päällikkö. Kauppakeskuksen arvion mukaan kävijöitä oli huomattavasti enemmän kuin normaalisti. Lämmin kiitos Porin prikaatin mate-

riaalikeskukselle ja joukkoyksiköille, joilta saimme henkilöstö- ja kalustotukea sekä tietysti aluetoimiston omalle väelle, joiden työpanoksella saimme toteutettua onnistuneen tapahtuman.

Puolustusvoimain lippujuhlan päivään 4.6. kuuluvat reserviläisten ylennystilaisuudet, jotka järjestettiin maakuntakeskuksissa Vaasassa, Kokkolassa ja Seinäjoella. Onnittelut 4.6. ylennetyille ja palkituille.

Sotilasmusiikista saamme nauttia 6.8., jolloin Miljazz -kiertue konsertoi Kokkolassa. Konsertti alkaa hävittäjäyllilennolla. Tapahtumaan liittyy Porin prikaatin kalustonäyttely. Sotilasvalatilaisuudet ovat merkittäviä tilaisuuksia Puolustusvoimien näkyvyydelle ja maanpuolustustahdolle. Perjantaina 15.8. järjestetään ensin aamupäivällä Ilmajoella Satakunnan tykistörykmentin ja iltapäi-

vällä Laihialla sekä Pohjanmaan jääkäripataljoonan että Varsinais-Suomen huoltopataljoonan (Niinisalo) sotilasvalatilaisuudet.

Varma syksyn merkki on kutsunnat, jotka Pohjanmaan aluetoimisto aloittaa Laihialta 18.8. ja ne jatkuvat aina joulukuun puoliväliin saakka. Pian kutsuntojen alkamisen jälkeen, syyskuun alussa, toteutetaan paikallispuolustusharjoitus Keski-Pohjanmaa 25. Harjoitukseen osallistuu runsaasti varusmiehiä, reserviläisiä, palkattua henkilöstöä sekä viranomaisyhteistyön eri toimijoita.

Kuluvana vuonna on myös ylläpidetty ja parannettu paikallispuolustuksen valmiuksia. Puolustusvoimien vapaaehtoisilla harjoituksilla ja Maanpuolustusyhdistyksen kursseilla on ylläpidetty ja parannettu reserviläisten osaamista sekä varautumista pohjalaismaakunnissa. Reserviläi-

TURVA25 tapahtuma järjestettiin Ideaparkissa. Puolustusvoimien kalustonäyttely toteutettiin lauantaina.

set ovat antaneet harjoituksista erinomaista palautetta. Pohjanmaan aluetoimiston yhteydenpito muihin viranomaisiin, kuntiin ja kaupunkikeihin sekä muihin keskeisiin kokonaismaanpuolustuksen toimijoihin on jatkuvaa.

Toivotan rauhallista kesän aikaa!

Aluetoimiston päällikkö
Everstiluutnantti Pasi Heinua

Kuvat: toiminnanjohtaja
Jani Syvänen

Kuva: Porin prikaatin tavoitteena on kouluttaa mahdollisimman moni palvelukseen saapuva varusmies.

Puolustusvoimien henkilöstöpäällikkö, kenraalimajuri Rami Saari, tarkasti Porin prikaatin 15.-16.5.2025.

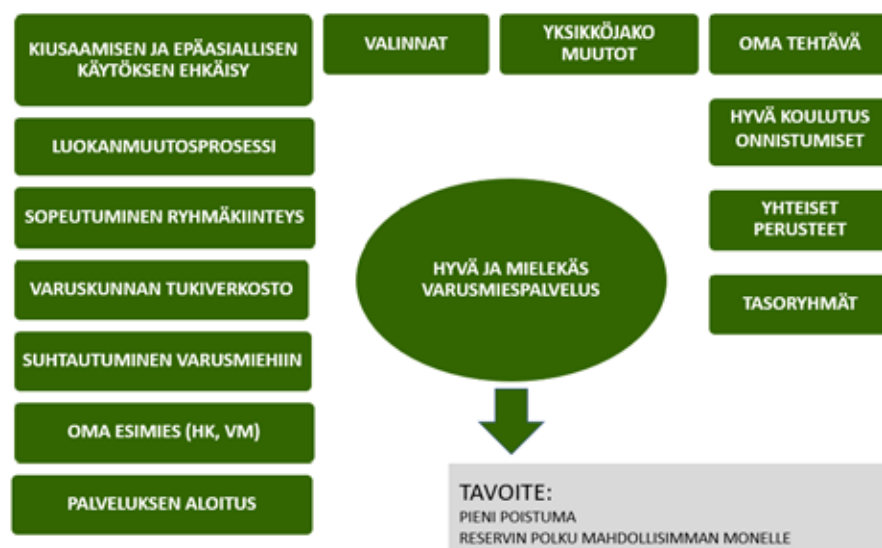
Henkilöstöpäällikön vastuulla on mm. puolustusvoimien henkilöstö- ja koulustuomala. Nämä olivatkin tarkastuksen keskiössä ensin Niinisalossa torstaina 15.5., minkä jälkeen tarkastusta jatkettiin Säkylässä perjantaina 16.5.

Tarkastuksen kohteena olivat henkilöstöpäällikön vastuualueen ajankohtaiset asiat ja kehitysnäkymät, tilahallinnan ja alueiden kehittämisen tulevaisuuden suunnitelmat sekä koulutus- ja henkilöstöalan ajankohtaiset asiat. Joukkoyksiköiden osalta kenraalimajuri **Rami Saari** tarkasti Pohjanmaan jääkäripataljoonan, Satakunnan pioneeri- ja viestipataljoonan sekä Kriisinhallintakeskuksen. Ohjelmassa oli tämän ohella tapaaminen myös henkilöstöjärjestön edustajien kanssa sekä Niinisalossa että Säkylässä. Kenraalimajuri Saari toimi Porin prikaatin komentajana 2017-2018. Kotijoukko-osastonsa hän kuitenkin

tarkasti vasta ensimmäisen kerran. - Tunnen mielestäni joukon eli Porin prikaatin hyvinkin, Säkylässä nykyisin asuva Saari toteaa. Keskeiset keskustelunaiheet olivat varusmiesten koulutus ja poistuman hallinta, henkilöstön jaksaminen

sekä tasa-arvo- ja yhdenvertaisuus Porin prikaatissa. Samalla keskusteltiin myös Porin prikaatin tulevaisuudennäkymistä ja kehittämisestä nykyisessä maailmantilanteessa, mistä on kirjoitettu mm. Porilainen 1/2025 pääkirjoituksessa.

Hyvän varusmiespalveluksen kulmakivet

Varusmiespalveluksen järjestelyissä tunnuslukujen ohella keskityttiin palveluksen mielekkyyteen ja siten poistuman hallintaan. Porin prikaatin koulutuspäällikkö, everstiluutnantti **Saku Silmu**, esitteli Porin prikaatin mallin hyvän varusmiespalveluksen kulmakivistä.

- Varusmiespalveluksen mielekkyys koostuu useista tekijöistä ja lukuisista yksityiskohdista niiden sisällä. Toimijoita tässä kentässä on monia, sillä varusmiehen palvelusaikaan liittyy Porin prikaatin ohella myös varuskunnan muut toimijat unohtamatta tekijöitä varusmiespalveluksen ulkopuolella, everstiluutnantti Silmu kertoo.

- Haluamme, että Porin prikaatiin saapuvista varusmiehistä mahdollisimman moni suorittaa palveluksensa loppuun saakka. Työ on pitkäjänteistä ja edellyttää kaikkien panosta, jotta tavoite saavutetaan, Silmu jatkaa.

Henkilöstöasioissa Porin prikaatin tunnuslukujen ohella teemana oli henkilöstön jaksaminen. Porin prikaatissa toteutetun SYKE-työyhteisökyselyn perusteella jaksaminen on kokonaisuus, johon tulee kiinnittää huomiota kaikilla tasoilla. Työssäjaksamisen parantaminen on asetettu Porin prikaatin yhdeksi pääteemoista toiminnan kehittämisessä.

- Tunnistin tarkastuksen aikana, että työkuorma on kova liittyen kansallisiin ja kansainvälisiin harjoituksiin. Samalla tunnistin näihinkin liittyen paljon hyviä käytänteitä, joilla on kyetty yhdistämään ja järjeistämään toteutusta, Saari summaa keskustelua.

Näkemänsä perusteella kenraalimajuri Saari teki lopuksi vielä yhteenvetoa kahden päivän tarkastuksen tuloksista.

- Porin prikaatissa on tehty erinomaista työtä niin kansallisen puolustuskyvyn kuin kansainvälisen toiminnan kehittämisessä. Olen vakuuttunut, että sama linja pitää. Tarkastus antoi myös hyviä eväitä esimerkiksi perusyksiköiden tukemisen työhön.

- Tarkastuksesta haluaisin nostaa esille erityisesti kaksi henkilöstöön liittyvää huomiota, jotka kirjastuivat tällä tarkastuskäynnillä.

- Ensinnäkin oli mukava huomata, että henkilöstön keskuudessa Niinisalo ja Säskylä koetaan tasavertaisina toimipisteinä. Tässä varmaankin aika sekä prikaatin johdon toimenpiteet ja toiminta ovat aikaansaaneet hyviä tuloksia.

- Toiseksi oli henkilöstöpäällikkönä mukava huomata henkilöstöjärjestöjen ottaminen mukaan valmisteluun. Perustan tämän näkemykseni taapaamisiin järjestöjen edustajien kanssa, Saari päättää yhteenvedon.

Everstiluutnantti Teemu Hokkanen
Porin prikaatin esikuntapäällikkö

Puolustusvoimien henkilöstöstrategia päivitettiin vuoden 2024 alussa.

LEGAD

Asianajo rikos-, riita- ja sotilasasioissa Suomessa ja ulkomailla – viiden operaation kokemuksella.

Timo Koivikko, lakimies, OTM, VTM
050 501 2668

legad.fi

 KANKAANPÄÄ

Äly, taide ja hyvinvointi asuvat meillä.

kankaanpaa.fi

Lippujuhlan päivänä

Porin prikaatissa 4.6.2025 ylennetyt

Tasavallan presidentti on ylentänyt seuraavat henkilöt Porin prikaatissa

Majuriksi

kapteeni Lauri Antero Lehtinen
kapteeni Matti Olavi Ruisniemi

Insinööri majuriksi

insinööri kapteeni
Marko Kristian Korpilammi

Kapteeniksi

yliluutnantti
Henri Matti Ensio Hännikäinen
yliluutnantti
Pasi Olli Antero Vuorinen

Insinööri kapteeniksi

insinööri yliluutnantti
Juha Pekka Kalevi Holma
insinööri yliluutnantti
Sami Kristian Kanervisto

Yliluutnantiksi

luutnantti
Katri Johanna Elisabet Ala-Aho
luutnantti
Timo Tapio August Hakanen
luutnantti
Eetu Jesse Tapani Kuronen
luutnantti Joel Santeri Lehtinen
luutnantti Teemu Aleksis Mäkelä
luutnantti
Konsta Iikka Eemeli Nurmela
luutnantti
Otto Herman Walfrid Vainionpää
luutnantti
Arttu Kauko Armas Vilander
luutnantti
Juuso Johannes Vuorikko

Insinööri luutnantiksi

vääpeli
Antti Johannes Mällinen
alikersantti
Olli Tapio Aleksanteri Ojala

Maavoimien aliupseerien ylentäminen ja palvelusarvon antaminen 4.6.2025

Alla mainitut aliupseerit ylennetään reservissä ja heille annetaan vastaava palvelusarvo 4.6.2025 lukien:

Ylivääpeliiksi:

vääpeli
Mikko Juhani Vahala
vääpeli
Ville Oskari Rantala

Aliupseerien palvelusarvon antaminen ja ylennykset reservin sotilasarvoon 4.6. 2025 (Porin prikaati)

Alla mainitut aliupseerit ylennetään reservissä, sekä annetaan vastaava palvelusarvo 4.6.2025 lukien.

Vääpeliiksi:

Januski Joel Hannunpoika Isoheiko
Jan-Markus Kivikankare
Joonas Juho Olavi Mäkikalli
Juho Matias Palonen
Joel Arvid Pulkka
Toni Jori Juhani Vallius
Joel Juhani Vuorinen

Ylikersantiksi:

Marko Sakari Autio
Peter Mauritz Juhani Enlund
Riku Eemeli Karjalainen
Lauri Joonas Aleksis Lamminen
Petteri Leo Loivanne
Joonas Juhani Manninen
Nea Eveliina Porkka
Riku Matias Ruottinen

Alla mainitulle annetaan ylikersantin palvelusarvo 4.6.2025 lukien

Niilo-Oskari Hauhia
Anni Eveliina Laukkanen

Porin prikaatissa 4.6.2025 palkitut

Tasavallan Presidentti on kesäkuun 4. päivänä 2025 antanut Suomen Valkoisen Ruusun komentajamerkin (SVR K):

Prikaatikenraali
Jami Olavi Virta

Tasavallan Presidentti on kesäkuun 4. päivänä 2025 antanut Suomen Leijonan ritarimerkin (SL R)

Kapteeni
Kari Sakari Augusti Joensuu

Tasavallan Presidentti on kesäkuun 4. päivänä 2025 antanut Suomen Valkoisen Ruusun I luokan ritarimerkin (SVR Ar):

Varastopäällikkö
Meriläinen Marco Olavi

Tasavallan Presidentti on kesäkuun 4. päivänä 2025 antanut Suomen Valkoisen Ruusun 1. luokan mitalin (SVR M I):

Vääpeli
Mikko Akseli Jalarvo
Vääpeli
Raimo Sakari Lamminen
Vääpeli
Joonas Veikko Iivari Lampi
Vääpeli
Jani Matias Leppänen

ylennetyt ja palkitut

Puolustusvoimain komentaja on kesäkuun 4. päivänä 2025 myöntänyt Sotilasansiomitalin:

Toimistos sihteeri
Laila Helena Pitkänen
Ylivääpeli
Tommi Johan Tuominen

Tasavallan Presidentti on antanut Valtion virka-ansio-merkin tunnustukseksi valtion hyväksi suoritetusta pitkäaikaisesta palveluksesta.

Majuri
Tomi Johannes Sihvonen
Majuri
Mika Tapani Ventelä
Varastopäällikkö
Pasi Erik Ranta
Varastomestari
Markku Tapio Pitkänen
Varastonhoitaja
Teuvo Kalevi Leskinen

Pioneeritarkastaja palkitsi 4.6. Porin prikaatin ylennys- ja palkitsemisjuhlassa Niinisalossa vuoden pioneerin 2024, vääpeli Mikko Liimataisen. Tunnustuksen luovutti, eversti Riku Mikkonen

Porin prikaatin ylennys- ja palkitsemisjuhlassa esiintyivät Kankaanpään musiikkiopistosta, The Voice of Finlandin tuttu Eveliina Eloranta ja fanfaarien soittaja Paavo Salomaa.

SAS_KES: Sisäämpumasimulaattorilla kyetään harjoittelemaan kertasingoilla ampumista liikkuviin vaunuihin.

Simulaattoriyhteistoimintaa jo yli 20 vuotta

Teksti: Jussi Nummelin / SAAB Site manager
kapteeni Taneli Malinen

”Simulaattoriavusteisen taistelukoulutuksen tarkoituksena on mahdollistaa sellaisen taisteleminen liittyvien toimintojen tekeminen, joita normaalissa koulutuksessa ilman simulaattoreita ei kyetä tekemään. Yleisesti simulaattoriavusteisen koulutuksen tavoitteena on tehdä koulutuksesta turvallisempaa, nopeampaa, tehokkaampaa ja joissakin tapauksissa edullisempaa” – Simulaattorikoulutuksen käsikirja.

Puolustusvoimilla on yli kahdenkymmenen vuoden yhteistyökokemus SAAB Training & Simulation kanssa. Yhteistyöhön kuuluvat Kaksipuoleisen taistelun simulaattorijärjestelmä (KASI) ja sisäämpumasimulaattori (SAS). Kumpainenkin simulaattorijärjestelmä on vakiinnuttanut paikkansa osana nykypäiväistä varusmieskoulutusta – sisäämpumasimulaattorin avulla kyetään muun muassa alokkaiden ase- ja ampumakoulutuksessa varmistamaan ammunnan perusteiden oppiminen ennen ampumaratapäiviä ja KASI:lla kyetään tukemaan joukkojen oppimista niin kotimaisissa kuin kansainvälisissäkin isoissa harjoituksissa.

KASI-Site Säkylään – uusi yhteistyö hakee muotoaan

Maaliskuussa 2004 Puolustusvoimat ja SAAB Training Systems (Myö-

hemmin SAAB Training & Simulation) allekirjoittivat tuki- ja ylläpitösopimuksen Kaksipuoleisen taistelusimulaattorijärjestelmän (KASI) huollosta vuosille 2005 – 2013. Tämä sopimus sisälsi toimipisteen sijoittamisen Säkylään Porin prikaatiin varuskunta-alueelle KASI-järjestelmän varastointia ja ylläpitoa varten sekä henkilökunnan ja huoltovälineet. Ensimmäiset 3 SAAB henkilöä aloittivat jo kesällä 2004, yksi ruotsalainen ja kaksi suomalaista. Tämä tarkoitti puolen vuoden koulutusta Ruotsissa Huskvarnassa. 2005 keväällä mukaan tuli vielä neljäs henkilö. Puolustusvoimien puolelle perustettiin KASI-osasto, joka sijaisi Porin prikaatissa Säkylässä, mutta toimi työnohjauksellisesti Maavoimien simulaattoriosamiskeskuksen alla. Sopimukseen kuului tietty määrä vuosittain käytettäviä vuorokausia simulaattoriavusteisten harjoitusten

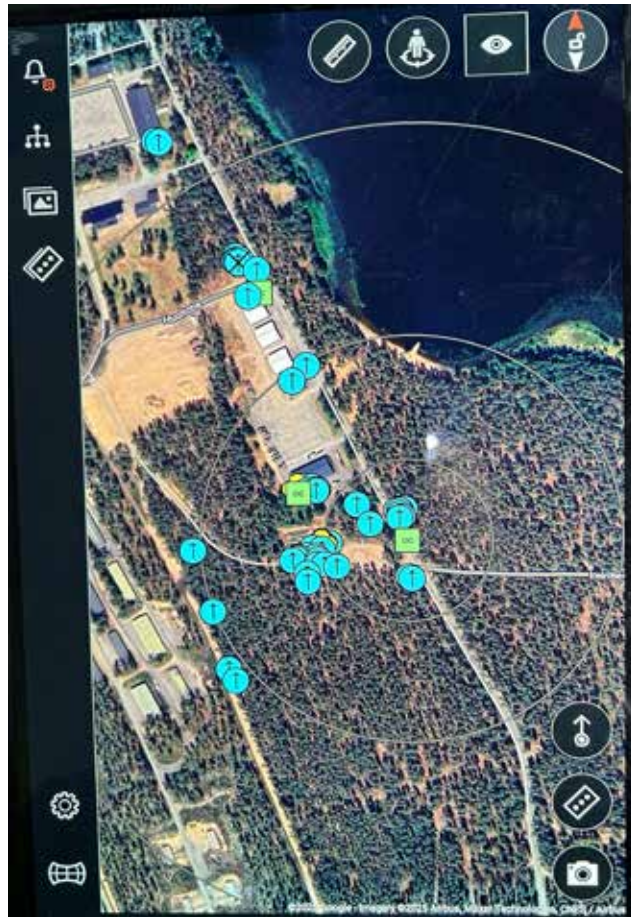
tukemiseen joko Säkylässä tai jos-
sain muualla Suomen alueella. 2005
aikana näitä harjoituksia oli vain
Huovrinteellä, mutta 2006 alkaen
KASI-järjestelmä alkoi kiertämään
muissakin varuskunnissa ja harjoi-
tusalueilla. Niinisalon Pohjankangas
oli varsinkin alkuvuosina aktiivisesti
käytössä KASI-harjoitteluun.

KASI laajenee ja päivittyy

2014 alkoi uusi sopimuskausi, jonka
mukana tuli toimitukseen mittava
määrä laitteita valtakunnallisesti.
Vuosien 2016 – 2017 aikana käytän-
nössä taistelijakohtaisten varusteiden
määrä moninkertaistui. Vaikka
laitteet sijoitettiin pääosin muihin
joukko-osastoihin, niiden huolto oli
edelleen keskitetty Säkylään. Lisäk-
si tiedonkeruujärjestelmää päivitet-
tiin ja joukko-osastosarjoihin tuli
Manpack 300 järjestelmä, joka mah-
dollisti paikallisen tiedonkeruun ja
aluevaikutteisuuden harjoittelussa.
KASI-varaston henkilökunta alkoi
kasvamaan järjestelmän mukana,
käytännössä keskimäärin henkilöllä
vuosittain, tuplaantuen vuosikym-
menen loppuun mennessä 8 hen-
kilöön. Myös toimipiste laajentui
tiloiltaan noin 150 neliötä, joka oli
pieni mutta tarpeellinen lisä.
Puolustusvoimien puolella KA-
SI-osasto vaihtoi nimekseen oppi-
misympäristösektori, joka sijaitsee
organisaatiossa edelleenkin Porin
prikaatin koulutusosastolla. Puolus-
tusvoimien sisällä harjoitustoimin-
taa, jossa KASI-järjestelmää käytet-
tiin tuli lisää, kun joukko-osastot
kykenivät omilla laitteillaan järjes-
tämään omia pieniä harjoituksia.
Valtakunnallinen järjestelmä kui-
tenkin jatkoi matkustamista ympäri
kotimaata SAAB:n tuki mukanaan.

Sisäämpumasimulaattori ja muutoksia harjoittelussa

Kuluvan vuosikymmenen alussa
puolustusvoimat hankkivat lisäky-
kyä ampuharjoitteluun. Valta-
kunnallisesti sisäämpumasimulaat-
toreita (SAS) toimitettiin eri jouk-
ko-osastoihin ja varuskuntiin tai toi-
mipisteisiin. Huolto ja ylläpito keski-
tettiin KASI:n tapaan Säkylään, vaika
sinänsä KASI ja SAS-järjestelmät
eivät ole yhteensopivia teknisesti,
niin olemassa olevien resurssien ja
organisaation myötä se oli luonte-

*Erotuomaripäätelaitteen näyttämä kuva parantaa kouluttajien ja erotuomareiden tilan-
netietoisuutta isoissa harjoituksissa*

vaa ja kustannustehokasta.
Vuosien 2022 ja 2024 välillä SITY
(Simuloitu taistelu ympäristö) hank-
keen myötä KASI-järjestelmä päi-
vittyi teknisesti ja toi lisälaitteita
ja kyvykkyyksiä, kuten Santahami-
naan kaupunkitaistelu ympäristön
(MOUT) KASI yhteensopivaksi.
Simulaattoriavusteisten harjoitus-
ten luonne muuttui muiden maiden
osallistuessa harjoituksiin, tuoden
mukanaan omat yhteensopivat si-
mulaattorilaitteensa. Myös KASI-jär-
jestelmä alkoi vierailla mm. Ruotsis-
sa ja Norjassa olevissa harjoituksis-
sa, liittyen osaksi paikallista järjes-
telmää. KASI oli ensimmäistä kertaa
ulkomaanharjoituksessa mukana
vuonna 2017 Ruotsissa AURORA
-harjoituksessa.

Tilanne tänään

KASI-varasto on koko olemassa-
olonsa aikana kroonisesta tilapulas-
ta. Tänä vuonna asia sai helpotusta
laajennusosasta, joka toteutettiin
konttiratkaisulla, kuitenkin niin että
alkuperäisen tilan ja laajennuksen
välille rakennettiin kulkukäytävä.
Laajennetut tilat mahdollistavat pa-
remmin simulaattorijärjestelmien
ylläpidon ja testauksen, mitkä ovat

olennainen osa järjestelmän käytet-
tävyyttä.

Tämän päivän harjoitustoimintaa
kuvastaan kansainvälisyys. Lähes-
tulkoon jokaisessa harjoituksessa,
jossa on käytössä KASI-järjestelmä
isommassa mittakaavassa, on mu-
kana myös ulkomaalaisia kumppa-
neita Nato-maista. SAAB:n valmis-
tama järjestelmä on laajasti käy-
tössä muissa Nato-maissa, jolloin
yhteistoiminta ei nykyisellään enää
aiheuta Puolustusvoimien eikä SAA-
B:n henkilöstölle haasteita. 2025
MIGHTY ARROW harjoituksessa
Puolustusvoimat ja SAAB yhteistyöl-
lä saivat onnistuneesti yhdistettyä
SAAB:n valmistaman järjestelmän
kilpailijan valmistaman järjestel-
män kanssa yhteen.

Tulevaisuudessa on nähtävissä edel-
leen enemmän kansainvälisempää
harjoitustoimintaa simulaattorijär-
jestelmien suhteen ja siinä Puolus-
tusvoimien ja SAAB:n saumaton
yhteistyö tulee jatkumaan menes-
tyksekkäästi. Porin prikaatin ja op-
pimisympäristösektorin sekä SAA-
B:n välinen yhteistyö on toimivaa ja
muodostunut mutkattomaksi. Mo-
lemmilla on sama tavoite ja haasteet
yhteisiä, joten niitä tehdään ja rat-
kotaan yhdessä.

Kriisinhallintakoulutus ja toimintakyvyn kehittäminen

Teksti: Kriisinhallintakeskuksen johtaja everstiluutnantti Kari Pietilä

Haastattelut: Kriisinhallintakeskuksen apulaisjohtaja majuri Janne Lehtonen

Kuvat: Porin prikaatin viestintävarusmiehet

Koulutuksessa luottamus käytössä oleviin välineisiin kehittyi SKVJ-koulutuksessa painotetaan edellä mainittuja fyysisiä ja psyykkisiä tekijöitä, mutta kun siirrytään kriisinhallintakoulutukseen, on mukaan tuotava myös eettiset ja sosiaaliset ulottuvuudet. Lisäksi joukon tehtävätyypit poikkeavat kansallisen puolustuksen tehtävistä, joskin SKVJ-koulutuksen erikoisuus on nimenomaan näiden tehtävätyyppien kouluttaminen.

Porilainen 4/24 numerossa tarkasteltiin UNIFIL-kriisinhallintaoperaatioon valmistavaa koulutus- ja valintatilaisuutta ja sen rakennetta Porin prikaatin Kriisinhallintakeskuksessa. Tällä kertaa tarkastelemme kriisinhallintajoukon ja sen koulutuksen taustalla olevia tekijöitä, jotka ehkä usein tuntuvat itsestäänselvyyksiltä tai eivät nouse näkyvästi esiin. Tekstin innoittajana toimi toukokuussa järjestetyssä kriisinhallintasotilaiden kotiutuskoulutustilaisuudessa esiintynyt ja usean kriisinhallintaoperaation kokenut ylivääpeli Enrico Annus Utin jääkäriyrykmentistä.

Kriisinhallintasotilaaksi?

Hyvin usea varusmiespalvelustaan suorittava, tai siihen valmistautuva, saa tietoonsa koulusta, kotoa tai lähipiiristä sukupolvien yli siirtynyttä sotakokemusta sekä sotahistoriaa. Lisänsä tähän antavat vanhemmat jo varusmiespalveluksen suorittaneet läheiset. Osalla tähän sisältyy tiedot ja tarinat kriisinhallintaoperaatioista, joissa Suomi on ollut mukana aina vuodesta 1956 alkaen. Moni havahtuu asiaan viimeistään siinä vaiheessa, kun oma kutsun-

ta-ajankohta lähestyy. Asioihin perehtyessä tai viimeistään kutsuntatilaisuudessa esiin tulee myös mahdollisuus hakeutua kriisinhallintakoulutusta antavaan Suomen kansainväliseen valmiusjoukkoon (SKVJ) Porin prikaatissa.

Sopimussotilaana Kriisinhallintakeskuksessa palveleva kersantti **Otto** on yksi SKVJ-koulutuksen läpikäyneistä.

– Kriisinhallintapalvelus oli mielesäni jo siinä vaiheessa, kun hakeuduin vapaaehtoisena SKVJ-koulutukseen.

Kriisinhallintakoulutuksessa tällä hetkellä palveleva alikersantti **Santu** on samoilla linjoilla.

– Hakeutuminen oli monen asian summa. Kuulin asiasta kaverin kautta. Kutsunnoista pääsin Säkylään palvelukseen ja lopulta SKVJ-koulutukseen.

Tällä hetkellä UNIFIL-operaatioon koulutuksessa olevasta joukosta valtaosa onkin suorittanut varusmiespalveluksensa SKVJ-koulutuksessa. Niin ikään kriisinhallintakoulutuksessa palveleva alikersantti **Veeti** summaa ajatuksiaan varusmiespalveluksessa saaduista opeista.

– SKVJ-koulutus auttoi KRIHA-kou-

lutuksen aloittamista. Moni SKVJ-kouluttaja oli käynyt operaatioissa ja koulutuksen aikana annettiin erittäin hyvä ja realistinen kuva kriisinhallinnasta.

Alikersantti Santtu vahvistaa näkemyksen.

– SKVJ-koulutuksen jälkeen on ollut helppo aloittaa koulutus. Perusteet on hyvin hallinnassa ja sen pohjalta on hyvä lähteä rakentamaan ja kehittämään osaamista edelleen.

Kriisinhallintapalvelukseen hakeudutaan osin samoin perustein kuin SKVJ-koulutukseenkin. Osa on suunnitellut asiaa jo ennen varusmiespalvelusta, kun taas osalla kipinä syttyy myöhemmin. SKVJ-koulutuksessa saa erinomaisen näkymän kriisinhallintaoperaatioiden nykytilanteeseen. Alikersantti Santtu ei ollut suunnitellut operaatioon lähtemistä etukäteen.

– Kriisinhallinta alkoi kiinnostamaan noin puolivälissä palvelusta. Kriisinhallintakoulutusjakso oli mielenkiintoinen ja hyvin toteutettu. Sen aikana kriisinhallinta alkoi kiinnostamaan enemmän ja hakeuduin toimintavalmiuteen.

Alikersantti Veeti oli ollut kiinnostunut kriisinhallintapalveluksesta jo aiemmin.

– Ammattikoulussa oli opettaja, joka oli käynyt operaatioissa ja sitä kautta tuli kipinä. Lopullisesti ajatus varmistui SKVJ:n kriisinhallintakoulutusjakson aikana.

Sotilaan toimintakyky kriisinhallintakoulutuksessa

Kriisinhallintasotilaan ja -joukon, hyvin rakennettu toimintakyky mahdollistaa operaatioissa tehokkaan tehtävien toteutuksen. Toimintakyky on keskeinen osa joukon suorituskykyä. Kokonaisvaltaisen toimintakyvyn käsitteen kautta on hyvä lähestyä myös kriisinhallintasotilaaksi kehittymistä.

Kokonaisvaltaisella toimintakyvyllä tarkoitetaan henkilön ja siten myös joukon, fyysistä, psyykkistä, sosiaalista ja eettistä toimintakykyä. Kaikkien näiden ulottuvuuksien kehittyminen henkilössä alkaa jo lapsuudessa kotoa ja lähipiirin vaikutuksen myötä sekä koulujärjestelmässä saatujen oppien ja ohjauksen kautta. Usealla harrastukset ovat lisäksi merkittävässä roolissa kasvamisessa. Myös kriisinhallintakoulutuksessa nämä ulottuvuudet huomioidaan. Henkilötasolla ne tukevat varusmiespalveluksen suorittamista, mutta kriisinhallintaoperaatioon hakeuduttaessa niitä myös testataan ja eri osa-alueiden kehittymistä lisäksi tuetaan koulutuksen kautta. Kriisinhallintakoulutuksen tavoitteena onkin kasvattaa toimintakykyinen joukko, jolla on hyvät valmiudet selviytyä tehtävistä haastavissakin tilanteissa, turvattomilla alueilla sekä kuormittavissa toimintaympäristöissä.

Toimintakykyä kehitetään osana kriisinhallintakoulutusta

Kriisinhallintakoulutus alkaa aina fyysisen kunnon testauksella sekä lääkärintarkastuksella. Tällä varmistetaan henkilöiden fyysinen kyky selvitä raskaasta koulutusjaksosta sekä myöhemmin operaatiosta. Kriisinhallintaoperaatiot ovat esimerkiksi usein huomattavasti Suomen ilmasto kuumemmilla alueilla, joka käytännössä vaikuttaa kaikkien tekemiseen ja tehtäviin valmistautumiseen.

Osin fyysisen toimintakyvyn alle voidaan laskea koulutukseen sisältyvä henkilö- ja joukkokohtaisen ma-

teriaalin ja välineiden käytön osaamisen kehittäminen. Kun tekninen suorite on saatu istutettua selkärankaan, toimintakyvyn kehittyminen alkaa siirtymään psyykeen puolelle; usko omaan ja joukon tekemiseen kasvaa ja tuttuihin välineisiin ja materiaaleihin luotetaan.

Sotilaskoulutuksessa varusmiespalvelus kehittää merkittävästi henkilön psyykkistä toimintakykyä, josta kokemus on lähes jokaisella kriisinhallintakoulutukseen valitulla. Varusmiespalveluksessa uuteen fyysiseen ja sosiaaliseen ympäristöön totuttautuminen kasvattaa vastaavia tilanteita varten myöhemmällä iällä. Lisäksi varusmiespalveluksessa henkilöt altistetaan uusiin, henkisetkin raskaisiin kokemuksiin, jotka kehittävät henkilökohtaista kriisinsietokykyä.

Koulutettavat perehdytetään operaatioalueen historiaan, kulttuuriin, poliittisiin ja sotilaallisiin toimintoihin sekä alueen väestön erityispiirteisiin. Sodan oikeussääntöjen opetuksessa käsitellään eettisten valintojen merkitystä kansainvälisen lain tulkinnoissa eri tilanteissa. Kriisinhallintasotilaan on kansallisten lakien lisäksi ymmärrettävä paikalliset lait, tai vähintäänkin vakiintuneet tavat, sekä operaation tehtävät, tavoitteet ja voimankäytön säännökset.

Kriisinhallintasotilaiden ajattelua haastetaan toimintakyvyn kehittämiseksi

Teoreettisen tarkastelun jälkeen aiemmassa elämässä saatua kulttuurikasvatusta laajennetaan simuloidusti käytännön harjoitteiden kautta turvallisessa ympäristössä. Koulutettavalle joukolle järjestetään operaatioalueen historiallisiin tapahtumiin perustuvia koettelemuksia, joissa he joutuvat konkreettisten haasteiden eteen esimerkiksi yllättäen osana tavanomaista partiointiharjoittelua. Tämä teorian ja käytännön yhdistelmä haastaa joukon johtajien ja sotilaiden päätöksentekoa, jolloin saatujen oppien ja kokemusten kautta ymmärrys oikeista valinnoista monimutkaisten tilanteiden edessä kasvaa eettistä toimintakykyä. Koulutuspäivän päätteeksi asiat käsitellään tarkalleen läpi ja arvioidaan onnistumisia ja kehittämistarpeita. Koulutuksessa simuloidaan operaatioissa mahdollisesti eteen tulevia tehtäviä

tehtäviä

Toimintakyvyn kasvaessa yhdenkaisesti joukko myös tiivistyy henkilo-suhteiltaan ja sosiaalinen toimintakyky vahvistuu. Yhteisistä kokemuksista keskustellaan ja tuntemuksia jaetaan vapaa-ajalla tai joukon huoltaessa itseään. Ystävyys-suhteet alkavat muodostua koulutuksen edetessä. Tämä edesauttaa esimerkiksi kotipuolen huolien käsittelyssä, kun voidaan keskustella asioista palvelustovereiden kanssa luottamuksellisesti. Kriisinhallintaoperaatioissa palvelevat ovat pitkiä aikoja poissa kotoa, mikä antaa luonnollisesti omat haasteensa sosiaaliselle toimintakyvylle. Tässäkin yhteinen kokemus muodostuu vahvuudeksi, joka usein kantaa myös operaatioissa palvelemisen jälkeen vielä pitkään yhteydenpidon merkeissä.

Tätä joukkona kasvamista ja kehittymistä tukee luonnollisesti kriisinhallintakoulutuksessa olevien henkilöiden aiemmat yhteiset tekijät. Varusmiespalveluksen jälkeen SKVJ-koulutus on ehdottomasti suurin yhdistävä asia, joka nousee esiin erityisesti UNIFIL-operaatioon koulutuksessa olevien henkilöiden ajatuksissa. Kersantti Otto muistelee koulutusaikaansa:

– Heti koulutuksen alusta lähtien tehtävät olivat tuttuja ja porukka oli tuttua. Lisäksi lähes koko saapumiserämme lähti kriisinhallintaoperaatioon samaan aikaan, joten toimintatavat olivat alusta asti tutun porukan kanssa selkeitä.

Kriisinhallintasotilaiden toimintakyvyn kehittyminen ei pääty koulutusjakson päättymiseen. Koulutuksen tavoitteena on saavuttaa riittävä taso ja mahdollistaa joukon kehittyminen myös operaatioissa aloittamisen jälkeenkin. SKVJ-koulutus antaa toimintakyvyn näkökulmasta erinomaiset lähtökohdat kriisinhallintakoulutuksen aloittamiseksi. Kuten muukin koulutus jatkuu operaatioissa, niin jatkuu myös kokonaisvaltaisen toimintakyvyn kehittäminen ja kehittyminen. Kehittämisen keskiössä ovat oman joukon toimintakyvystä vastaavat ammattilaiset ja kehittymisen varmistaa operaatioissa vallitseva toimintaympäristö ja sen haasteet.

Golanin kukkuloilta 1990–1991

Komppaniapäällikön muistelmia Persianlahden sodan ajoilta

Teksti: Erkki Kallio kuvat: Erkki Kallion arkisto

Tilanne Lähi-Idässä on taas vakava. Olin viime Persianlahden sodan aikaan komppanian päällikkönä Israelin ja Syyrian välisellä tulitaukolinjalla, Golanin kukkuloilla. Johdettavanani oli 132 miestä, naisiahan ei tuohon aikaan ollut vielä rauhanturvaamistehtävissä. Komppania muodostui komentaja huoltojoukkueesta ja neljästä jääkärijoukkueesta. Komento- ja huoltojoukkue ja neljäs jääkärijoukkue oli sijoitettu komppanian komentopaikalle ja kolme jääkärijoukkuetta niin sanotulle arolle. Kukin joukkue käsitti kolme vartioasemaa ja vartioasemalla oli 9-10 rauhanturvaajaa. Kauimmaiselle asemalle oli komentopaikalta matkaa noin 25 kilometriä. Vain niille kolmelle vartioasemalle oli puhelinyhteydet, joille joukkueenjohtajat oli sijoitettu. Muille asemille oli ainoastaan radioyhteys.

Tilanne oli syksyn 1990 mittaan koko ajan kiristynyt Irakin vallat-

tua Kuwaitiin. Oli erilaisia liikkumisrajoituksia ja olimme saanut mm. uudet suojaupuvut ja kaasuntiedusteluvälineitä lisää. Jokaiselle vartioasemalle oli käsketty tiivistää yksi huone kaasunkestäväksi. Israelin puolella Tiberiaksessa oleville perheille israelilaiset olivat jakaneet suojanaamarit ja vaimojen johdolla lapset harjoittelivat niiden käyttöä. Myöhemmin perheet saivat vielä paremmat suojanaamarit pataljoonasta. Tilanteen kehittymistä Persianlahdella seurattiin tarkkaan.

Sota Persianlahdella alkaa

Irakin takaraja vetäytymiselle Kuwaitista oli 15.1.1991. Suomesta tuli huoltolento 10.1. ja sen mukana uudet suojaupuvut koko pataljoonan henkilöstölle. Huoltolennolla lähti perheeni, vaimo ja kaksi lasta Suomeen. Vain matkalaukut olivat mukana, kaikki muu jäi asuntoon, jonka sitten sodan päätyttyä kävin

tyhjentämässä. YK käski 12.1. evakuoita kaikki perheet Israelista Kyp-rokselle, osa oli jäänyt 10.1. jälkeenkin vielä Israeliin.

Muistiinpanoissani lukee 14.1. kohdalla. Asennoidutaan sotaan Persianlahdella, suojanaamarit on oltava aina vyöllä, atropiininruiskeet jakoon ja laukkuun. Suojapuku oltava myös aina mukana ja pukeutuminen alle viidessä minuutissa. Kaasumittarit 24 tuntia päällä. Seurattava radiota ja televisiota, etenkin BBC:tä. Israelissa osittainen liikekannal-lepano. 15.1., jalkapartioita ei saanut pistää liikkeelle vain autopartiot. Il-lalla tarkistettiin vielä monia asioita, joista annoin 22.00 ilmoituksen pa-taljoonan komentopaikalle. Elettiin jännityksen hetkiä, koska Irak ei ollut vetäytynyt.

16.1. ilmoitus pataljoonasta, että 19.1. tulee BBC:n tv-ryhmä asemaleni ja, että pidän heille esityksen.

17.1. kello 03.00 puhelimeni soi ja pataljoonan operatiivisesta toi-

mistosta ilmoitettiin, että sota Persianlahdella on alkanut. Hyökkäys oli alkanut klo 02.00 Bagdadin pommituksilla. Käskettiin laittaa ”kovat” suodattimet suojanaamareihin ja tarkistaa vielä kerran kaikki välineet. Pataljoonan komentaja soitti 05.55 ja selvitti tilannetta, muun muassa, että Israelin ja Syyrian välillä ei ole jännitteitä. Päivällä olin päällikköpuhuttelussa pataljoonan komentopaikalla. Puhuttelussa käytiin Persianlahden tilannetta läpi ja siinä todettiin muun muassa, että kriittisin hetki meidän kannalta on ohi. Ei olla varmoja ohjusiskujen lopullisesta uhasta, lukee vihossani.

Ensimmäiset ohjukset Israeliin

Aamulla 18.1. klo 02.30 heräsin puhelimen soittoon, jonka viesti oli; ohjuksia Israeliin, vartioid pois, kaikki sisätiloihin, suojanaamarit päähän. Ilmoitus meni heti kaikille vartioasemille ja kaikki olivat suojautuneet alle viidessä minuutissa. Itse olin johtohenkilöstöni kanssa sheltterissä, suojapaikassa, josta oli puhelin- ja radioyhteys pataljoonaan ja vartioasemilleni. Muistan, miten hankalaa aluksi oli esim. puhua radioon suojanaamari päässä ja hengittäminenkin oli aluksi vaikeaa, tottumuskysymys. Kello 03.05 saimme tiedon, että kolme ohjusta on laskeutunut Tel Aviviin. Kello 03.35

saimme pataljoonasta ilmoituksen, että suojanaamarit voi ottaa päästä pois, mutta on edelleen pysyteltävä suljetuissa tiloissa. Kello 03.55 ilmoitus, että kaksi ohjusta Haifaan, kaksi Tel Aviviin ja neljä mereen tai välimaastoon. Pataljoonan ilmoitus, että jos kaasua on käytetty ohjuksissa, sitä tulisi alueellemme noin viiden tunnin kuluttua. 04.35 ilmoitus, että ihmisillä Haifassa ja Tel Avivissa on kaasunaamarit päässä, muualla Israelia ei. Kello 06.00 ilmoitus; ohjukset olivat perinteisiä, ei kaasua. Kello 06.10 saimme luvan poistua tiivistetyistä tiloista, mutta ulkona vain välttämätön liikkuminen. Oltava yhden minuutin valmius suojautumiseen.

Kysyin vartioasemiltani olivatko he saaneet mitään havaintoja ohjuksista. Vartioasema 69, joka oli eteläisin asema, oli kuullut klo 02.20 suhisevaa ääntä ja kolme kaukaista räjähdystä. Vartioasemat 65 ja 66 olivat kuulleet kumpikin kolme etäistä jysähdystä. Ohjushyökkäyksistä annoin 08.00 tiedotuksen kaikille vartioasemilleni.

Ohjushyökkäykset jatkuvat

Ensimmäisen hyökkäyksen jälkeen saimme käskyn nukkua vaatteet päälle, jotta suojautuminen olisi mahdollisimman nopeaa. Ilta- ja aamutoimissa kaikkein tärkeintä oli parran huolellinen ajaminen. Suojanaamarin tiiviyskokeissa olimme

huomanneet, että lyhytkin parransänki saattaa päästää kaasua läpi.

Iltapäivällä harjoittelimme jälleen kerran sheltterihälytystä. Pataljoonasta todettiin, että kaasuhetimitilanne on yhä todennäköisempi. Illalla kello 20.45 tuli toinen hälytys. Kaksi ohjusta Tel Aviviin. Tilanne oli osaltamme ohi tunnin päästä.

Seuraavana aamuna kello 07.25 tapahtui uusi ohjushyökkäys. Päiväkirjastani löydän kysymykseni: mitä tekee Israel, lähteekö kostoiskuun. Mitä tekee Syyria, pysyykö liittoutumassa? Kello 10.00 uutisista kuulin, että Syyria sallii Israelin mahdolliset kostoiskut Irakiin. ”Todella hyvä tieto Israel ja Syyria eivät ota yhteen”, lukee vihossani.

Ohjushyökkäykset jatkuvat edelleen lähes päivittäin. Seitsemäs isku tapahtui 22.1. klo 20.35. Ilmoitus meni taas normaalisti heti kaikille vartioasemille. Yksi asema ei ilmoittanut heti suojautumisesta. Yritimme yhteyttä, mutta vasta siirryttyämme niin sanotulle huoltokanavalle saimme yhteyden. Olivat vahingossa jättäneet sen kanavan päälle. Ehtivät kuitenkin suojautua ennen kuin ohjukset olivat alueemme päällä.

Tiedon saanti tapahtui niin, että liittoutuma sai satelliitin välityksellä heti tiedon Irakin laukaistua Scud-ohjuksen. He ilmoittivat asiasta välittömästi Israeliin, josta tieto välittyi pataljoonamme esikunnan operatiiviseen toimistoon. Sieltä komppanian komentopaikat saivat

ilmoituksen, joka välitettiin vartio-
asemille. Ohjusten laukaisuhetkestä
noin viiden minuutin päästä olivat
kaikki suojautuneet. Ohjusten lento-
aika alueellemme oli noin kymme-
nen minuuttia, joten meillä oli tar-
peeksi aikaa suojautua.

Kierros vartioasemilla, mieliala korkealla

Aamulla 26.1. maa on valkoinen lu-
mesta. Saan pataljoonan komen-
tajalta luvan lähteä kiertämään
vartioasemiani. Olin tehnyt niin jo
aiemmin kaksi kertaa sodan alkami-
sen jälkeen. Asemilla mielialat ovat
edelleen hyvät. Suurin murheen
aihe on se, että ei oltu päästy otta-
maan yhteyttä omaisiin kotimaa-
han. Suomiradiosta olemme saaneet
kuulla, miten paha tilanne on val-

lontajoukon alueella. Meistä tilan-
ne ei ollut paikan päällä niin paha ja
tämän olisivat kaikki halunneet vä-
littää omaisilleen. Pian saatiin kui-
tenkin lupa vartiojääkäreille käydä
soittamassa pataljoonan komento-
paikalta kotimaahan. Niin sanotulta
arolta eli 1. Jääkärikomppanian ja 2.
Jääkärikomppanian alueelta ei ollut
puhelin yhteyttä Suomeen. Saman
päivän illalla kello 22.02 tuli 11. oh-
jushyökkäys. Yksi ohjus Tel Aviviin
ja yksi Riadiin.

Ilmasotavaihe päättyy

Tammikuun 31. päivän kohdalla
muistiinpanoissani on muun muas-
sa seuraavaa. Ilmasotavaihe ohi,
maavoimien eristämisvaihe käynnis-
sä, ohjusuhka on vähentynyt, mutta
ei poistunut. Irak on käynnistänyt

maataisteluita. Israelin ja Syyrian vä-
lit OK. Dollarin kurssi 3,713.

Japanilainen TV-ryhmä kävi tu-
tustumassa 7.2. komppaniani toi-
mintaan. Helmikuun 9. päivä oli
vuorossa 16. kaasuvaroitus. Se saa-
tiin kello 02.45 ja oli ohi kello 03.58.

Toiminta komppaniassa pala-
si vähitellen normaaliksi. Edelleen
kuitenkin aina liikuttaessa vartio-
aseman ulkopuolella piti olla suoja-
naamari ja -puku mukana ja kaasuv-
varoituksen tullessa täytyi mahdolli-
simman nopeasti siirtyä lähimmälle
vartioasemalle suojaan.

Huoltolennoilla pääsi taas käy-
mään Suomessa, lennot El Alin vuo-
rokoneilla, koska muiden maiden
lentokoneet eivät vielä lentäneet
Israelin Persianlahden sodan vuok-
si. Itselläni oli paljon lomaa käyttä-
mättä ja esikunnasta ilmoitettiin,
että 17.2. lennolla lähtisin kahdeksi
viikoksi Suomeen. Hieman asia hir-
vitti, koska ohjus- ja kaasuhu-
ka oli edelleen päällä ja piti jättää kom-
pania varapäällikön johtoon. Mutta
sitä vartenhan varapäällikkö on, sa-
noi pataljoonan komentaja, ja että
lähdet Suomeen. Lentoa edeltävänä
iltana tuli vielä yksi kaasuvaroitus.
Se oli kaiken kaikkiaan jo 20. Suo-
mivapaani aikana alkoi liittoutuman
maahyökkäys ja sota oli pian ohi.

Päällimmäisenä jäi komppaniani
toiminnasta mieleen se, miten rau-
hallisesti kaikki ottivat tilanteen.
Vaikka oli pitkä lomakielto, eikä
ollut soittomahdollisuutta kotiin
ja hälytykset toistuivat lähes päi-
vittäin, niin kukaan ei valittanut,
eikä keltään hermot pettäneet. Pai-
neensietokyky oli kaikilla ihailtavaa.
Suurin murheemme oli, että aina-
kin meidän mielestä omaisemme
kotimaassa pitivät tilannetta paljon
huolestuttavampana, mitä se meistä
paikan päällä oli.

Myöhemmin on selvinnyt, että
Irak olisi käyttänyt kaasua ja mah-
dollisesti myös biologisia aineita oh-
justensa kärjissä, jos sillä olisi ollut
valmius siihen. Ohjuskokeet näillä
aineilla olivat epäonnistuneet ja sik-
si niitä ei käytetty.

*Kirjoittaja everstiluutnantti (evp) Er-
kki Kallio oli komppanian päällikkönä
Porin Prikaatista Israelin ja Syyrian
välisellä tulitaukolinjalla, Golanin
kukkuloilla Persianlahden sodan ai-
kaan.*

Hei, milloin voisin tulla juttelemaan?

Sosiaalikuraattorin tuki varusmiespalveluksessa

Jokaissessa joukko-osastossa on sosiaalikuraattori, joka on varusmiesten tukena erilaisissa palvelusaikaa ja siviilielämää koskehtavissa kysymyksissä, niin iloissa kuin suruissakin. Neuvoa ja apua on saatavissa sosiaali- ja talousasioissa, opiskelu-, työ- ja asuntoasioissa sekä omaan toimintakykyyn ja hyvinvointiin liittyvissä asioissa.

Sosiaalikuraattori tulee varusmiehille tutuksi jo palvelusajan toisella viikolla. Tällöin on sosiaalikuraattorin ensimmäinen oppitunti, alokasoppitunti, jolla läpikäydään saatavilla oleva sosiaalinen tuki ja apu. Oppitunnin lisäksi yksilökohtaista ohjausta ja neuvontaa on saatavilla koko palveluksen ajan.

Raha-asiat kuntoon

Varusmiehille on tarjolla taloudellista neuvontaa. Usein esim. sotilasavustuksen asumisavustukseen ja opintolainojen korkojen maksuun sekä asumistukeen liittyy kysymyksiä, joissa sosiaalikuraattori voi auttaa. Samoin perheelliset varusmiehet saavat tietoa omaiselle maksettavista sotilasavustuksista. Myös vuokra-asunnon hankintaan liittyviin asioihin saa ohjausta.

Sosiaalikuraattori ohjeistaa myös maksuhäiriöihin liittyvissä asioissa. Velkojen, perinnässä tai ulosotossa olevien maksujen hoitamiseen saa neuvoja, samoin esim. sakkojen hoitamiseen. Tarjolla on yleistä neuvontaa talouden hoitamiseen.

Opiskelemaan vai töihin?

Opiskeluun ja työelämään liittyvistä asioista sosiaalikuraattori pitää opitunnin. Opiskeluiden ohjaukseen saa myös yksilökohtaista ohjausta hakuajoista ja opiskelupaikan hakuun liittyvistä muista asioista. Samoin työelämään siirtymisessä ohjataan työpaikan haussa, työttömyyteen liittyvissä kysymyksissä sekä tukiasioissa.

Tukea niin pieniin kuin suuriinkin asioihin

Mielenterveys vaikuttaa varusmiesten palveluksen aikaiseen toimintakykyyn ja hyvinvointiin. Sosiaalikuraattorin kanssa on mahdollista keskustella niin tunneasioista kuin ahdistuksesta tai muista mieltä kuormittavista tekijöistä, on ne siten palveluksesta tai siviilielämästä syntyneitä haasteita. Kaiken kaik-

kiaan sosiaalikuraattorin puoleen voi kääntyä lähes kaikissa mieltä painavissa asioissa.

Myös luokanmuutostilanteissa, joissa varusmies kotiutuu ennen virallista palvelusajan päättymistä, sosiaalikuraattori ohjaa heitä siviiliin siirtäessä. Tällöin varmistetaan, että varusmiehellä on opinto- ja työasiat sekä asunto- ja toimeentuloasiat kunnossa. Ennen palveluksen päättymistä sosiaalikuraattori pitää vielä kaikille kotiutuville kotiuttamisopitunnin, josta varusmiehet saavat vielä ohjausta ja neuvontaa reserviin siirtyessään.

Sosiaalikuraattoriin kannattaa olla matalalla kynnyksellä yhteydessä, varata aika ja tulla keskustelemaan luottamuksellisesti mieltä askarruttavista asioista. Sosiaalikuraattori on tavoitettavissa pääsääntöisesti virka-aikana tekstiviestillä, sähköpostilla tai puhelimitse. Tarvittaessa aikoja saa myös virka-ajan ulkopuolella. Yhteystiedot löytyvät mm. tukipakansioista ja yksiköiden ilmoitustauluilta.

Kirjoittaja: Karita Rosnell,
sosiaalikuraattori
Kuva: viestimies Bayoumi

Makein Porilainen ihastui intin hikilautoihin

Teksti: Matti Vihurila Kuvat: Aapo Savon arkistot

Nykyisin Loimaaseen kuuluvan Köyliönkylän entisessä meijerissä toimii Hunajayhtymä Oy, joka lienee maamme johtava hunajatuotteiden markkinoija ja jatkojalostaja. Porin prikaatissa varusmiespalveluksensa suorittanut nykyinen reservin yliluutnantti **Aapo Savo** on jo 25 vuotta toiminut sen toimitusjohtajana, ja makea elämä viehättää häntä edelleen. Mutta millainen tarina liittyy Aapoon ja intin suksiin?

Terve Aapo, mitä kuuluu?

- Kiitos, hyvää kuuluu. Näin kesän kynnyksellä ollaan odottavin mielin tulevan hunajasadon suhteen. Kaksi edellistä kesää ovat olleet surkeita hunajakesiä, ja olemme joutuneet supistamaan kaupan hunajavalikoimia ja sopeuttamaan omaa toimintaamme. Varsinkin viime vuosi oli vaikea, kun se näin kuvaannollisesti oli vuosi ilman kevättä. Nyt tilanne näyttää kuitenkin paremmalta, kevät on edennyt mehiläisten kannalta paremmin ja myös vuotuiset talvittapiot ovat jääneet vähäisiksi.

Miten kuvailisit itseäsi kolmella sanalla tai sanaparilla?

- Velvollisuudentuntoinen, paineensietokykyinen, optimistinen realisti.

Miten varusmiespalveluksesi sujui ja millaisia muistoja sinulla on Porin prikaatista?

- Aika varusmiespalveluksessa kului kuin siivillä. Astuin palvelukseen Säkylässä Panssarintorjuntakomppaniaan saapumiseraässä 1/1993. Tuolloin Panssarintorjuntaohjus 83:n aliupseerikoulutus oli Jääkäriprikaatissa Sodankylässä, ja sieltä matkani jatkui Reserviupseerikouluun Haminaan ja sitten paluu Säkylään. Varsinkin kesä Haminassa tuntui ku-

luvan todella nopeasti, kun olimme lähes joka viikko metsässä. Säkylän kouluttajista jäi mieleen mm. alokasaikaisen joukkueeni kouluttaja, vääpeli **Urpo Tapio**, reilu ja vaativa kaveri. Hauskana ja mielenkiintoisena yksityiskohtana maailman pienuudesta sekä asioiden kietoutumisesta yhteen on se, että vanhimman poikani aloittaessa kadettikoulun kandivaiheen jälkeisen työskentelyn Kainuun Prikaatissa 3,5 vuotta sitten, hän tapasi siellä samaisen yliluutnantti Tapion, joka melko pian eläköityi ja reserviin siirryttyään ylennettiin kapteeniksi. Palvelusaikanani opin myös arvostamaan armeijan puusuksia. Säkylässä talvi oli vähäluminen, mutta siirtyminen aliupseerikouluun Sodankylään muutti tilanteen hiihtämisen osalta kuitenkin täysin, sillä Lapin ennätysluminen talvi osoitti suksien olevan ainut liikkumisen väline 150 cm:n syvyisessä lumihangessa.

Mitä varusmiespalvelus sinulle opetti?

- Ensinnäkin oman esimerkin voima on tärkeä. Alaisille on myös annettava vastuuta ja vapautta tehtäviensä hoitamiseen sopivassa määrin kuitenkin sääntöjä ja määräyksiä noudattaen.

Olet itse hoitanut mehiläisiä vuodesta 1990, ja sinulla on kolmisenkymmentä pesää. Mehiläiskato on maailmanlaajuinen ongelma, ja näillä pienillä pöriäisillä onkin suuri merkitys viljely- ja luonnonkasvien pölytykselle. Pitäisikö täällä Suomessa olla asiasta huolissaan, ja mitä sen torjumiseksi me jokainen voisimme tehdä?

- Mehiläiskato ei ole Suomessa tällä hetkellä varsinainen ongelma. Toki mehiläisellä on omat taudit ja tuholaisensa, mutta niiden kanssa pystytään elämään oikeanlaisia hoitotoimenpiteitä tekemällä. Suomessa mehiläisten hoito on varsin luonnonomaista, ja myös ympäristöolosuhteet ovat moniin muihin maihin verrattuna hyvällä tasolla. Jokainen meistä voi olla avittamassa pölyttäjien elämää esimerkiksi jättämällä nurmikolla kasvavat kukat leikkaamatta. Viimeisen päälle trimmattu nurmikko kun näet on erämaata mehiläisille ja muille pölyttäjille.

Paljasta vielä Porilainen-lehden lukijoille paras hunajaresepti.

- Hunajaa tulee laitettua moneen ruokaan sokerin sijaan, ja sillä tavalla on vaikea sanoa, mikä on paras resepti. Yksi hyvä on Pakkasherran hunajakala. Osoitteessa hunaja.fi löytyy runsain mitoin lisää hyviä reseptejä.

Pakkasherran hunajakala

1 pkt pakasteseitä tai kirjolohifile
1 maustekurkku
1 tl sitruunapippuria
½ tl rakuunaa
¼ tl suolaa
Kastike
2 dl kuohukermaa
½ sitruunan mehu
½ dl Hunajayhtymän hunajaa
1 rkl vehnä jauhoja
1–2 sipulia siivuina
koristeluun ½ dl hienonnettua tilliä
Lado puoliksi sulanut sei tai kirjolohi voideltuun uunivuokaan. Kuutioi maustekurkku pieniksi paloiksi. Mausta kala sitruunapippurilla, rakuunalla ja suolalla. Levitä kurkkukuutiot kalalle. Sekoita kastikkeen ainekset keskenään ja kaada vuokaan. Kypsennä 175 asteessa noin 50 min. Koristele Pakkasherran hunajakala tillillä.

Aapo Savon johtaman, mehiläishoitajien v. 1969 perustaman Hunajayhtymä Oy:n tuotteita myydään kaikissa merkittävässä suomalaisissa vähittäiskaupoissa, ja lisäksi niitä hyödyntää mm. kotimainen elintarviketeollisuus.

Viestintävarusmiehet kuvaamassa maanpuolustusta

Porin prikaatissa palvelee tällä hetkellä yhteensä kuusi viestintävarusmiestä Säkylässä ja Niinisalossa. Heitä kaikkia yhdistää kiinnostus media-alan – joko harrastuksena tai jopa tulevana ammattina. Tehtävissään viestintävarusmiehet pääsevät näköalapaikalle valo- ja videokuvaamaan erilaisia tapahtumia, varusmieskoulutusta ja sotaharjoituksia sekä kirjoittamaan artikkeleja niin paperijulkaisuihin kuin verkkoonkin.

Työtehtävät ovat monipuolisia ja ne voivat sisältää esimerkiksi erilaisten julkisteiden suunnittelua, lehtijutun

kirjoittamista tai haastattelun videoimista. Tehtävien monipuolisuuden ansiosta omalla osaamisella ja kiinnostuksen kohteilla on mahdollista vaikuttaa siihen, millaisia tehtäviä kukin pääsee tekemään. Viestintävarusmiehen palvelustehtävä on siinäkin mielessä hyvin erityinen, että siinä pääsee näkemään laajasti eri koulutushaaroja. Niinisalossa viestintävarusmiehenä toimivan jääkäri **Hintsan** mieleen on jäänyt erityisesti sotakoiranohjaajien koulutushaarakokeen kuvaaminen:

- Sotakoiraosaston kouluttajan kanssa sovimme, että kuvaan koulutus-

haarakoetta 'tottelevaisuusrastilla'. Rastilla mitattiin koirakon yhteistoimintaa, joten molemmat sekä koira että ohjaaja olivat kyseisellä rastilla aktiivisia. Ajattelimme yhdessä, että siitä saisi viestinnän kannalta hyviä kuvia, Hintsan kertoo.

Hintsan mukaan kuvaustehtävälle valmistautuessa etenkin tarkat aikataulut ovat tärkeitä:

- Kouluttajan kanssa sovimme tarkat ajat, jolloin rastilla olisi eniten toimintaa ja siten myös kuvattavaa. Kuvaamisen yhteydessä kouluttajat esittelivät myös koiranohjaajien tehtäviä. Koiranohjaajista ottamani kuvat onnistuivat hyvin, ja ne julkaistiin esittelytekstin kanssa Porin prikaatin Facebook-sivulla. Kuvilla oli siellä myös hyvä näkyvyys, mikä on vain positiivista", Hintsan jatkaa.

Jokaisesta saapumiserästä valitaan viestintävarusmiehille myös ryhmänjohtaja, joka suorittaa johtajakoulutuksen. Ryhmänjohtaja on viestintävarusmies kuten muutkin miehistön jäsenet, mutta johtajakoulutuksen suorittettuaan hän kouluttaa ja koordinoi ryhmän toimintaa sekä usein myös jalkauttaa käsketyt kuvaustehtävät miehistölleen. Johtaja vastaa siitä, että kuvaustehtävälle lähdeittäessä mukana ovat oikeat kalustot ja varusteet sekä, että aikataulut ja kuvauskohteet ovat kuvaajilla tiedossa. Tarvittaessa tai halutessaan ryhmänjohtaja lähtee tehtävälle mukaan, mutta useimmat tehtävät miehistö pystyy hoitamaan itsenäisesti.

Viestintävarusmiesten tuottamia kuva- ja videotuotteita julkaistaan pääasiassa Porin prikaatin ja Maa-voimien sosiaalisen median kanavissa. Viestintävarusmiehenä saa työlleen laajaa huomiota ja parhaan mahdollisen näkyvyyden. Säkylässä palvelustaan suorittava viestintävarusmies **Bayoumi** korostaa tehtävässä korostuvia piirteitä, kuten vastuuta ja itsenäisyyttä:

- Palvelustehtävä on verrattain vapaa ja itsenäinen. On tärkeää, että kuvat ja videot ovat mahdollisimman laadukkaita. Siksi koko prosessiin on ennakkovalmisteluista jälkikäsittelyyn panostettava aikaa ja kärsivällisyyttä.

Tehtävien monipuolisuudesta hyvä esimerkki on myös Satakunnan jääkäripataljoonan erikoiskoulutusjaksoson taistelu- ja ampumaharjoitus, jota Bayoumi oli kuvaamassa keväällä. Harjoituksessa sotilaspoliisit suorittivat etsintä- ja irtautumisammunnat. Kuvauskeikka vaati Bayoumin mukaan huolellista ennakkovalmistelua:

- Aikataulut oli sovittava yhteyshenkilön kanssa, kamerakalusto tarkistettava ja laadittava lista tarvittavista varusteista. Ammunnan kuivaharjoittelu alkoi aamulla, ja varsinainen ampumaharjoitus käynnistyi myöhemmin päivällä. Kuivaharjoittelu antaa myös kuvaajalle hyvän käsityksen siitä, miten oikea ammunta etenee. Turvallisuuden varmistamiseksi on myös sovittava tarkat toimintatavat kouluttajien kanssa siitä, miten edetä harjoituksen mukana, Bayoumi kertoo.

Porin prikaatissa palvelevat viestintävarusmiehet valitaan alokasjaksoson jälkeen erillishaun kautta, joka koostuu ennakkoon täytettävästä hakulomakkeesta sekä varsinaisesta haastattelusta. Hakijalta ei vaadita aiempaa kokemusta media-alalta, mutta mahdollinen aiempi osaaminen katsotaan eduksi. Ratkaisevia tekijöitä ovat kuitenkin kiinnostus tehtävää kohtaan sekä halu oppia ja kehittyä.

Viestintävarusmiehenä oppii laajasti uutta media-alasta ja pääsee osallistumaan osaltaan yhteiskunnallisesti merkittävään viestintään. Palveluksen aikana tutustuu ammattitason työkaluihin ja toimintamalleihin. Lisäksi tehtävä tarjoaa kattavasti alan työkokemusta ja työtodistuksen.

Media-alalle pyrkiville se on erinomainen tilaisuus kerryttää portfoliomateriaalia.

Teksti ja kuvat: Porin prikaatin viestintävarusmiehet

Porin prikaatiin perheenisäystä!

Teksti: Henna Mäntylä ja Annika Riihimäki Kuvat: Porin prikaatin viestintävarusmiehet

Porin prikaati sai huhtikuun alussa (7.4.2025) perheenisäystä, kun saksanpaimenkoira Kiti (Dosmarin Kiribati) synnytti toisen sotakoirapentueensa. Pentueeseen syntyi yhteensä viisi urosta ja yksi naaras. Kitin edellinen pentue, johon kuului yhteensä yhdeksän pentua, syntyi 31.7.2023.

Sotakoiranpennut ovat varttuneet Porin prikaatissa Niinisalon sotakoiraosastolla.

- Pentuarki on sujunut hyvin, pentujen hyvinvoinnista on henkilökunnan lisäksi vastannut siihen erikseen nimetyt varusmieskoiranohjaajat. Normaalin huollon lisäksi pennuille aloitettiin jo alkuvaiheessa pentuja valmentavia toimenpiteitä, kuten ympäristöoppia, kertoo Porin prikaatin sotakoiraosaston johtaja, sotilasmestari **Tero Rissanen**.

Pentuja on käytetty tutustumassa erilaisissa paikoissa, kuten kaupungilla, sisä- ja ulkotiloissa erilaisilla pinnoilla sekä tietysti metsämaastossa, joka tulee olemaan yksi sotakoiran ja erityisesti jälkikoiran tärkeimmistä työskentely-ympäristöistä

- Ympäristöoppi on yksi tärkeä

tekijä nuoren koiran kasvussa: mitä enemmän pennulla on positiivisia kokemuksia erilaisista paikoista, sitä paremmat edellytykset pennulla on varttua hyväksi ja itsevarmaksi sotakoiraksi, Rissanen tiivistää.

Suurin osa tämän pentueen koirista tulee olemaan jälkikoiria ja ne tulevat varusmieskoiranohjaajien käyttöön. Ennen varusmiesohjaajia pennut menevät koulutukseen projektikoiranohjaajille eri puolille Suomea. Viranomaisilla on projektikoirasopimuksia, joissa projektikoiranohjaaja kouluttaa koiralle perustotelevaisuuden sekä alkeita ja perusteita koiran tulevasta koulutus-suuntauksesta, kuten jäljestyksestä tai erikoisetsinnästä. Projektikoiria sijoitetaan esimerkiksi erilaisiin eläinalan oppilaitoksiin, joissa opiskelijoiden opintojen osaksi kuuluu projektikoiran kouluttaminen. Tällöin projektikoira-toiminnasta hyötyvät molemmat osapuolet. Projektikoiria menee koulutettavaksi myös koiralan harrastajille, kasvattajille ja koirankouluttajille.

- Tänä vuonna olemme tehneet yhteistyökumppaneiden kanssa projektikoirasopimukset tämän pentueen viidestä pennusta. Pennut sijoit-

tuvat projektikoiranohjaajille vuodeksi, jonka aikana he kouluttavat pennuille Puolustusvoimien määrittämät tavoitteet. Nämä viisi pentua sijoitetaan eripuolille Suomea, eläinten koulutusta antaviin oppilaitoksiin sekä yksityisille koirakouluille. Pentueen ainoa naaraspentu sijoitetaan suoraan henkilökunnalle Uudenmaan prikaatiin ja sen tulevaisuus on räjähdealalla, Rissanen avaa pentujen jatkokoulutusta.

Myös Porin prikaatin edellisestä pentueesta on useampi koira saanut alkukoulutuksen projektikoiranohjaajan opeissa. Mikäli sotakoirasta on tarkoitus tulla henkilökunnan koiranohjaajan eli töissä olevan Puolustusvoimien sotakoiranohjaajan koira, ottaa ohjaaja usein koiran jo pentuna itselleen koulutettavaksi, mutta koiria tulee henkilökunnallekin projektikoira-toiminnan kautta.

Nykyisestä pentueesta ainoastaan yksi pentu, pentueen ainoa narttu, meni suoraan henkilökunnan ohjaajalle, muut pennut lähtivät projektikoiriksi. Pentujen valinta eri paikkoihin ei ollut helppoa, sillä pentue oli niin tasainen: eroja pentujen välillä toki löytyy, mutta kaikki ovat olleet aktiivisia ja rohkeita.

Pienet sotakoiran alut pääsivät tutustumaan Niinisalon kangasmaastoon, joka tulee niille tulevaisuudessa hyvin tutuksi: metsämaasto on jälkikoiran tärkeimpiä työympäristöjä.

Uusien sotakoiranpentujen nimet antavat jo vinkkiä niiden tulevaisuutta työskentelypaikasta: suurin osa pennuista on tulossa Niinisaloon varusmieskoiranohjaajille.

- Tämä pentue on ollut edelliseen pentueeseen verrattuna hyvin samankaltainen, tasainen pentue, tosin tietysti vielä tässä vaiheessa koiranpentujen kehitystä ei vielä kaikkea pysty sanomaan, Rissanen kertoo.

Pentujen synnytys sujui Kitillä tälläkin kertaa ongelmitta ja se on huolehtinut pennuista hyvin. Pentueen ”isänä” käytettiin ”Aapoa” (Piraija Hurricane). Saksanpaimenkoira Aapo on kokenut ja varmatoiminen sotakoira, joka on ollut monta vuotta varusmieskoiraohjaajien käytössä Porin prikaatissa ja on erikoistunut jäljestämiseen.

- Aapo on fyysisesti terve sekä hyvä ominaisuuksiltaan, vahva kaksiviettinen ja avoin uros. Samat piirteet löytyvät myös emältäkin, joten odotan pennuista hyviä käyttökoiria, arvioi Rissanen.

Edelliset Porin prikaatin sotakoiranpennut nimettiin entisten ja nykyisten Porin prikaatin komentajien mukaan, nykyiset saivat viralliset Kennelliiton nimensä Niinisalon harjoitusalueiden paikannimien mukaan: SA Pohjankangas, SA Hämeenkanas, SA Pukkiharsto, SA Mustakeidas, SA Kontinniitty sekä SA Ruunahovi. Tulevat Niinisalon varusmieskoirat tulevatkin kenties työskentelemään ja harjoittelemaan nimiensä mukaisissa paikoissa. Puolustusvoimien koiranimien alkukirjain on tänä vuonna Y-kirjain.

Uutta pentuetta ei ole vielä suunnitteilla, mutta pentueita tehdään tarpeen mukaan.

- Pentue päätettiin tehdä, koska meillä on tarve täydentää ja saada korvatuksi Niinisalon varusmieskoiratarhalta eläkkeelle siirtyviä koiria. Pentueiden suunnittelu perustuu meillä aina Puolustusvoimien todelliseen tarpeeseen, painottaa Rissanen.

Mikä ihmeen sotakoira?

Porin prikaatissa sijaitseva sotakoiraosasto on Puolustusvoimien koiratoiminnan keskus. Sotakoiraosasto vastaa sotakoira-apalvelujen tuottamisesta ja henkilökuntaan kuuluvien koiranohjaajien peruskoulutuksesta. Sotakoirien työikä on keskimäärin noin 8–9 vuotta, koirat pyritään siirtämään eläkkeelle viimeistään 10 vuoden ikäisenä. Puolustusvoimien sotakoirista koulutetaan partio-, räjähd- ja huumekoira tai näiden yhdistelmiä sekä jälkikoira ja IE3D-räjähdekoira.

Puolustusvoimat hankkii käyttöönsä tulevat koirat pentuina sekä nuorina aikuisina.

Pennut sijoitetaan kasvamaan tuleville ohjaajilleen tai projektikoiksi eläinalan opiskelijoille. Puolustusvoimat hankkii myös nuoria aikuisia koiria, jotka soveltuvat koulutettaviksi edellä mainittuihin koulutushaaroihin. Puolustusvoimat kasvattaa lisäksi itse osan tarvitsemistaan koirista.

Koiria Puolustusvoimilla on yhteensä noin 130. Pääasiallisina rotuina ovat saksanpaimenkoira, belgianpaimenkoira malinois ja labradorinnoutaja. Puolustusvoimilla on myös parsonrussellinterrieri, hollannin-paimenkoira, hollannin- ja belgianpaimenkoiran sekoitus sekä pitkäästä aikaa rottweiler, joka tulee toimimaan partiokoirana.

Teksti ja kuvat:
ylikersantti Annika
Riihimäki

*Porin prikaatin
omasta kasvatista
Veskusta on
tulossa taitava
partio-huume-
koira.*

Veskulla virtaa riittä ja koulutus etenee mallikkaasti

”Jopa paras työkoirani”

Porin prikaatin oman pentueen (2023) kasvatista Veskusta on tulossa taitava sotakoira. Saksanpaimenkoira Veskulla (SA Valtonen) on vajaan kahden vuoden iässä koulutus hyvällä mallilla kohti partio-huumekoiran uraa. Veskulle koulutetaan useita eri osa-alueita: jäljestys, henkilöetsintä, voimankäyttö sekä erikoisetsintä (huumausaineet).

- Veskua on ollut helppo kouluttaa, se on tosi mukava koira. Jotkut koulutusaiheet ovat menneet nopeastikin eteenpäin, erityisesti voimankäytössä Vesku on ollut todella etevä, kehuu ohjaaja **Mika Myllylä** 2. Logistiikkarykmentistä.

Veskulle eli partio-huumekoiralle koulutetaan sekä partiokoiran suorituskykyyn kuuluvat osa-alueet että erikoisetsintä eli kohdehajujen etsintä ja ilmaisu, sotakoiralla kyseiset kohdehajut ovat joko huumaus-

aineet tai räjähteet. Partiokoiralle koulutettaviin osa-alueisiin kuuluvat voimankäyttö, jäljestys sekä henkilöetsintä. Jäljestyksessä koira etsii ja seuraa maasta löytyvää kohdehenkilön hajua maastosta tai muul-

ta alueelta. Henkilöetsinnän kouluttamisessa hyödynnetään koiran ilmasta saamaa hajua ihmisestä.

Toukokuun lopussa Vesku oli Niiniallossa harjoittelemassa jäljestystä ja henkilöetsintää. Henkilöetsinnässä saatiin Veskulle haastaviakin etsintöjä vaihtelemalla maalimiehen piilon paikkoja ja korkeuksia. Jäljestyksessä harjoiteltiin alustanvaihdoksia, eli jäljen aikana maastopohjan vaihtumista esimerkiksi metsämaastosta kovempaan pintaan, kuten soratiehen. Näissä oli Veskulla vielä hieman harjoittelemista, mutta nekin lähtivät toistojen myötä sujuumaan.

- Vesku tykkää tehdä töitä ja se on vietikäs koira, virtaa riittää niin että välillä saa vähän toppuutella,kin, mutta se on ollut mukava koira kouluttaa, Myllylä kuvailee työkoiraansa.

Veskun koulutus onkin ohjaajan mukaan jo hyvällä mallilla, kaikkia osioita on tehty, toki joissain aiheissa on vielä enemmän harjoittelemista kuin toisissa. Myllylä on jo kokenut koiranohjaaja, hänellä on ollut aiemmin työkoirina saksanpaimenkoiria ja yksi labradorinnoutaja.

- Vesku on viides virkakoirani, se on ollut ainakin ehdottomasti helpoin kouluttaa. Voisin sanoa, että se on jopa paras työkoirani, Myllylä kehuu.

Virkakoirakin saa kuitenkin välillä heittää vaihteen vapaalle ja olla ihan tavallinen koira.

- Vapaalla Vesku tykkää olla mökillä, jossa se saa juosta pihassa vapaana, Myllylä kertoo Veskun kesäsuunnitelmista.

*Tämän ikäisenä
Vesku oli vielä
onnellisen tietä-
mätön tulevasta
tehtävästään.
Valpas ja ute-
lias katse kui-
tenkin kertoo jo
päättäväisestä
luonteesta.*

Auramaa-yhtiöt

Kuljetuksia vuodesta 1929...

www.auramaa.fi

Omistaja-asiakkaana saat vakautta arjen raha-asioihin

Jatkamme tutuksi tullutta etua ja tarjoamme päivittäiset pankkipalvelut omistaja-asiakkaillemme ilman kuukausimaksuja vuoden 2025 loppuun saakka.

Lue lisää: op.fi/lisaedut

OP Lounaismaa

AKR.FI

AUTO- JA KONELIIKE AKR OY

Lamminkatu 36, PL 11, 32201 LOIMAA

Puh 020 799 5600

www.akr.fi

Porilaiskonsertti

Turun Tuomaanpuistossa
to 10.7. klo 18.00

Musiikista vastaa Laivaston
soittokunta johtajanaan
kapellimestari Jarkko Aaltonen.

Paikalla Turun sotilaskotiyhdistys,
jonka myyntipisteestä voi ostaa
kahvia ja tuoreita munkkeja.

Konserttiin on vapaa pääsy.

Konsertin kesto noin tunti.
Säävaraus.

Tervetuloa!

Itsenäisyysvuoden Porilaispäivät 1967

Teksti: Heikki Saarinen, Porilaismuseum

Tämäkertainen juttu vanhojen Porilainen-lehden sivuilta, kertoo itsenäisyyden juhluvuoden Porilaispäivistä 1967. Ohjelmatiedot julkaistiin Porilainen 3/1967 numerossa. Vuonna 1967 vietettiin Suomen tasavallan itsenäisyyden 50-vuotista juhluvuotta. Juhlavuosi oli valtiovallan erityisessä suojeluksessa, jonka johdosta järjestettiin maanlaajuisia tapahtumia pitkin vuotta. Omalta osaltaan myös Porin prikaati ja Porin Rykmentin-Porin prikaatin kiltä järjestivät juhluvuoden ohjelmaa. Yksi näistä tapahtumista oli Porilaispäivät 18.6.1967

Askaisten Louhisaaressa. 1960 luku oli Porilaispäivien kulta-aikaa. Porilaispäivät olivat prikaatin ja killan yhteisponnistuksia, maakuntiin suuntautuvia juhlapäiviä, joissa oli monenlaista laadukasta ohjelmaa. Usein näihin Porilaispäiviin oli yhdistetty myös ajankohtaan sattuva saapumiserän sotilasvala. Vuonna 1967 vietettiin myös Suomen marsalkka **CGE Mannerheimin** (1867-1951) syntymän satavuotisjuhlaa. Tästä syystä Porilaispäivien pito paikaksi oli oikeutetusti valittu Mannerheimin syntymäkotipaikka Louhisaaren kartano. Päivän ohjelmassa juhlapu-

heen piti Mannerheim-ristin ritari, kenraaliluutnantti **Adolf Ehrnrooth** (1905-2004). Lausuntaohjelmanumeron esitti, myöhemmin "varaManu-na" tunnettu, näyttelijä **Ismo Kallio** (1935-2019). Juhlan päätössanat lausui killan puheenjohtaja, ekonomi, Mannerheim-ristin ritari ja majuri res. **Ilmari Honkanen** (1909-1987). Juhla oli ilmeisen onnistunut ja mielellänpainuva, koska lehden seuraavassa numerossa Louhisaaren Porilaispäiviä selostettiin peräti neljän sivun reportaasilla.

TERÄSPAALUTUKSIA

Tasaisen varmasti – paalupaikalla!

**KANKAREEN
PAALUUS**

050 5273 614

myynti@kankareenpaalutus.fi

www.kankareenpaalutus.fi

MINGÄST SORTI EDUIST STÄÄ TÄNÄPÄ NAUTEISIS?

Kaikkest osuvama edus
snää löödäs **S-mobiili**
Oma kauppa -laarist.

Pistäst ladate S-mobiili soveluspuadistas.

KEULA

UUDEN LIITTYJÄN TUTUSTUMISETU 2025

**LIITY 100 €:lla
SAAT 100 €:n
LAHJAKORTIN**

Lisätiedot ja ehdot:
satakunnanosuuskauppa.fi/liity

**3 TAPAA LIITTYÄ
ASIAKASOMISTAJAKSI**

1

Lataa puhelimeesi
S-mobiili

2

Liity verkossa
s-kanava.fi

3

Varaa aika
Asiakasomistajapalvelu
ja S-Pankki-pisteelle
s-pankki.fi/ajanvaraus

SATAKUNTA

TALOUSHALLINNON PALVELUJA TARJOAA

LoimiTili

Hirvikoskentie 219, 32210 Loimaa
Heli Kauti, 040 514 1637, heli@loimitili.fi

www.loimitili.fi

SUOMEN
MILJÖÖRAKENNUS OY
PIIUSTA PIHALLE

miljoorakennus.fi

Satakunnan jääkäripataljoonan perinteet

Teksti: SATJP Komentaja, everstiluutnantti Lasse Ahonen

*SATJP:n lippu
Kuva Puolustus-
voimat*

Satakunnan jääkäripataljoonan joukkoyksikkölippu on vahvistettu osana Porin prikaatin perinteitä Puolustusvoimain komentajan päätöksellä 17.4.2015. Tämän jälkeen Puolustusvoimain komentaja vahvisti päätöksellään 17.12.2024 Satakunnan jääkäripataljoonan perinnejoukoksi jatkosodan Kevyt Osasto 8:n, perinnepäiväksi 1.10. ja perinnemarssiksi Jääkäreiden marssin. Päätöksen mukaan Satakunnan jääkäripataljoona vaalii myös jatkosodan jääkäri- ja panssarintorjuntajoukkojen perinteitä.

Mikä on kevyt osasto?

Puolustuslaitosta kehitettiin voimallisesti 1920-30 -luvulla. Tällöin Ranskasta ja Saksasta otettiin mallia divisioonan liikkuvasta reservistä, joka toimi samalla divisioonan tiedusteluosana. Kokeilutoiminnan perusteella vuoden 1931 revisiossa päätettiin lisätä 12 kevyttä osastoa divisiooniin. Kevyen osaston kokoonpanona oli tuolloin esikunta, eskadroona, kaksi polkupyöräkomppaniaa ja kolonna.

Kevyiden osastojen koulutus ennen talvisotaa tapahtui osana Ratsurykmenttejä (RR) sekä Jääkäripataljoonia (JP). Ratsurykmentit ja jääkäripataljoonat olivat suojajoukkoja, joilla ei ollut reserviä. Näin ollen kotiutumisen jälkeen reserviläiset sijoitettiin aluejärjestelmässä divisioonien joukkoihin. Eskadroonat kertausharjoitettiin keskitetysti Lappeenrannassa ja polkupyöräkompaniat sotilasläänien kertausharjoituskeskuksissa. Käytännössä kevyitä osastoja ei harjoitettu kertaakaan kokonaisuutena eikä niiden käytössä harjaannuttu ennen Talvisotaa. Talvisota antoi havaintoja kokoonpanon ja käyttöperiaatteiden muutostarpeista. Kevyitä osastoja oltiin kyetty käyttämään tarkoituksenmukaisesti vain Laatokan pohjoispuolella ja sielläkin vain osittain onnistuneesti. Tunnetuin epäonnistuminen lienee Talvisota-elokuvassa kuvattu nurmolaisen eskadroonan epäonnistunut hyökkäys aukean yli Äyräpäässä. Väli rauhan aikana kevyiden osastojen kokoonpano muutettiin sisältämään esikunta ja kolme jääkärikomppaniaa. Osastot varustettiin kuorma-autoilla ja jääkärikompaniat polkupyörin. Kolmas jääkärikomppania oli konekiväärikomppania sisältäen myös panssarintorjuntajoukkueen. Kevyet osastot luotiin aikansa nopean toiminnan joukoiksi, joiden käytön painopisteenä oli divisioonien hyökkäyksellisten operaatioiden tukeminen. Jatkosodan alku-

puolella kevyiden osastojen liikkuvuutta ei kuitenkaan osattu hyödyntää parhaalla mahdollisella tavalla, ja usein niille annettiin tavanomaiselle jalkaväelle suunnattuja puolustus- ja varmistustehtäviä. Sodan edetessä kevyiden osastojen käyttö hyökkäävänä liikkuvana jalkaväkenä vahvistui.

Kevyt osasto 8 - Jatkosodan eliittijoukko

Kevyt Osasto 8 (KvOs 8) oli Jatkosodan 1. Divisioonaan kuulunut pataljoonan kokoinen osasto, joka perustettiin lähellä Säskylää Kiukaisissa ja Eurassa. Perustaminen alkoi 18.6.1941. Kevyt osasto 8 koostui esikunnasta sekä kolmesta jääkärikomppaniasta. Komentajana perustamisvaiheessa toimi ratsumestari **Lars Rönquist**. Kevyt Osasto 8 oli joukko, johon hakeuduttiin erikseen. Esimerkiksi Talvisodan veteraani, vänrikki Lauri Törni Saksasta palattuaan haki ja pääsi joukkueen johtajaksi KvOs 8 konekiväärijoukkueeseen elokuussa 1941, toimien myöhemmin panssarivaunujoukkueen johtajana.

Kevyt Osasto 8 oli liikekannallepanon jälkeen reservijoukkona. Osaston sotataival alkoi juhannusaattona 23.6.1941 junakuljetuksella Parolaan. Parolassa päivät kuluivat taisteluharjoituksissa, asekoulutuksessa ja marssiharjoituksissa. Harjoittelun painopisteenä oli Kevyen Osaston toiminta divisioonan kärkenä. Viikon kuluttua, 1.7.1941, Osasto siirrettiin junalla Pohjois-Karjalan Jakokoskelle, jota seurasi polkupyörämarssi Tuupovaaraan. Tuupovaaran liepeillä koulutus jatkui, ja Osasto saavutti taisteluvalmiuden 14.7. ottaen rintamavastuun Hämeen ratsurykmentiltä (HRR). Tulikasteensa KvOs 8 sai seuraavana päivänä Louhivaarassa, jossa se valtasi Louhivaaran osana HRR:ä 15.7. Tulevina kuu-kausina KvOs 8 osallistui Lunkulan ja Mantsinsaaren taisteluihin, Kuuterselän taisteluihin, Lampiselkä – Nuosjärvi taisteluihin, Pyhäjärven taisteluihin Prääsä – Aunuksentien

varressa sekä Jandrijärven taisteluihin. Osasto koki taisteluissa kohtuullisen pieniä tappioita ja komppanian päälliköiden sekä joukkueiden johtajien neuvokkuus johti erinomaisiin tuloksiin. Joukon yhteishenki ja taistelumoraali oli hyvä.

16.9.1941 Osaston komentaja Rönquist sai käskyn siirtyä kohti itää: edessä oli Petroskoin valtaus. Petroskoin taistelut kestivät useita vuorokausia. Kevyt Osasto 8 siirtyi 27.9.1941 klo 10.00 alkaen taisteluosasto Rönquistina (KvOS 8 ja KvOs 10) läpi korpien polkupyöriä kantaen ja pääsi klo 17.00 noin 10 kilometrin päähän Petroskoista. Varsinainen hyökkäys käynnistyi 29.9. alkaen Lohijärvi – Petroskoin tien suunnassa kohdaten voimakasta vastarintaa. Vahvennettu karkikomppania päällikkönään luutnantti **Mauri Valo** tunkeutui käskyn saatuaan Petroskoihin vähäistä vastarintaa kohdaten ja nosti ensimmäisenä Suomen lipun korkeimman rakennuksen katolle 1.10.1941 klo 05.10. Lippu oli Euran lottien lahjoittama ja oli kulkenut joukon mukana perustamisesta saakka.

Kevyt Osasto 8 menestyi Petroskoin valtauksen jälkeen vielä Paloasemankylän taistelussa Petroskoin ja Kontupohjan välillä, Sunnunjoen taistelussa Kontupohjassa, Karhumäellä sekä Malun lohkon Vansjärvellä. Osasto lakkautettiin heinäkuussa 1942 kenttäarmeijan uudelleenjärjestelyn seurauksena, jossa vähennettiin kenttäarmeijan vahvuutta. Osaston nuoremmat ikäluokat siirrettiin JR56 ja JR101 vahvuuteen, ja vanhemmat ikäluokat kotiutettiin 13.-16.7.1942 Kiukaisissa.

Perinteiden vaaliminen nykypäivänä

Kevyt Osasto 8:n henki, ”Kärkenä!”, näkyy koko pataljoonassa kehityshakuisuutena ja voiton tahtona.

Satakunnan Jääkäripataljoona kouluttaa Kevyt osasto 8:n tapaan liikkuvia, hyökkääviä jääkärijoukkoja. Pataljoonan rauhan ajan kokoonpanoon kuuluu kaksi jääkärikomppaniaa, panssarintorjuntakomppania ja sotilaspoliisikomppania. Kevyt osasto 8:n kokoonpano oli samankaltainen; kolme jääkärikomppaniaa, joista 3JK:hon kuului panssarintorjuntajoukkue. Satakunnan jääkäripataljoonaan kuuluvaan Suomen kansainväliseen valmiusjoukkoon (1JK) niin ikään hakeudutaan tiukan valintamenettelyn kautta, aivan kuten perinnejoukko KvOs 8:an. Satakunnan jääkäripataljoonan perinnekäytäntö on 1.10., jolloin jatkosodan Kevyt Osasto 8 (taisteluosasto Rönquist) nosti Suomen lipun Petroskoihin ensimmäisenä suomalaisjoukkoena. Pataljoonan kunniamarssi on Jean Sibeliuksen Jääkärien marssi. Kevyt osasto 8:n muistomerkki sijaitsee Säkylässä Huovrinrinteellä.

Lähteet: Markus Wahlstein: Divisioonan kevyt osasto - Sotiemme historiassa muiden varjoon jäänyt joukko. Kylkirauta 3/2010. Jarmo Suomala: Kärkenä Äänislinnaan. Kevyt Osasto 8:n historia.

KvOs 8 muistomerkki pystytettiin Huovrinrinteelle vuonna 1987 Kuva: Tuomas Väänänen

Liikkuvuutta Jatkosodassa ja nykypäivänä Kuva :Puolustusvoimat

Porilaismuseo sai merkittävät lahjoitukset

Jääkäriluutnantti Väinö Alasmaan esineistö

Teksti: Heikki Saarinen
Porilaismuseo

Luovutustilaisuus Porilaismuseolla 4. marraskuuta 2024. Vasemmalta Antti Alasmaa, Jukka Peipinen, Jami Virta, Jouko Peipinen, Kari Peipinen ja Esa Alasmaa.

Marraskuun 4. päivänä 2024 Porilaismuseo sai vastaanottaa mielenkiintoisen ja Porilaishistoriaa sisältävän lahjoituskonaisuuden, Euran ainoalle jääkärille, seppämasterin pojalle, **Väinö Alasmaalle** kuulunutta esineistön. Jääkäriluutnantti Väinö Alasmaan (ent. Grönroos, 1887-1919) henkilöhistoriaa on käsitelty laajemmin viime vuoden Porilainen-lehden numeroissa 1 ja 2/2024.

Grönroosin seppäsuvusta sotilasuralle

Tässä yhteydessä lyhyesti kerrattuna, Väinö Alasmaa liittyi Kuninkaallisen Preussin Jääkäripataljoona 27:n riveihin 1. päivänä heinäkuuta 1916. Koulutusvaiheen päätyttyä Alasmaa siirrettiin täydennyskompanian kautta pataljoonan 1. kompaniaan. Alasmaa ehti kokea Riianlahden asemasotavaiheen, Libaun kasarmivaiheen sekä Aajoen talvi taistelut tammikuussa 1917. Suoma-

laisista koostuvan Jääkäripataljoonan 27:n viimeistelykoulutus suoritettiin Libaussa 1917-1918. Libaussa Alasmaa sai konekiväärikoulutuksen. Libaun vaihe päättyi 13.2.2018 jääkäri lipun vihkimiseen ja sotilasvalan vannomiseen Libaun kirkossa. Väinö Alasmaa komennettiin etukomennuskunnan mukana Suomeen. Komennuskunta saapui Vaasan Vaskiluotoon 18. helmikuuta 1918. Viikkoa ennen pääjoukon saapumista. Alasmaa määrättiin Pomarkussa muodostettuun Porin pataljoonaan konekiväärikomppanian päälliköksi. Porin Pataljoonasta tuli myöhemmin kenraali Ernst Linderin komentaman Satakunnan ryhmään kuuluvan Porin Rykmentin 1. pataljoona. Alasmaa palveli Vapaussodan Porin rykmentissä sen purkamiseen asti heinäkuuhun 1918. Sotilasura jatkui Suomen Valkoisessa Kaartissa (myöh. Suomen valkoisen kaartin rykmentti, nyk. Kaartin jääkäri rykmentti). Alasmaa liittyi Aunuksen heimosotaretkeen huhtikuussa 1919

ja melko pian kaatui taistelussa Aunuksenkaupungin eteläpuolella Nannillassa 4. toukokuuta 1919. Hänen maalliset jäännöksensä toimitettiin Suomen puolelle ja haudattiin Euran Lauhianmäen hautausmaalle. Asetoverit pystyttivät hänelle vuonna 1925 paljastetun komean hautamuistomerkin.

Väinö Alasmaa oli seitsenlapsisen katraan kuopus. Hänellä ei ollut omaa perhettä.

Asetakin ”metsästys”

Euralaista eläkkeellä olevaa opettajaa **Antti Alasmaata** saamme kiittää siitä, että hänen isänsä isoisän serkun, Väinö Alasmaan, jääkäri aikainen esineistö ja muu materiaali on nyt Porilaismuseossa. Antti vai vojaan säästämättä, hajanaisten tietojen perusteella, pala palata jäljitti esineiden mahdollista sijaintia. Oli kuitenkin olemassa perimätietoa mahdollisesti säilyneistä Väinö Alasmaalle 1916-1919 kuuluneista esi-

neistä. Väinö Alasmaan kuoleman jälkeen materiaali oli kulkeutunut sisarusten kautta heidän jälkeläisille ja edelleen heidän jälkeläisilleen. Väinö Alasmaalle kuuluneita valokuvia, jossa oli kuvia myös jääkärikoulutuksen ajoilta, Antti oli saanut haltuunsa jo 1990 luvulla. Valokuvat oli säilyttänyt Väinön vanhimman veljen **Frans Grönroosin** tytär **Eeva Seppänen** (1916-2016). Antilla oli myös perimätieto jääkäriaikaisesta päiväkirjasta. Päiväkirjan sijainti saatiin paikannettua Turkuun ja sen tiedettiin olevan Väinö Alasmaan vanhimman veljen toisen tyttären pojan **Pekka Salmisen** hallussa. Antti kävi noutamassa päiväkirjan Euraan 2024 ja samalla sai mahdollisuuden tavata sukulaismiestään.

Pekka Salmiselta Antti Alasmaa sai kuulla, että Väinö Alasmaan aseta-ki saattaa olla tallessa ja löytyä sukulaisten hallusta Koirjärveltä eli nykyisestä Forssan kaupunkiin kuuluvasta Matkun kylästä. Tiedon tästä Pekka oli saanut vuosia sitten Antin isän serkulta **Esa Alasmaalta** Rymättylästä. Väinö Alasmaan vanhemmat muuttivat noin 140 vuotta sitten Koirjärvelle, kun he ryhtyivät tuolloin tilallisiksi Väinön äidin vanhempien luovuttua tilanpidosta. Koirjärvellä tilanpitoa jatkoivat Väinö Alasmaan sisar **Ida Alasmaa**. Tila on edelleen Idan jälkipolvien hallinnassa.

Antti Alasmaa kertoo: ”Sukuselvi-tyksestä olin saanut selville, että Koirjärven tilaa hallinnoisi nykyään Väinö Alasmaan sisaren Idan pojanpojan poika maanviljelijä **Jukka Peipinen**. Selvitin hänen puhelinnumeron ja soitin Jukalle. Esittelin itseni sekä asiani ja yhteydenotto oli kerrasta täysosuma. Jukka kertoi, että jääkäri Alasmaan asepuvun takki on ollut hänen hallussaan jo pitkään. Hän suostui myös ehdotukseeni, että se luovutettaisiin Porilaismuseoon. Pitkän puhelun aikana selvisi myös, että hän oli hyvin perillä yhden sukuhaaran suvun ulottumisesta kauttuaalaiseen Grönroosin seppä-sukuun. Myös Väinö Alasmaan hauta Lauhianmäessä oli tuttu, samoin Grönroosien asumukset Sepänkujalla. Keskustelun aikana sovimme, että tulisin hakemaan asetakin tulevan kesän aikana.”

Antti jatkaa: ”Elokuussa ilmoitin Porilaismuseon **Heikki Saarille**, että Väinö Alasmaan jäämistö on nyt hallussani ja olisi luovutuskunnossa.

Sovittiin, että luovutus toteutettaisiin syksyn 2024 kuluessa.”

Luovutus Porilaismuseoon

Jutun alussa mainittuna marraskuun päivänä, saapui Porilaismuseolle ryhdikäs miesjoukko euralaisen Antti Alasmaan johdolla. Esa Alasmaa Turusta, Jukka, Kari ja Jouko Peipinen Forssan Koirjärveltä.

Lahjoituksen saapui vastaanottamaan Porin prikaatin komentaja, prikaatikenraali **Jami Virta**. Tilaisuuden aluksi Antti Alasmaa kertoi ytimekkäästi Väinö Alasmaan henkilöhistorian, jääkärivaiheen sekä kohtalokkaan Aunuksen sotaretken vaiheet. Alustuksessaan hän myös kertasi esineistön vaiherikasta koostamista.

Luovutettu esineistö sisälsi muun muassa kymmeniä valokuvia, kehystetyn rintakuvan, vapaussodan muistomitalin myöntökirjan, valokuvausuorennuksen jääkäriajalta, päiväkirjan sekä jääkäri asetakin luutnantin arvomerkein.

Komentaja lausui vastaanottopuheessaan lämpimät kiitokset Alasmaan suvun jäsenille merkittävästä lahjoituksesta ja kertoi samalla jääkäriliikkeen ja sen perinnön vaalimisen suuresta merkityksestä puolustusvoimille ja Porin prikaatille. Luovutustilaisuuden päätteeksi nautittiin maittava lounas ravintola Rumpalipojassa. Lounaan jälkeen tutustuttiin vielä kiertoajelun merkeissä Huovinrinteen varuskunta-alueeseen. Päivä oli onnistunut ja merkittävä tapaus, niin Alasmaan suvun miehille kuin Porin prikaatillekin.

Epilogi

Ei ollut kulunut montaakaan kuukautta edellä kuvatusta luovutusta-pahtumasta, kun Antti Alasmaa otti uudelleen yhteyttä. Väinö Alasmaan viimeinen kirje vanhemmilleen Euran Kauttualle huhtikuulta 1919 oli löytynyt vielä Koirjärveltä, samoin kuin hänelle myönnetty vapaudenristin 4. luokka 1918 miekoin.

”Nämä kuuluu samaan kauppaan aiemman luovutuksen kanssa. Koskas treffataan”, kysyi Antti puhelussaan. Sovittiin tapaaminen toukokuun alkupuolelle. Toukokuun 6. päivänä kuluvaan vuotta, Väinö Alasmaan lahjoituskokonaisuus sai täydennyk-

sen ja ehkä sen kaikkein merkittävimmän dokumentin – viimeisen kirjeen kotiin isälle ja äidille.

Kirjeessään, joka on päivätty Sortavalassa 8.4.1919, Väinö lähettää terveiset ”täältä Laatokan rannalta” ja kertoo tulevasta liikkeistään kohti Aunusta. ”... tulin tänne viime sunnuntaina Helsingistä ja tulen viipymään täällä ajan, jota en itsekkään tiedä sanoa, luulen kuitenkin juhanusta viettäväni Kauttualla ... tästä muuten ei tarvitse paljon kellekään puhua, kyllä se aikaa myöten tulee selväksi, olemme yksinkertaisesti vaan päättäneet liittää Karjalan Suomeen, siis niinkuin sanoin, tästä ei saa kellekään puhua, ei ainakaan punikit saa päästä hommasta perille, he eivät kuitenkaan tahdo, että Suomen sukuiset kansat liitetään yhteen” jatkoi Väinö kirjeessään.

Kirjeestä selvisi myös, että hän oli hiljattain itseoikeutetusti saanut kutsun Poriin, jossa tulitaisiin juhlistamaan uudelle Porin Rykmentille luovutettavaa omaa uutta lippua 12-13.4.1919 (kirjoittajan huomautus, katso Porilainen 2/2024 s. 33, Porin Rykmentti saa lipun 1919).

Väinö Alasmaa kirjoittaa vanhemmilleen: ”Porissa on suuret juhlat tämän kuun 12 ja 13 päivä, olen saanut sinne kutsukortit, olisi siellä tietysti ollut hauskaa, mutta nyt ei ole minulla aikaa juhlimiseen, on taas tehtävä vakavampaa, että jälkepäin on toisilla taas tilaisuus juhlia, aijon rauhassa juhlia sitten vasta, kun Suomen kysymys on lopullisesti saanut ratkaisunsa ja kaikki punikit ajettu niin kauaksi Suomen rajoilta, että eivät enää koskaan pysty maamme sisäistä rauhaa häiritsemään.”

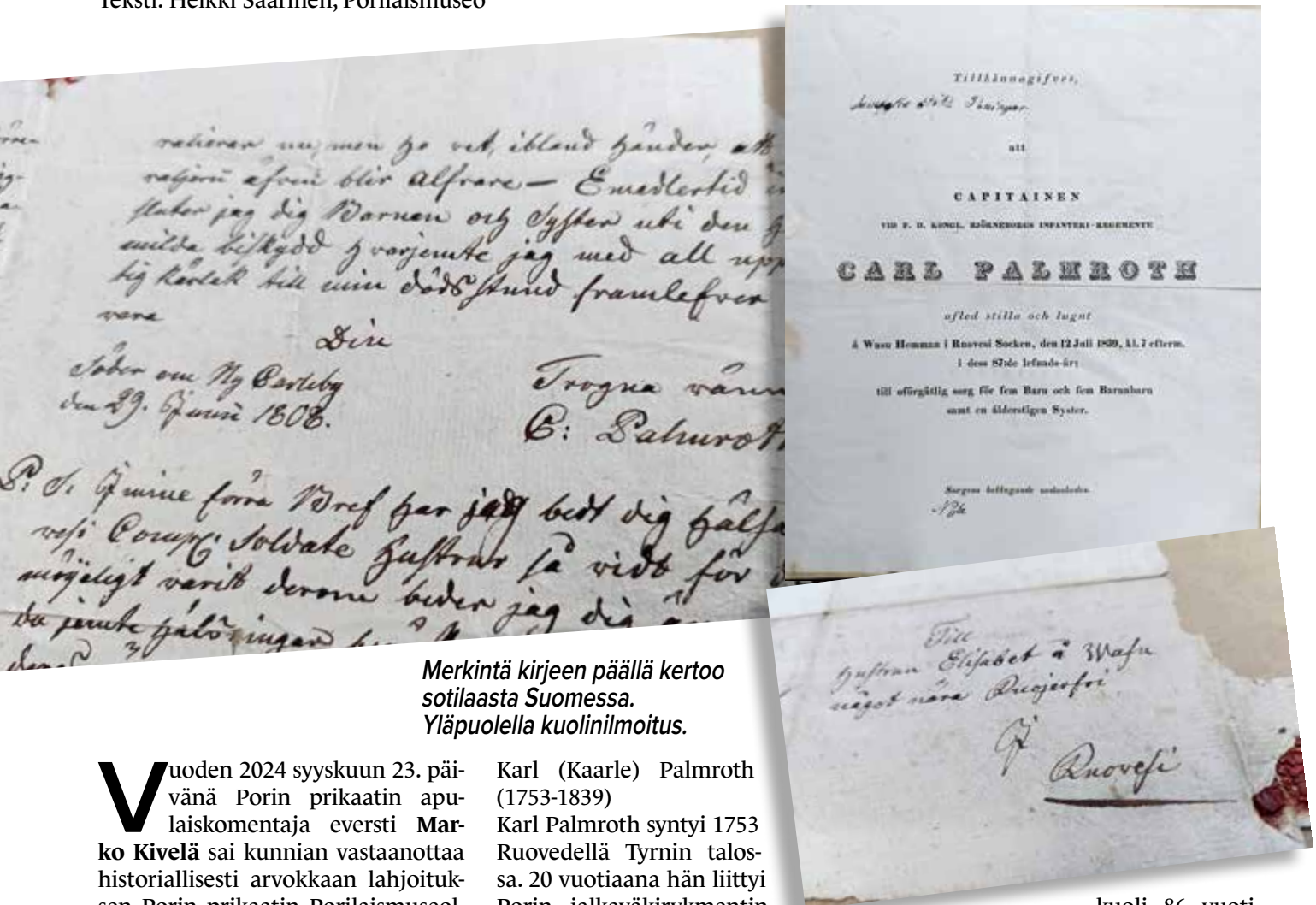
”Jätin kaikki tavarani Kannaksen perheeseen, kyllä ne siellä säilyvät siksi, kun täältä taas palajan. Koh-ta alkaa Teillä siellä kalastuskausi, vaikka kyllä se nyt menee vähän myöhempään, kun on näin myöhäinen kevät. Pankaahan iso rysä hyvään paikkaan, että saatte paljon kaloja. Jätän Teidät taasen tällä kertaa hyvästi, toivon teille terveyttä ja kaikkea hyvää. Jääkää Herran hal-tuun. Väinö”

Jo ennen juhanusta 1919 vanhemmat saivat Eurassa vastaanottaa poikavainajansa maallisen tomumajan isänmaahan kätkeväksi.

Porilaismuseo sai merkittävät lahjoitukset

Luutnantti Karl Palmrothin kirjeet Suomen sodasta 1808

Teksti: Heikki Saarinen, Porilaismuseo

Merkintä kirjeen päällä kertoo sotilaasta Suomessa.
Yläpuolella kuolinilmoitus.

Vuoden 2024 syyskuun 23. päivänä Porin prikaatin apulaiskomentaja eversti **Marko Kivelä** sai kunnian vastaanottaa historiallisesti arvokkaan lahjoituksen Porin prikaatin Porilaismuseolle. Lahjoitus sisälsi luutnantti **Karl Palmrothin** Suomen sodasta 1808 kotiinsa Ruovedelle lähettämät alkuperäiset kirjeet ja niiden suomenkruunut tekstit. Lahjoittajana toimi, Porilainen vuosimallia 1964, sotatieteiden tohtori ja prikaatikenraali **Pentti Airio** (s. 1945 Paimio). Pentti Airio tunnetaan myös kirjallisesta tuotannostaan. Hän on kirjoittanut muun muassa teokset **Yrjö Keinonen**: puolustusvoiman komentaja (2007) ja **Ragnar Nordström** ja talvisota (2008). Airio oli saanut kirjeet haltuunsa jo edesmenneeltä sveitsiläiseltä kulttuurihistorioitsija **Felix Jonas Stollilta**. Stoll oli aktiivinen suomalaisten vanhojen karttojen ja kirjojen keräilijä. Hän puolestaan oli hankkinut Palmrothin kirjeet henkilökohtaisesta antikvariaatista.

Karl (Kaarle) Palmroth (1753-1839)
Karl Palmroth syntyi 1753 Ruovedellä Tynnin talossa. 20 vuotiaana hän liittyi Porin jalkaväkirykmentin Ruoveden komppaniaan. Kaarlen isä **Carl** (1702-1766) oli myös palvelleet Porin jalkaväkirykmentissä. Isä Carl oli hetken aikaa Ruoveden komppanian majoittajana. Hän osallistui **Kaarle XII:n** Norjan sotarekeen 1718-1719 (kts Porilainen 1/2025, s. 38 Porilaiset kuolemanmarssilla) ja oli harvoja siltä sotarekeltä selvinneitä. Isä Carl palasi 23 -vuotiaana Ruovedelle. Hän oli ottanut eron armeijasta ja ryhtyi hoitamaan Ruoveden nimismiehen tointa jalkapuolena. Norjan retki oli vaatinut veronsa.
Kaarle Palmroth oli vuodet 1782-1804 Ruoveden komppanian majoittaja Kurun Hainarin virkatalossa. 1791 hän meni naimisiin **Elisabet Florinin** (1774-1829) kanssa. Heille syntyi neljä tytärtä ja yksi poika. Kaarle

kuoli 86 vuotiaana 1839. Hänen vaimonsa Elisabeth kymmenen vuotta aiemmin 55 vuoden iässä.
Suomen sodan alkaessa 1808 Kaarle oli jo veteraani. Hän oli osallistunut jo Kustaa III:n sotaan Venäjää vastaan vuosina 1788-1790, osallistuen taisteluihin Haminassa, Porrassalmella Mikkelissä, Parkumäellä Rantasalmella sekä Laitaatsillan taisteluun Savonlinnan lähellä. Näissä taisteluissa hän toimi pataljoonan adjutantina ja hänet ylennettiin sodan aikana 1789 vänrikin arvoon. Suomen sodan jälkeen hän asettui Ruovedelle ja otti vastaan isänsä tavoin Ruoveden nimismiehen toimen. Poika **Karl Fredrikistä** (1797-1858) tuli kolmannessa sukupolvessa Ruoveden nimismies ja Ilmajoen kruununvouti. Karl Fredrik osti

Ritoniemen kartanon 1830 -luvulla, mutta muutti isänsä Vasun taloon hänen kuoleman jälkeen.

Kun kansallisrunoilijamme J.L. Runeberg toimi opettajana Ruoveden Ritoniemen kartanossa 1820 -luvulla, sai hän tilaisuuden tutustua ja keskustella sotaveteraanien **Karl Gustaf Polvianderin**, **Fredrik Adolf Pelanderin** sekä Kaarle Palmrothin kanssa. Juuri heitä pidetään esikuvina, kun **Runeberg** koosti meidän kaikkien tunteman Suomen sodan runokokoelman Vänrikki Stoolin tarinat.

Palmroth suvun tunnettuja jälkipolvia ovat muun muassa suurlähettiläs **Gunnar Palmroth** (1903-1965), kenkätehtailijat **Pentti Palmroth** (1901-1968) ja poikansa **Pertti** (1931-2020). Sotilaita suvussa ovat edustaneet ratsuväen kenraali **Georg Palmroth** (1881-1951) sekä majuri ja laulujen sanoittaja, kupletööri, **Reino ”Palle” Palmroth**, nimimerkki Reino Hirvi-seppä (1906-1992). Reinon veli **Toivo** (myöh. Palomurto, 1903-1947) oli näyttelijä ja muusikko. Hän sävelsi ja sovitti musiikin mm ensimmäiseen Jääkärien morsian -elokuvaan 1931.

Kirjeet rintamalta 1808

Ruoveden komppanian vänrikki Kaarle Palmroth oli Suomen sodan syttyessä jo 54-vuotias ja siis jo edellä mainittuna sotaveteraani Kustaan sodan ajoilta. Suomen sodan vuoden 1808 Kaarle oli tiiviissä kirjeenvaihdossa vaimonsa Elisabetin kanssa. Jollakin merkillisellä tavalla hän pystyi saamaan kirjeensä läpi rintamalinjojen myös silloin, kun omat joukot olivat perääntyneet pohjanmaalle ja venäläiset miehittivät hänen kotiseutuaan. Kirjeissä vaimolleen hän kertoo Ruoveden asukkailla kuulumisia sodan rintamalta ja lähettää terveisiä muun muassa majuri **Eekiltä**, vääpeli **Possenilta**, lippumies **Rothilta**, kersantti **Hillebrandtilta** ja majoittaja Polvianderilta, joiden perheet olivat kotiseuduilla Ruovedellä ja Kurussa.

Kirjeitä on säilynyt pitkälti toistakymmentä ja ne kattavat ajanjakson 8. maaliskuuta 1808 (Syrjäntaka, Tuulos), päättyen 11. syyskuuta päivättyyn kirjeeseen Vähäkyröstä. Kokonaisuus sisältää myös pari päivämätöntä kirjettä, todennäköisesti kesältä 1808 sekä Kaarle Palmrothin

paperille painetun kuolinilmoituksen 1839.

Ruotsinkielisten kirjeiden lukua ja tarkastelua helpottaa niistä tehdyt suomennokset, jotka olivat luovutuksen yhteydessä käytettävissä myös sähköisessä muodossa ja nykyvälinein tarkasteltavissa. Pentti Airio oli teettänyt kirjeistä tarkat suomennokset, joissa oli säilytetty vanha kieliasu. Näin kirjeiden kirjoittajan tunnelmat ja ajatus ovat säilyneet mahdollisimman muuttumattomana. Kirjeiden suomennoksesta on vastannut eversti **Kaj Wallander**.

Karl Kaarle Palmroth kirjoittaa vaimolleen Elisabetille Ruoveden Vasun taloon:

*Lapuan Kirkonkylä
22. Heinäkuuta 1808*

Minun oma valittu ystäväni!

Nyt saan jälleen toivotun tilaisuuden täten informoida sinua ja Lapsia, jotka minua vielä kaipaavat, että ei yksin terveyteni, niinkuin aiemmin olen kirjoittanut, ole ollut Jatkuva ja että lisäksi päivittäin olen voinut mainiosti, kuten hyvin toimeentulevassa Pappilassa yhdessä Herra Everstilutnantti ja Ritari Eekin, Herra Kapteeni ja Ritari Claes Gripenbergin, Herra Vänrikin ja Ritari Austrellin, Sekä Herra Vänrikin Eimele´in kanssa voi olettaa; mutta en voi elää tyytyväisenä niin kauan kun ikävöin Teitä. En toivoisi mitään korkeammin kuin, että te viimeksi mainitusta syystä olette voineet yhtä hyvin, myös sillä poikkeuksella, että ette ole alttiina Hengen tai Vammojen puolesta, jotka ovat kohdanneet osaa arvoisista Tovereistamme, erityisesti Selkkauksessa täällä 14. tätä kuuta. Tuttavistani voin mainita Vänrikki Henric von Qvanten sekä Luutnantti ja Ritari Blum´in Ruoveden Komppaniasta, jotka silloin kaatuivat Kentällä täällä. Mutta Jumalalle Kunniaa Vihollinen joutui vetäytymään. Tämä Voitto kirjataan pääosin erinomaisen uskaliaalle ja urholliselle Porin Rykmentille, jonka Päällystön joukossa, vaikkakin vaatimaton henkilönä, minun mielestäni suurin kunnia kuuluu eräälle Lem´ille. Sinä voit uskoa, että muut Yksiköt tämän Selkkauksen jälkeen, eivät suinkaan jättäneet kohtelematta Rykmentin Upseereita mitä suurimmalla kunnioituksella runsaine kehumisin, ystävällisyydellä ja kaunopuheisuudella, mikä kuitenkin on vain

maailmallinen asia tässä kokonaisuudessa.

—
*Yhden uutisen olemme kuulleet, jonka mukaan ryssillä olisi Käsky vetäytyä maasta mikä olisi ilahduttavaa jos tämä olisi totta. Jumala auttakoon teitä näin kovan ajanmuutoksen aikana, tätä anon häneltä koko sydämeni pohjasta sekä Sydämellisen rakkain terveisin teille kaikille elän kuolemani saakka olemalla
Sinun uskollisin ystäväsi
C: Carlsson*

P:S: Älä suinkaan unohda tervehtiä kaikkia ystäviä, jotka pääasiassa ovat järkevästi ajattelevia ruotsalaisia, älä anna mitään osaa tästä sisällöstä väärin ajatteleville, sillä sinä voisi helposti tulla sellaisten pettämäksi. Vie terveisiä Sotilaiden vaimoille heidän miehiltään. He voivat varsin hyvin ja elävät tyytyväisinä eteenpäin. En voi vielä sanoa mitään sinulle siitä, milloin ja missä me tulemme marssimaan sinnepäin, siksi en voi myöskään kertoa sinulle mitään toivottavasta iloisesta tapaamisesta. Saattaisi tapahtua, että se toteutuu onnellisesti Wasussa. Jos näin on, niin ole valmis tarjoamaan aterian, joka voi koostua vain 2. hyvästä Ruokalajista usealle Ystäväille. Kahvia minulla on ½ Puntaa ja Soke-ria sama määrä toivottavasti mukana. Voi hyvin.

Willebrant ja Posen pyytävät lähettämään terveisiä; jos sinulla on tilaisuus niin kirjoita minulle

Kirje kertoo voitokkaan Lapuan taistelun 14.7. tunnelmista ja toivosta, että sota pian päättyisi venäläisten vetäytymiseen. Se toive ei toteutunut. Venäläiset jäivät Suomeen vielä seuraavaksi 110 vuodeksi.

Arvokas kokonaisuus

Kirjeiden kokonaisuus suomennoksineen on arvokas dokumentti Porin prikaatille Suomen sodan tapahtumista. Henkilökohtaisina kirjeinä niissä tulee esiin myös inhimillinen näkökulma, jota ei historiankirjoitus läheskään aina ole kuvannut. Kiitos näiden kirjeiden säilymisestä kuuluu sille helsinkiläiselle antikvariaatille, joka nämä kirjeet oli säilönyt sekä Felix Stollille ja Pentti Airiolle. He ovat ymmärtäneet näiden kirjeiden historiallisen merkittävyyden.

Toimistosihteerit vaihtoivat viestikapulaa

Teksti: Elina Halminen Säkylän Sotilaskotiyhdistys ry
Kuva: Anniina Juhola

Kati Viitanen aloitti uutena toimistosihteerinä Säkylän sotilaskotiyhdistyksessä.

Vuoden 2020 maaliskuussa juuri ennen koronasulun alkua Susanna Vuorinen tuli toimistosihteerin työhön sotilaskotiin. Viisi vuotta myöhemmin hän on jatkamassa uusiin kuvioihin, ja seuraajaksi on valittu huittislainen **Kati Viitanen**. Haastatelimme Vuorista ja Viitasta, kun he olivat muutamia viikkoja yhtäikaa työssä, toinen perehdyttämässä, toinen perehtymässä.

Kiireapulaisesta alkuun

Susanna Vuorinen kertoo olleensa ensimmäisen kerran töissä sotilaskodissa jo vuosina 1985-1987. Hän toimi kiireapulaisena lähinnä alokaskausina, joita silloisessa järjestelmässä oli vuosittain kolme.

- Liityin sotilaskotiyhdistyksen jäseneksi vuonna 1986. Toimin vapaaehtoisena aluksi tarjoilujaostossa ja liikkuvassa sotilaskodissa. Lasten syntymän jälkeen jätin autokeikat pois.

Vuorinen toimi yhdistyksen johtokunnassa useita vuosia 1990- ja 2000-luvuilla, kuusi vuotta myös puheenjohtajana. Vähän myöhemmin hän hoiti poikkeusolo-organisaatiossa Satakunnan sotilaskotiyksikön päällikön tehtävää reilun vuoden ajan.

Monen vaiheen jälkeen Vuorinen päätyi työhön samaan työpaikkaan, jossa nuorena aloitti. Toimistosihteerin toimenkuvaan sisältyy monta osa-aluetta: yhdistyksen taloutta, palkanmaksua ja yhdistystoimintaa, jossa tehdään tiivistä yhteistyötä jäsenten kanssa. Myös päävastuu sotilaskodin kirjastosta yhdessä vapaaehtoisryhmän kanssa kuuluu toimistosihteerille.

Uutta ja kiinnostavaa

Kati Viitaselle sotilaskodin työympäristö ja tehtävät ovat kokonaan uusi maailma. Hän löysi työpaikan TE-palvelujen sivuilta ja alkoi tutkia tarkemmin sotilaskodin toimintaa.

- Paikka näytti niin mielenkiintoiselta, että päätin hakea.

Ensimmäiset viikot ovat Viitasen mukaan menneet kovaa vauhtia ja olleet täynnä uutta ja kiinnostavaa asiaa. Uusia ihmisiä tulee vastaan edelleen joka päivä.

Toimistosihteerit ovat käyneet yhdessä läpi työn keskeisiä asioita, mutta parin kuukauden aikana ei aivan kaikkea vuosittaista työtä tule vastaan. Osa työtehtävistä tehdään vain kerran tai kaksi vuoden aikana.

- Vastaavien asioiden etsiminen tietokoneelta auttaa aika monessa, ja tietysti Kati saa myös johtokunnalta apua tarpeen mukaan, Vuorinen sanoo.

Susanna Vuorinen (vas.) jättää sotilaskotiyhdistyksen toimistosihteerin pestin Kati Viitaselle, jolle sotilaskoti työympäristönä ja yhdistyksen jäsenet ovat uusia mielenkiintoisia tuttavuuksia.

Nopeita päiviä

Viitanen uskoo, että uuden työn kiinnostavin puoli on juuri monipuolisuus.

- Työ on tosi vaihtelevaa, eikä kahda samanlaista päivää nähtä olevan. Kelloonkaan ei tarvitse vilkuilla, kun aika kuluu niin nopeasti. Odotan kyllä vauhdikkaita päiviä ja paljon uusia kohtaamisia yhdistyksen jäsenten kanssa. Elämä täällä sotilaskodilla on varmasti monipuolista ja työntäyteistä, Viitanen pohtii.

Susanna Vuorisenkin elämä tulee sotilaskodin jälkeen sisältämään uudenlaisia kiireitä.

- Toukokuun alkupuolella syntyi toinen lapsenlapsi, ja yritän auttaa tyttärenti perhettä mahdollisuuksien mukaan.

Killan vuosijuhlan satoa

Annan lyhyen katsauksen viime toimintavuoteemme ja tuleviin tapahtumiin. En voi tehdä sitä käsittelemättä myös maailman tilannetta, koska maailman tapahtumilla on tapana heijastua Suomeen. Vaikutukset voivat näkyä esimerkiksi valtiontaloudessa, elinkustannuksissa, yleisessä ilmapiirissä ja turvallisuuden tunteessa.

Turvallisuustilanteen ennustettavuus on vaikeutunut entisestään. Aivan viime aikoina olemme saaneet huomata kuinka viikoissa ja päivissä tapahtuu suuria muutoksia, jotka kääntävät vuosikymmeniä kestäneet asetelmat hetkessä uuteen asentoon. Venäjä ei ole onnistunut tuhoamaan Ukrainaa eikä ole halukas rauhaan. Ukraina on pitänyt pintansa länsimaiden tuella jo neljättä vuotta. Yhdysvaltain vetämiä rauhanneuvotteluja viedään kiireellä eteenpäin ilman näkyviä tuloksia. Sodan loppumisesta ei ole varmuutta.

Jos epävarmuus tulevaisuudesta pohdituttaa, niin kiltatoiminnasta voi saada muuta ajateltavaa. Maailman tilanteella ei ole heikentävää vaikutusta Porin prikaatin killan

toimintaan. Porin prikaatin killa tarjoaa jäsenilleen jatkossakin elävän yhteyden Porin prikaatiin ja luo jäsenten välille yhteenkuuluvuutta. Kiltatoiminnassa painottuu vapaaehtoisen maanpuolustuksen henkinen puoli. Kiltatoiminta mahdollistaa elinikäisen maanpuolustusharrastuksen.

Vuosi 2024 oli varsin onnistunut. Tapahtumat saatiin toteutettua suunnitelman mukaisesti. Vain Porilaiskonsertti jäi toteutumatta ja sekin sään vuoksi. Killan tilinpäätös oli pitkstä aikaa ylijäämäinen. Tähän on vaikuttanut Porilainen -lehden kulu- jen parempi hallinta: painosmäärien vähentäminen, Porin prikaatin tuki ilmoitustilan hankinnassa, kohtuullisesti onnistunut ilmoitushankinta sekä Tuulikki ja Timo Mäen rahaston apuraha. Kilta julkaisee jatkossakin yhdessä Porin prikaatin kanssa Porilainen-lehteä, joka ilmestyy vuonna 2025 neljä kertaa ja postitetaan jäsenille.

66. toimintavuosi on alkanut lupaa- vasti. Alueosastojen toiminta jatkuu aktiivisena. Huovrinrinteen kunnia- polun siivoustalkoot saatiin jo toteutettua veteraanipäivän aattona. Heinäkuun alussa killa osallistuu Oripäässä OKRA maatalousnäyttelyyn ja järjestää 10. päivänä yhdessä Laivaston soittokunnan kanssa Porilaiskonsertin Turun Tuomaanpuistossa. Elokuussa lehden ilmoittajat pääsevät tutustumaan alokkaiden valatilaisuuteen Paimiossa. Syksyllä

on tarkoitus järjestää sotahistorian retki, josta enemmän tulevassa jäsentiedotteessa. Killan hallitus osallistuu Porin prikaatin 400. vuoden juhlatapahtumien valmisteluihin.

Kilta on jäseniään varten. Jäsenmäärässä oli viime vuonna laskua, ja sen korjaamiseksi pitää houkutella uusia jäseniä. Tämä voidaan tehdä tulevan kesän yleisötapahtumissa. Panen toivoni myös siihen, että evp ja aktiivipalveluksessa olevaa henkilöstöä liittyisi enemmän killaan. Evp-henkilöstö toisi mukanaan paljon historiatietoa ja tapaisi toisiaan. Aktiivipalveluksessa olevalta henkilöstöltä peräänkuuluttaisin ylpeää sitoutumista edustamansa joukon kunniakkaisiin perinteisiin, joita killa vaalii yhteistyössä Porin prikaatin ja Porin prikaatin perinneyhdistyksen kanssa. Varusmiehille killasta voisi kertoa kotiuttamistilaisuuksissa ja jaettavilla esitteillä.

Porin prikaatissa yhdistyvät historia, perinteet ja ajassa elävä kehitys. Kilta on siinä yhdistävä tekijä. Kilta tarjoaa portin historialliseen ulottuvuuteen ja yhteyden muihin Porilaisiin.

Kiitän vuosikokoukseen ja vuosijuhlaan osallistuneita. Onnittelut palkituille ja menestystä luottamustehtäviin valituille. Erityinen kiitos väistyneelle valtuuskunnan puheenjohtaja Tapani Mikolalle.

Killan puheenjohtaja
Seppo Vainio

Porilaisessa jatkuu juttusarja, jossa esitellään eri taisteluiden muistomerkkejä. Taisteluiden, joissa Porilaiset ovat olleet mukana ympäri Eurooppaa ja Suomenkin kamaralla. Juttusarja ei etene kronologisessa järjestyksessä kolmikymmenvuotisesta sodasta alkaen, vaan noudattaa kulloisenkin Porilais-numeron aikana vallitsevaa vuodenaikaa. Juttusarjalla esitellään Porilaisten kunniakasta historiaa juhluvuoden lähestyessä. Porin prikaati täyttää 400 vuotta 16.2.2026.

Porrassalmentien varressa on taistelun muistoksi vuonna 1923 pystytetty arkkitehti Armas Lindgrenin suunnittelema muistomerkki. Kuva: Mikkelin kaupunkilehti.

Porilaiset Porrassalmen taistelussa

Teksti: Seppo Vainio

Porrassalmen taistelu käytiin Mikkeliissä 13. kesäkuuta 1789. Porrassalmen taistelu oli osa Ruotsin kuninkaan **Kustaa III:n** vuonna 1788 aloittamaa Ruotsin ja Venäjän välistä sotaa. Taistelussa saavutettiin torjuntavoitto, jossa Ruotsin suomalaisista joukko-osastoista koostunut puolustus löi kolme venäläisten hyökkäysrytystä takaisin. Voitto oli myös moraalinen, olihan se Ruotsin armeijalle ensimmäinen voitto pitkiin aikoihin. Usko omiin mahdollisuuksiin alkoi palautua. Torjuntavoitosta ansio kuuluu suurelta osin Porilaisille. Venäjä pyrki kesäkuussa 1789 valtaamaan Savon hyökäten Puumalan, Ristiinan ja Savonlinnan suunnista. Tarkoitus oli lyödä Ruotsin joukot Mikkeliissä tai Juvalla. Ensimmäinen taistelu käytiin 11.6. Ristiinan Kyyrössä, jossa Ruotsin armeijan joukot kärsivät huonosti valitussa maastossa tappion. He menettivät ison osan varusteitaan vetäytyessään Porrassalmelle. Porrassalmelle saatiin vain kolme tykkiä. Porilaisten lippu sai Kyyrössä taistelukasteensa, mutta siellä se myös menetettiin. Vallitsevan käsityksen mukaan lippu menetettiin juuri Kyy-

rössä, mutta lippu on jälleen Porin prikaatin hallussa. Sitä säilytetään Huovinrinteen upseerikerhon perinnehuoneessa. Miten se saatiin takaisin? Se on oma tarinansa. Kyyrön tappion jälkeen Ruotsi ryhmitti joukot Mikkelin pitäjään Porrassalmelle. Porrassalmelle ryhmitettiin 720 sotilasta, myös Porin rykmentin osasto. Puolustajia komensi joukon virkaiältään vanhimpana upseerina Porin rykmentin eversti **Jakob Karl Gripenberg**. Heidän kimppuunsa heitettiin lähes kymmenkertainen määrä venäläisiä. Heti taisteluasemiin päästyään venäläiset avasivat tykkitulen, johon suomalaiset vastasivat. Tulivalmistelun jälkeen krenatöörit kahlasivat Porrassalmen yli. Sillan olivat puolustajat taistelumaastoa muokatesaan jo tuhonneet. Rynnäköyritys torjuttiin. Aamupäivällä alkoi entistä kiivaampi tykkituli, jota kesti kolme tuntia. Suomalaiset alkoivat jo käydä epätoivoiseksi, sillä ammusvarat alkoivat loppumaan. Ampumatarvikkeiden täydennystä Mikkelistä ei kuulunut. Tilanne näytti jo toivottomalta. Tykkien jylinä kuului kirkolle asti. Pelko valtasi Mikkelin kirkonkyläläisetkin.

Herrasväki oli lähtenyt kirkonkylästä ja sen ympäristöstä sotaa pako. Talonpoikaissäestö vei karjansa ja tavaransa piiloon ja jäi sydän kurkussa odottelemaan kuinka taistelussa käy. Kaksi Porilaiskomppaniaa riensi aamupäivällä kirkonkylän läpi taisteluun. Venäläiset lyötiin kolmesti takaisin ja he menettivät noin 300 sotilasta. Porilaisista taistelussa menehtyi 3 upseeria ja aliupseereita sekä miehistöä 23. Suomalaiset olivat kestäneet 17 tuntia ylivoimaista vihollista vastaan ja estäneet sen pääsyn Porrassalmen kautta Mikkeliin. Yksi Porrassalmella haavoittuneista Venäjän armeijan upseereista oli kenraalimajuri **Yrjö Maunu Sprengtporten**. Tämä entinen Savon prikaatin komentaja oli loikannut Venäjän puolelle muutamaa vuotta aiemmin, vieden mukanaan kopiot kartoista ja puolustussuunnitelmista. Sprengtportenin kerrotaan sanoneen haavoittumisensa jälkeen: ”Omat koirat purivat.” Ruotsalainen kapteeni, tuleva Porilaiskommentaja **Georg Carl von Döbeln** sai osuman ohimoon ja joutui käyttämään tunnusomaiseksi muodostunutta mustaa sidettä otsal-

laan koko loppuikänsä.

Saavutetusta torjuntavoitosta huolimatta eversti **von Stedingk** joutui vetämään Ruotsin joukot Joroisiin, sillä venäläiset olivat löytäneet kiertotien Mikkeliin. Joroisilta aloitettiin vastahyökkäykset Savon saamiseksi takaisin.

Sodassa kuoli yli 20 000 ruotsalaista ja suomalaista meri- ja maavoimien sotilasta. Vain 1 500 kaatui taisteluis-
sa, loput sortuivat kulkutauteihin. Värälän rauha 1790 päätti sodan. Ra-
jat pysyivät ennallaan kolme vuotta
kestäneen sotimisen jälkeen.

Porrassalmen taistelun muistopatsasta hankittiin Mikkeliin kymmeniä vuosia. Venäjän vallan aikana oli moni muukin muistomerkkihanke jäissä. Venäläishallinto torppasi hankkeet.

Muistomerkki paljastettiin 17.6.1923 suuressa kansanjuhlassa, jossa oli läsnä noin 6 000 ihmistä ja jota kunioittivat läsnäolollaan muun muassa pääministeri ja tuleva tasavallan presidentti **Kyösti Kallio** sekä tuolloisen presidentin puoliso **Ester Ståhlberg**.

Monumentti muistuttaa suuresta sotilaallisesta voitosta, jossa oli paljon samoja piirteitä kuin Kannak-

sen torjuntataisteluissa talvisodassa. Porrassalmellakin muokattiin taistelumaastoa, käytettiin maastoa hyväksi, taisteltiin sitkeästi lukumäärältään ylivoimaista vastustajaa vastaan eikä jätetty asemia. Huollon täydennykset olivat kriittinen tekijä. Mikkelissä toimineen Savon prikaatin vuosipäivä oli Porrassalmen taistelun muistoksi 13.6. Savon prikaatin lakkauttamisen jälkeen muistoa on vaalinut Porin prikaati.

Porin prikaati on luonteva joukko vaalimaan Porrassalmen taistelun muistoa. Aikakirjojen mukaan savolaisten linjat pitivät parhaiten, vaik-

Maavoimien esikunnan Porilaiset käyvät vuosittain laskemassa seppeleen muistomerkillle.

Kuva: eversti Kari Kaakinen.

ka heidät oli sijoitettu pahimpiin paikkoihin, mutta ilman Porilaisten taistelua olisi tuskin aihetta voiton muisteluun.

Porin prikaatin ja Porin prikaatin killan lisäksi Mikkeliissä Maavoimien esikunnassa palvelevat Porilaiset ovat käyneet vuosipäivänä laske-massa seppeleen muistomerkille.

**Muistomerkkiin
lisättiin 1985
metallilaatta,
jossa on taiste-
lussa kaatunei-
den nimet.**

Loimaan alueosastolla jo lähes 500 jäsentä

Teksti ja kuva: Kari Nummila

Porin prikaatin killan Loimaan alueosaston jäsenmäärä hiipoo 500 hengen määrää: viime vuoden lopussa tarkka lukema oli 483, kun se esimerkiksi vuonna 2022 oli 412. Jatkossa on tarkoitus edelleen tehostaa jäsenhankintaa.

Alueosaston vuosikokouksessa todettiin, että osaston merkittävimpiä viime toimintavuoden tapahtumia olivat mm. vierailu Olkiluodon ydinvoimalassa 55 jäsenen voimin sekä pitkän perinteen omaava jouluinen, monipuolinen ohjelmallinen tilaisuus ruokailuineen, missä mukana oli 150 henkeä. Turussa vierailtiin Porin prikaatin paikallispuolustus-harjoituksessa.

Toisen kerran järjestetty nuotiopiiri Loimaan Kurittulankylässä Kiimavuoren upeilla kalliorinteillä Rydön ringin tasokkaalla levähdyspaikalla tuntuu kiinnostavan yhä enemmän kiltalaisia yhteiseen tapahtumiseen keskusteluineen, makkarapaistoihin yhteislauluineen ehkeimmän kesän keskellä. Tie-

tokilpailukin tuntuu kiehtovan ja kävijöitä kiinnostavan hyvinkin ja sillä voidaan kohentaa helposti jäseniemme maanpuolustustietoutta monipuolisesti! Tästä näyttää tulevan tärkeä perinne, jonka tämänvuotinen päivämäärä ilmoitetaan jäsenille sähköpostilla sekä Loimaan Lehden ja Auranmaan viikkolehden palstoilla.

Toivottavaa on, että Loimaan alueosaston jäsenet olisivat mukana yhä suuremmin joukoin kesän porilaiskonsertissa Turussa prikaatimme entisen tyyssijan, Turun kasarmin kulmilla, josta prikaati siirtyi osina pois kokonaan viimeistään vuonna 1967.

Alueosaston varainhankinnassa on erityisen suuri merkitys palveluina mm. suurten tapahtumien liikenteenohjauksessa. Alueosaston tilinpäätös osoittikin viime vuoden lopussa, että loppusaldo oli 20 425 euroa plussalla. Alueosasto avusti viime vuonna mm. toiminta-alueensa neljää eri partiolippukuntaa yh-

Tractor pullingin SM-osakilpailu keräsi 23.05. 2025 Humppilaan peräti 2500 katsojaa killan Loimaan alueosasto ja killan alueosaston Loimaan seutukunnan vääpelikerho ohjasi autojen parkkeerausta 16 miehen voimin.

teensä 2 000 eurolla. Näin haluttiin tukea nuorisotoimintaa.

Kaatuneita muistetaan

Alueosasto on mukana mm. kaatuneiden muistopäivän ja itsenäisyyspäivän seppeleenlaskuissa alueensa sankahaudoilla ja asettaa sankarihautoille kunniavartioita jouluaattona.

Seppo Yli-Nissilä jatkaa edelleen vuonna 2008 alkanutta puheenjohtajakauttaan. **Petri Mustajärvi** toimii sihteerinä ja rahastonhoitajana. Alueosaston hallitukseen kuuluivat viime vuonna myös **Kimmo Jaanu**, **Erkki Kettunen**, **Juha Nepponen**, **Matti Ristolainen** ja **Tapio Vuolle**.

MPK kouluttaa monipuolisen osaajan ja vastuunkantajan

Teksti ja kuva: Tuula Rahkonen

Maanpuolustuskoulutuksen (MPK) kouluttajakoulutus kehittää osaajia kokonaisturvallisuuden eri alueille. Upin niemessä järjestetyssä MERIKOTKA25-harjoituksessa varajohtajana toiminut kapteeniluutnantti res. Mika Kuutti on kulkenut kouluttajapolun alusta asti ja korostaa sen merkitystä yhteiskunnan kriisinsietokyvylle.

Koulutus etenee vaiheittain, tarjoten kouluttajille uusia taitoja ja vastuuta asteittain. Kokemus karttuu koulutuksen myötä, ja kouluttaja voi edetä vaativampiin tehtäviin, kuten harjoitusjohtamiseen.

Oppimista ja kokemuksen jakamista

Kuutti aloitti MPK:ssa jo 1990-luvulla keskittyen viestijärjestelmiin, mutta vuosien varrella hänen osaamisen-
sa on laajentunut johtamisjärjestel-

miin, esikuntatyöhön ja kansainvälisiin tukitehtäviin, kuten isäntämaatukeen (HNS, Host Nation Support) ja joukkojen vastaanottoon (RSOM, Receiving, Staging, and Onward Movement).

Hän korostaa yhteisöllistä oppimista, jossa koulutettavat jakavat tietoa toisilleen. Erityisesti esikuntakoulutuksissa keskustelut nostavat koulutuksen tasoa—parhaimmillaan kouluttaja voi vain seurata, kun kursilaiset oppivat toisiltaan.

Kouluttajat tukevat toisiaan

MPK:n kouluttajayhteisö on vahva tukiverkosto, jossa apu tulee luonnostaan, eikä sitä tarvitse aina edes pyytää. Kuutti painottaa, että hyvä kouluttaja ei ainoastaan jaa tietoa, vaan luo ympäristön, jossa muut voivat kehittyä ja onnistua.

Kokonaisturvallisuutta arjessa ja yhteisössä

Kokonaisturvallinen turvallisuus ei rajoitu harjoituksiin, vaan näkyy myös jokapäiväisessä elämässä. Kuutti näkee sen laajana yhteiskunnallisena tavoitteena, jossa viranomaiset, vapaaehtoiset ja järjestöt toimivat yhdessä. Hän rohkaisee uusia kouluttajia liittymään mukaan - MPK:ssa jokainen voi löytää oman roolinsa ja vaikuttaa konkreettisesti turvallisuuteen.

Jokaiselle on paikka

MPK:n yksilölähtöinen kouluttajakoulutus tarjoaa mahdollisuuden kasvaa kouluttajana kouluttajakurkseista aina johtotehtäviin asti.

– MPK on kouluttanut minusta monipuolisen osaajan, Kuutti tiivistää.

Vapaaehtoiset toimijat ovat MPK:n tärkein voimavara ja keskeinen osa sen toimintaa.

Merikotka25-harjoituksen varajohtaja, kaptil res. Mika Kuutti seuraa moottoriveneenkuljettajakurssin ajoharjoittelua.

Kunnianpolku – taistelujen tiellä

Teksti: Tuula Rahkonen Kuva: Jaska Pakula

Muistomerkkien siistiminen ja historiaan syventyminen

Lauantaina 26. huhtikuuta, veteraanipäivän aattona, kokoontui Porin prikaatin kiltä kevättalkoisiin Säkylän varuskunnassa. Kunnianpolun siistiminen ja sen muistomerkkien tarkastelu olivat tapahtuman keskiössä, tarjoten osallistujille arvokkaan tilaisuuden kunnioittaa soittiemme veteraanien muistoa.

Kunnianpolku – historian kulku kivissä

Säkylän varuskunnan alueella sijaitseva Kunnianpolku on kasvanut vuosikymmenten kuluessa vaikuttavaksi muistomerkkikokonaisuudeksi. Prikaatin esikunnan puistikkoa kiertävä polku on reunustettu jyrkeillä muistokivillä, jotka kertovat sodanaikaisten joukko-osastojen teoista ja uhrauksista. Jokainen kivi

toimii hiljaisena, mutta voimakkaana muistutuksena niistä taisteluista, joita kävimme itsenäisyytemme puolesta.

Yhdessä tehden – talkoohenkeä ja kunnioitusta

Vaikka polku oli jo varusmiesten ansiosta varsin siisti, talkooporukka käytti puolisen tuntia viimeistelyyn. Tämän jälkeen huomio siirtyi muistomerkkeihin ja niiden merkityksen syvällisempään ymmärtämiseen. Porin prikaatin perinneyhdistyksen puheenjohtaja, kapteeni **Heikki Saarinen** esitteli kiltalaisille prikaatin historiaan liittyvät muistomerkit, syventäen entisestään päivän teemaa.

Yhteisöllisyyttä ja arvokasta muistelua

Vaikka sää oli kolea, kevätaurinko toi mukanaan ripauksen lämpöä

Kiltalaiset Porilaiskiven edustalla. Porilaiskivi on Säkylän varuskunnan alueelta löydetty muhkea kivipaasi, joka on omistettu Porin prikaatille ja sen edeltäjäjoukko-osastoille. Se paljastettiin vuonna 1976, Porin prikaatin 350-vuotisjuhlien kunniaksi.

tunnelmaan. Yhteisen ponnistuksen myötä Kunnianpolku ja sen ympäristö saatiin kuntoon, ja päivä päätettiin ryhmäkuvaan sekä kahvitteiluun sotilaskodissa. Kiitos kaikille mukana olleille, jotka omalla panoksellaan osoittivat kunnioitusta veteraaniperinnölle.

Yhdessä tehden kunnioitettiin menneitä sukupolvia ja varmistettiin, että historian merkitys säilyy elävänä tuleville polville.

Porin prikaatin kilta juhli perinteitä ja arvokasta kiltatyötä

Kunnioitusta, historiaa ja ajankohtaista keskustelua maanpuolustuksesta

Teksti: Tuula Rahkonen Kuva: tykkimiesmies Bayoumi

Kilta-ansiomitalilla palkittiin valtiotieteiden maisteri Jouko Fossi, sotilaskotisisar Heli Jukala sekä Laivaston soittokunnan soittajat Tiitus Karilainen ja Pekka Siponen. Vasemmalta killan puheenjohtaja Seppo Vainio.

Lauantaina 24. toukokuuta koontui Porin prikaatin kilta Säkylän Huovrinteelle vuosikokoukseen ja sen jälkeiseen juhlaan. Perinteitä kunnioittaen killan puheenjohtaja, everstiluutnantti **Seppo Vainio**, valtuuskunnan puheenjohtaja viestintäneuvos **Tapani Mikola** sekä Porin prikaatin komentaja, prikaatikenraali **Jami Virta** lasivat havuseppeleen Porilaispatsaalle, muistuttaen killan historiallisista juurista ja sen merkityksestä maanpuolustustyössä.

Nepponen valtuuskunnan johtoon

Vuosikokouksen puheenjohtajana toimi kunniapuheenjohtaja **Simo Palokangas**, ja sihteerinä **Auli Pakula**. Killan puheenjohtajana jatkaa Seppo Vainio, kun taas valtuuskunnan johdossa aloittaa prikaatikenraali **Olli Nepponen**. Uudeksi valtuuskunnan jäseneksi valittiin

kauppaneuvos **Leevi K. Laitinen**, ja **Markku Nummijoki** kutsuttiin killan kunniajäseneksi.

Ajankohtainen juhlapuhe geopolittisista näkymistä

Juhlapuhujana oli Maanpuolustuskorkeakoulun Venäjä-ryhmän johtaja everstiluutnantti **Simo Pesu**, joka käsitteli Euroopan lähialueiden strategista tilannetta. Puhujan analyysi Venäjän hyökkäyksestä Ukrainaan ja laajemmasta geopolittisesta kamppailusta tarjosi syvällistä näkökulmaa suurvaltojen suhteisiin ja niiden vaikutuksiin kansainväliseen turvallisuuteen.

Kenraali Jaakkolan tervehdys kiltatyölle

Puolustusvoimain komentaja, kenraali **Janne Jaakkola** lähetti tilaisuuteen tervehdyksen, jossa hän korosti killan tärkeää roolia historian

ja perinteiden vaalijana sekä yhteisöllisyyden ylläpitäjänä. "Porilaisten tunnus 'Kunnia, velvollisuus ja tahto' eivät ole pelkkiä sanoja, vaan kiteytys arvomaailmasta, jonka varassa prikaatin perinteet elävät," hän totesi.

Kiltatyön arvostus ja yhteinen juhlahetki

Tilaisuudessa jaettiin myös killan ansiomitalit merkittävästä panoksesta kiltatoiminnassa. Juhlan tunnelman viimeisteli Laivaston soittokunnan soitto-osaston esiintyminen, jonka sävelet johdattivat osallistujat arvokkaaseen päätöshetkeen.

Päivän kruunasi yhteinen juhla-ateria kerhotalolla, jossa osallistujat saivat vaihtaa ajatuksia ja muistella killan pitkää historiaa. Kiitos kaikille, jotka olivat mukana juhlistamassa Porin prikaatin killan merkityksellistä työtä!

Tiivistelmä evl Simo Pesun juhlapuheesta:

”Yhdysvallat on merivalta, jolla ei ole sitä uhkaamaan kykeneviä - luontaisia - vihollisia. Yhdysvallat on lähtenyt laajaan sotaan Euroopassa viime vuosisadalla vain, kun sen meriyhteyksille ja meren herruudelle on syntynyt uhkaa.

Venäjän pääsy valtamerille taas on rajoitettu ja pohjoiset merialueet ovat keskeinen sen omassa hallussa oleva ja aina avoin pääsy merireitteille. Kuolan alueen hallussapito ja turvallisuus ovat Venäjälle strateginen imperatiivi.

Yhdysvallat ja Venäjä ovat kyenneet tunnistamaan toistensa edut ja sovittamaan ne toisiinsa viimeisen vuosisadan kuluessa ilman sotaa - ne eivät ole luontaisia vihollisia ja manner-tenvälisen ohjuksen kuljettaman ydinaseen luoma eksistentiaalinen uhkapotentiaali on niiden suhteiden hallinnoinnin perusta. Suurvaltojen edut kohtaavat parhaillaan Ukrainassa käytävässä sodassa. Venäjän johto on määritellyt Ukrainan ja sen alueen hallinnan itselleen ratkaisevaksi ja käy sotaa sen mukaisesti. Yhdysvalloille Ukraina taas ei ole sodan syy.

Keskeinen tekijä niin Ukrainan kuin Venäjänkin sodankäynnissä on ihminen, sotilaiden ja upseerien riittävyys ja tehokkaan sodankäynnin osaaminen. Venäjä on toistaiseksi kyennyt rekrytoimaan riittävästi väkeä ja rakentamaan aseita jatkaakseen hyökkäystään, mutta joukkojen osaaminen jää tappioiden myötä heikoksi ja taistelutavat ovat sen mukaisia. Ukrainan ongelma taas on saada riittävästi sotilaita rintamalle, mutta siellä olevien motivaatio ja osaaminen on vihollista vahvempaa.

Ukrainasta käytävän sodan neljäs vuosi näyttää vastaavalta kuin sen kolmas vuosi - tultaukoneuvottelut värittävät vuotta ja ovat toistaiseksi uutisten otsikoissa. Venäjä näyttää suuntaavan lisää voimaa käynnissä oleviin offensiiveihinsa kesän - syksyn kuluessa ja pyrkii edelleen kuluttamaan Ukrainan asevoimaa ja yhteiskunnan resursseja sekä väestön tahtoa jatkaa sotaa. Ihmisten tahdon murtaminen väkivalloin onnistuu harvoin, mutta jatkuvan sodan arki väsyttää asteittain ja kannustaa etsimään ratkaisuja konfliktiin.”

Kronikkasivujen ryhmäkuvat Rami Siltanen

2. jääkärikomppanian aliupseerikurssi

”**S**atakunnan alueelle suuntautuu tunnistamatonta mekaniisoitua jalkaväkeä. Alueella on havaittu panssaroituja ajoneuvoja.” Nämä lauseet kuullessaan jääkäri alkaa innostumaan ja mielenkiinto herää. Jokainen jääkäri tietää, että tällaiset tilanteet pitää selvittää ja pysäyttää niin nopeasti kuin vain mahdollista. Jokainen heistä tietää oman tehtävänsä ja sen mitä varusteita tällaista tehtävää varten tarvitaan. Materiaalia on paljon, mutta jääkäriä se ei haittaa. Päinvastoin se lisää mielenkiintoa ja innostusta tehtävää varten. Jääkäri menee alueelle ensimmäisenä, vaikka juosten. ”Isku vasen, toteuta”, kuuluu ryhmänjohtajien radioista ja silloin ryhmät lähtevät liikkeelle parasta mahdollista vauhtia. Vihollinen kohdataan nopeasti ja jääkärit ovat valmiita suorittamaan tehtävän loppuun asti olosuhteista riippumatta. Päivä päättyy kaluston keräämiseen ja tarkistamiseen, että kaikki materiaali on tallessa. Tämän jälkeen jää-

kärit saavat palautteen ja suuntaavat kohti kasarmia, jossa alkaa huoltaminen.

Jääkärilinjan koulutus on kenties puolustusvoimien monipuolisinta ja mielenkiintoisinta. Aina teoriaopinnoista käytännönharjoittelun kautta suurempiin ja vaativampiin sotaharjoituksiin jääkäri kehittyy palveluksensa aikana monissa tehtävissä. AUK 1:n aikana opitaan johtamisen saloja ja johtamaan omaa ryhmään erilaisissa tilanteissa, kuten esimerkiksi hyökkäystilanteessa. Tästä jatketaan AUK 2:een, jossa syvennyttään enemmän opintoihin ja koulutustapahtumien pitämiseen. Aliupseerikurssin kannalta keskeisiä johtamisen opintoja harjoitellaan jatkuvasti.

Oman aliupseerikurssimme alkaessa mikään meidän oppilaiden välillä ei muuttunut, koska suurin osa oli jo päässyt harjoittelemaan toistensa kanssa, olemmehan kaikki samasta komppaniasta. Ryhmähenki kasvoi nopeasti aloitettaessa

tekemään erilaisia ryhmänjohtajien tehtäviä. Ryhmähenkeä ja sen kehittymistä edistää, että kaikki otetaan vastaan juuri sellaisena kuin he ovat ja kaikki saavat kertoa miltä juuri heistä itsestään tuntuu. Myös hyvä huumori on iso syy siihen, että ryhmähenki porukassamme on ainutlaatuista. Yhdessä kohdatut haasteet ovat luoneet meistä tiiviin ryhmän, jota voisi jopa perheeksi kutsua. Tätä ryhmää tulee vielä joskus todella kova ikävä. Parempaa aliupseerikurssia ja ryhmää ei löydy mistään, vaikka kuinka etsisi.

Oppilas Roope Hörkkö

3. jääkärikomppanian aliupseerikurssi

Tilanne: Vihollisen mekanisoi-
tu jalkaväkikomppania lähes-
tyy asemiamme Hämeenkan-
kaalla. AUK-joukkueen tehtävä: Torju vihol-
lisen hyökkäykset vastualueellani-
ne.”

Jääkäriin tehtävä on aina yksinker-
tainen – ainakin paperilla. Heti
aliupseerikurssin alussa meille tu-
leville jääkärijohtajille selvisi, ettei
tie sodan ajan johtajaksi olisi kevyt.
Jääkäritä nimittäin vaaditaan poik-
keuksellista suorituskykyä paineessa
ja pauheessa – ja johtajalta kahta ko-
vemmin.

Fyysinen kunto on yksi jääkäriin
peruspilareista. Enenevässä määrin
sotaa käydään kauempana rintamas-
ta tykein ja lennokein, mutta jääkä-
riin arki ei ole muuttunut. Me olem-
me niitä, jotka ryömivät metsässä ja
kohtaamme vihollisen kasvotusten.
Lisäksi moderni sodankäynti on tuo-
nut harteillemme lisää kannettavaa,

kuten kevyitä ja raskaita kertasi-
koja. Niitä me aliupseerikurssilaiset
olemmekin saaneet kantaa kasar-
milla, marsseilla ja metsässä. Nämä
ns. jumppaputket jäävät varmasti ar-
meija-ajasta mieleen!

Fyysisen kunnon ohella jääkäritä
vaaditaan henkistä kanttia – kykyä
jaksaa ja johtaa tilanteessa, jossa ku-
kaan ei tiedä, kuinka pitkä matka on
jäljellä tai mistä suunnasta vihollis-
nen tulee. Oli kuinka kova soturi ta-
hansa, jokaisen päättä testataan, kun
aamuun asti jatkunut marssi kruu-
nataan myöhäishuhtikuun lumipy-
ryllä. Näissä tilanteissa henkisen
kasvamisen huomaa, kun ryhmässä
jokainen pitää suunsa kiinni ja pai-
naa vain eteenpäin. Johtajaksi ei
kasveta valittamalla, vaan ottamalla
kaikki vastaan mukisematta, ja ole-
malla esimerkillinen kurjimmissa-
kin olosuhteissa.

Tämän kirjoitushetkellä aliupsee-
rikurssiamme on takana noin puo-

let. Taakse on kertynyt jopa kyllästy-
miseen asti toistoja käskynannosta,
metsässä liikkumisesta ja vaunusta
jalkautumisesta. Edessä on kurssin
loppupuolikas sekä osalla reser-
viupseerikurssi, ja kumpikin tulee
pitämään sisällään vielä kovempia
koettelemuksia. Täällä oppii ainakin
sen, ettei hiljaisuus viikko-ohjelmas-
sa tarkoita lepoa. Kun huomaamme
viikko-ohjelmassa löysää tilaa, odo-
tamme seuraavaa yllätystä – mars-
sia, johtamisharjoitusta, mitä tahan-
sa. Me jääkärit odotamme. Olemme
valmiina!

Oppilas Mikael Viherä

2HK huoltopalvelulinja

2HK kunnossapitolinja

2. huoltokomppanian aliupseerikurssi

“ Ihminen kehittyä epämukavuus-alueella, ja sinne te tulette kansani pääsemään.” Ylikersantin sanojen saattamana siirryimme koulutushaarakaudelta aliupseerikurssille. Huollon eri alojen joukko on kirjava, jokaisella on oma aikataulu, kulttuuri ja jokainen on mielestään huollon tärkein pyörä. Ja jokainen on oikeassa, sillä toimiakseen huolto tarvitsee meitä kaikkia. Lääkintä on saanut raskaita taakkoja kantaakseen, kuinka niin sanottu “aamuisuus” osuukin aina heihin? Mutta

en voisi kuvitella ketään heitä sisukaampaa. Nuoret täydennys- ja kuljetuslinjan aliupseerioppilaat ovat heti valmiina tarttumaan rattiin, kun äkillinen kalustomuutos sitä vaati. Suuret ajoneuvot ja kurssi saapuvat harjoitukseen mutkattomasti, kiitos heidän. Komentopaikkalinjalta on pakka kasassa, suoritus kuin suoritus hoituu mukisematta ja ryhdikkäästi. Tauoilla he nukahtavat kasaan puun ympärille. Muonitukseen mahtuu monenlaista persoonaa ja ruoka on aina herkullista, vaikka aa-

mupuuro olisi valmistettu kirjaimellisesti juosten. Kunnossapito ojentaa auttavan kätensä, kun kalustoa pitää huoltaa ja heidän neuvoillaan jokaisen oman rynnäkkökiväärinkin pitäisi pysyä parhaassa kunnossa. Aliupseerikurssilla on aika kääntää katse hetkeksi omasta koulutushaarakasta yhteistoimintaan ja johtamiseen, sekä kerryttää taas jokaisen sotilaan perustaitoja. Kurssin alku orientoi meitä taistelutoimintaan ja vauhti kiihtyi siirryttäessä kohti ampuma- ja taisteluharjoitusta.

Kangasmetsässä kajahtaa niin, että puoli aliupseerikurssia hypähtää taukoilemasta jaloilleen ja pälyilee ampumaradan suuntaan, jossa kertasingon harjoitusmaali räjäytettiin osuman merkiksi. Pian ryhmän puolustusammuttoja suorittavat ryhmät odottavat kärsimättöminä, että minkälainen suoritus tulee oikein olemaan. Räjähdystä seuraa useampi räjähdys, kun epäsuoraa tulta kuvataan ampuma-alueen edustalle asetetuilla räjähteillä. Räjähdysten ja ammuskelun keskellä partiot laittavat jalkaa toisen eteen vaihtaessa asemaa ja kaikki suorittavat tehtävänsä vimmalla. Kommunikaation tärkeys ja äänen käyttö korostuu. Koulutajat ovat tyytyväisiä jokaisen ryhmän osumatarkkuuteen ja toimintaan. Puolustus jatkuu yöllä, jossa revontulet ja valoraketit valaisevat pimeää taistelukenttää. Jaster-pellit nousevat ja laskevat ja puiden varjot venyvät kohti, kun raketti hiljalleen laskeutuu. Opimme aivan uudella tavalla, miten pimeää yöllä on ja kuinka taistella sitä vastaan. Yötaistelu on unohtumaton elämys, muttei jätä montaa tuntia unille. Ennen aamupalaa ryhmitys on jo purettu ja pakattu kuorma-autoihin. Aliupseerikurssi suuntaa seuraavaksi kohti ryhmän hyökkäysaluetta. Väsymyksestä huolimatta kaikki suorittavat ripeästi, voimalla, kerraten mielessään myös puolustuksesta oppitua.

Harjoitus päättyy kolmannelle harjoitusalueelle, missä meitä odottaa pisin koskaan kävelemämme kaksi kilometriä, jonka perältä ei löydy keidasta vaan aavikko ja hiekkamonttu, jonka äärelle saavumme katsomaan räjäytysnäy-

2HK täydennys- ja kuljetuslinja

2HK lääkintälinja

2. huoltokomppanian aliupseerikurssi

töstä. Olo eteen avautuneen aavikon keskellä on absurdi, väsynyt ja turhautunut. Miksi oikein tulimme kaiken jälkeen tänne? Mutta näyttös esittelee nopeasti ja tehokkaasti meille välineet, joita olemme opetelleet käyttämään. Kylvipanos tekee ammottavan reiän metalliseen panssariin montun pohjalla, apilas välähtää raketin sinkoutuessa ampujan harteilta kohteeseen, telamiina nostattaa tomupatsaan korkeammalle,

kuin videot antavat ymmärtää. Ja se paineaalto, joka pyyhkäisee yli jokaisen räjähdysten jälkeen, on jotain mitä suurin osa meistä ei ole koskaan kokenut. Näytöksen jälkeen kävimme itse katsomassa ja koskettamassa tuhon jälkiä, ja uupumuksesta huolimatta leirin ja näytöksen tavoitteet on saavutettu. Opimme ymmärtämään ja luottamaan kalustomme voimaan, ja omiin taitoihimme.

Oppilas Emmi Turila

Pioneeri on taistelukenttien räjähdystöiden ekspertti, joka helpottaa omien ja vaikeuttaa vihollisen etenemistä. Työvälineinä pioneeri käyttää mm. miina-, sekä maastoesteitä. Pioneeri ei pelkää olla ensimmäisenä taistelussa tai viimeisenä poistumassa suluttelelta. Nimensä mukaan pioneeri on suunnannäyttäjä. Näin minulle henkilökohtaisesti kerrottiin, kun harkitsin palvelustehtävääni ennen kutsuntoja. Nämä virkkeet saivat minut vakuutumaan, että pioneeriaselaji on kutsumukseni. Palveluspaikaksi määräytyi Porin prikaatista 1. Pioneerikomppania ja olen todella tyytyväinen, että tieni löysi juuri sinne. Ensimmäisestä päivästä lähtien aliupseerilinja oli se asia, minne halusin päästä. Pääsy johtajakoulutukseen vaati minulta kuitenkin paljon töitä. Onneksi näyttöni riitti ja nyt tätä tekstiä kirjoittaessani olen aliupseerilinjan oppilas.

Pioneerikomppanian aliupseerikurssi

Olemme aliupseerikurssilla oppineet, miten johtajan pitäisi toimia ja millainen on hyvä johtaja. Olemme myös kerranneet paljon koulutushaaramme keskeisesti liittyviä asioita, kuten esimerkiksi suluttamista, raivaamista ja linnoittamista. Koulutus on ollut monipuolista ja ennen kaikkea nousujohteista.

Olen ollut onnekkaassa roolissa ja olen aliupseerilinjan aikana tavannut monia uusia ihmisiä myös muista joukko-osastoista. Monet heistä ovat tulleet suorittamaan omaa johtajakoulutustaan meidän kanssamme. Tänä lyhyenä aikana olemme ymmärtäneet ja oppineet yhteistyön merkityksen ja osaamme tukea toisiamme, niin hyvinä kuin haastavina hetkinä. Vastoinkäymisiltäkään ei olla välttytty, mutta ne ovatkin tärkeimpiä syitä siihen, miksi olemme linjana ja kurssina onnistuneet hitsautumaan niin hyvin yhteen.

Aliupseerikurssin alussa tilanne oli hyvin mustavalkoinen ja erilainen, sillä meitä oli kaksi ryhmää, mikä vielä hieman näkyi erilaisten koulutustapahtumien aikana. Emme tienneet, emmekä tienneet toistemme vahvuuksia. Kaikki kuitenkin muuttui nopeasti, kun Säkylän 1. Pioneerikomppanian aliupseerilinja liittyi muun komppanian mukana Niinisalossa järjestettyyn kansainväliseen taisteluharjoitukseen. Harjoituksessa huomasimme, että se oli se paikka missä meistä tuli pieni, mutta pippurisen tehokas polkupyörillä liikkuva osasto, joka harjaantui aselajinsa tehtävissä.

Johtajakoulutuksemme matkan alussa tekeminen oli hyvin sekalaista ja täynnä tilanteita, joista emme olleet tyytyväisiä omaan tekemiseemme. Harjoituksessa ne hetket, kun saimme palautetta, muuttivat kaiken. Kun kuulimme tai itse huo-

masimme, kun jalka ei noussut tai harjoitukset eivät sujuneet, vain lisäsivät motivaatiota suoriutua paremmin ja näyttää, että meistä on siihen mihin meitä koulutetaan. Aliupseerikurssin jo hiljalleen kääntyessä kohti loppusuoraa tekeminen on parantunut. Olemme huomanneet, että yhteishenkemme on kuin Leicester Cityllä vuonna 2016. Jolloin mestaruus oli ennen kaikkea yhteistyön ja yhteisen tekemisen palkinto. Opittavaa on vielä ammattitaidon ja johtamisen saralla, mutta suunta on oikea. Olemme päässeet jo useiden vaikeiden esteiden ylitse, mutta johtamisen matka on vasta alussa. Tästä on hyvä jatkaa kohti jo horisontissa hämmäyttävää johtajakautta.

Oppilas Aapo Seppälä

Panssarintorjuntakomppanian aliupseerikurssi

”**N**LAWin kanssa mä poteroon meen, panssarivaunusta nuotion teen.” – näin kuuluu panssarintorjuihin huuto, kun marssitaan kohti aamupuuron tuoksuista muonituskeskusta. Kyseinen huuto kiteyttää jokaisen panssarintorjujan tehtävän. Mutta erityisesti se muistuttaa aliupseerikurssia poteroissa nukutuista öistä.

Arjessa oppitunneilla opittu teoria laitetaan harjoituksissa käytäntöön. Toisinaan harjoitukset ovat fyysisesti vaativia, sillä huomattavia määriä kalustoa roikkuu selässä – toisinaan jopa polkupyörillä. Pitkät siirtymät, nopea reagointi, asejärjestelmien käsittely, sekä irtautumistaistelut vaativat fyysistä ja henkistä kanttia. Siinä missä panssarintorjuja taistelee etulinjassa, ei tärkein kohde ole jalkaväki, vaan vaunu.

Kurssilla meistä on koulutettu ennen kaikkea ryhmänjohtajia, jotka osaavat toimia yhtenäisesti ja itse-

näisesti. Meille on myös koulutettu ensimmäisten joukossa uuden sukupolven asejärjestelmiä. Aikaisemmin olemme kuitenkin käsitelleet pääasiassa vanhoja järjestelmiä, joten opittavaa on ollut paljon.

AUK 1:n aikana perehdytään asejärjestelmiin tarkemmin, kerrataan perustaistelumenetelmiä ja opetellaan johtamista pääasiassa teorian muodossa. AUK 2:n aikana korostuu kouluttajana ja johtajana toimiminen vertaiskoulutuksen muodossa. Enää ei vain opita, vaan myös opetetaan. Vastuun määrä kasvaa, mutta vastuun myötä kertyy osaamista. Johtamisen opinnot eivät kuitenkaan lopu kurssin loppumiseen, vaan johtajakaudella nähdään, mitä on opittu.

Kurssin mieleenpainuvimpia harjoituksia oli Panssariprikaatin yhteistoimintaharjoitus. Taistelimme prikaatin väkeä vastaan ja koimme, millaista on taistella oikeita panssa-

rivaunuja vastaan. Jokainen ryhmä osoitti kykynsä, tiedustelijat lähettivät havaintoja rivien takaa, ja muut vastasivat tietoon liikkeillään. Harjoituksen lopuksi en muista nähneeni ainuttakaan kasvoa, joka ei hymyillyt väsymyksestä huolimatta.

Panssarintorjunta-aliupseerin tie ei ole helpoin. Mutta se on matka, jonka jokainen meistä voi ylpeydellä sanoa kulkeneensa. Ja kun joskus vuosien päästä muistelemme tätä aikaa. Silloin varmasti osa meitä ikävoi tätä ryhmää, näitä aikoja, sekä ainutlaatuista kurssiamme.

Oppilas Jaro Ruohonen

Kranaatinheitinkomppanian heitinlinjan aliupseerikurssi

Kranaatinheitinjohtajakoulutus on keskeinen osa nykyaikaista aliupseerikoulutusta, valmentaan aliupseereita vaativiin kenttäolosuhteiden tehtäviin. Koulutuksen tavoitteena on kehittää osallistujien teknisiä taitoja, taktista osaamista ja johtamiskykyä. Kurssi sisältää sekä teoreettisia että käytännön osa-alueita, mikä tekee siitä monipuolisen ja tehokkaan. Kurssilla harjoitellaan johtamista niin ampumaharjoituksissa kuin kasarmiolosuhteissakin vertaisjohtamisen kautta. Osallistujat pääsevät käytännössä kehittämään eri rooleissa heitinmiehistössä harjoitusten aikana.

Kurssilla opiskellaan heittimien tekniset ominaisuudet, ammusten käyttö ja erilaiset ampumatekniikat. Lisäksi perehdytään perusteellisesti kranaatinheittimien taktiseen käyttöön eri taistelutilanteissa.

Valintakranaatinheitinjohtajakoulutukseen perustuu paitsi henkilön

kykyihin myös motivaatioon ja haluun kehittyä johtajana. Kurssilla vaaditaan vahvaa sitoutumista, paineensietokykyä ja erinomaisia tiimityötaitoja. Turvallisuus korostuu – kranaatinheittimien käyttö vaatii tarkkuutta ja huolellisuutta. Kursilaisilta odotetaan myös nopeaa tilanneanalyysiä ja päätöksentekokykyä, jotka voivat vaikuttaa koko joukkueen menestykseen. Aina kaikki ei sujuu suunnitellusti, ja tällöin turvaudutaan toisiin oppilaisiin tai johtajiin. Näistä tilanteista opitaan ja kasvetaan yhdessä.

Kurssin alkaessa joukkoon liittyi uusia kasvoja eri yksiköistä ja joukko-osastoista. Siitä huolimatta ryhmähenki on ollut erinomainen. Uusia ystävyysuhteita on muodostunut ja vanhat syventyneet entisestään. Arki on ollut kiireistä ja täynnä toimintaa. Olemme oppineet antamaan palautetta ja tukemaan toisiamme ja tämäkin taito tulee korostumaan erityisesti johtamiskaudella,

jolloin johdamme omia alaisiamme. Meidän on toimittava esimerkkinä ja luotava positiivinen, kannustava ilmapiiri. Se tekee meistä erityisiä: emme opi vain kranaatinheittimien käyttöä, vaan myös sitä, miten johdetaan ja kehitetään muita sotilaita.

Olemme suoriutuneet lukuisista testeistä ja kokeista niin yksilöinä, ryhmänä kuin joukkueena. Nämä kokemukset jäävät vahvasti mieleen. Välillä koettelemukset ovat uuvuttaneet fyysisesti ja henkisesti, mutta kaikesta on selvitty. Onneksi mukaan on mahtunut myös korkealentoista huumoria – se on tuonut hymyn huulille tilanteessa kuin tilanteessa. Parempaa aliupseerikurssia ja ryhmää ei voisi toivoa. Tätä kurssia tulee vielä kova ikävä.

Oppilas Ville Jalo

Kranaatinheitinkomppanian tulenjohtolinjan aliupseerikurssi

”Ollakseen hyvä johtaja täytyy ensin oppia olemaan hyvä alainen.” Kyseistä sananlaskua on iskostettu mieliimme aliupseerikursin alusta asti, sillä sen merkitys korostuu erityisesti tulenjohtamisessa. Taistelussa epäsuora tuli aiheuttaa noin 70 prosenttia tappiosta, täten tulenjohtajan hartioilla istuu suuri vastuu.

Ensimmäisestä harjoituksesta lähtien jokainen on päässyt toimimaan ryhmänsä eri tehtävissä, eli teoreettisesti jokainen tulenjohtaja osaa johtaa tulta täysin omakätisesti. Todelisuudessa tulenjohtaminen on kuitenkin yhteistyötä, eikä vain ryhmän sisällä, mutta myös muiden yksiköiden, kuten samoissa tiloissa majoituvan Kranaatinheitinkomppanian kanssa.

Tulenjohto ja tuliyksikkö elävät symbioosissa, jossa toisen puute te-

kee toisesta toimeentulon, mikä on tullut varsin selväksi silloin kun viestiyhteyksien kanssa on ilmennyt ongelmia. Poikkeusolojen tehtävä tulenjohtoryhmällä tai -partiolla on osana jääkärijoukkuetta. Näin ollen tulenjohtaja saa myös vaativaa jalkaväkikoulutusta, jossa painottuu taistelukentän sekä fyysinen että henkinen rasitus. Tulenjohtajan on hätämajoituksessa vietetyn levon jälkeenkin pystyttävä ratkomaan tilanteita tehokkaasti ja turvallisesti.

Taistelukentän ennalta arvaamatomat olosuhteet koettelevat sinnikkyyttäämme, mutta loppupeleissä kokemukset ovat aina olleet yhtä lailla palkitsevia. Silloin kun tulenjohtolinja ei ole maastossa harjaantumassa käytännön tulenjohtamisessa, olemme luokahuoneessa sulattelemassa teoriaa. Tulenjohtaminen on teorialtaan rikas koulutushaara,

koska lukemattomiin tilanteisiin on lukemattomia ratkaisuja. Lisäksi hyödyntämämme välineet ovat teknologisesti kehittyneitä ja vaativat syvää osaamista. Tosin nykyajan taistelukentän uhat ja ilmiöt vaativat myös, että tulenjohtaja hallitsee perinteisemmätkin keinot, eli vanhan kunnan kartan ja kynän. Voin koko tulenjohtolinjan vahvuudella osoittaa arvostuksemme ainutlaatuisille kouluttajille, jotka elävöittivät pitkiä teorialunteja karismaattisilla olemuksillaan. Kaiken lisäksi ansaittu kunniamaininta ammattitaitoisille varusmiesjohtajillemme, jotka kouluttavat kunnollisia alaisia, joista varmasti valmistuu yhtä hyviä johtajia kuin edeltäjistään.

Oppilas Lucas O'Connor

Suojelukomppanian aliupseerikurssi

Saapumiserän 1/25 suojelulinja alkoi maaliskuun viimeisenä päivänä 2025. Kurssille esivalitut olivat viettäneet KH-jaksoa jaettuna suojelujoukkueeseen ja suojelutiedustelujoukkueeseen, joissa he oppivat toimimaan rivimiehen tasolla suojelutehtävissä. Virven piipityksestä ja kaasunilmaisimen ujelluksesta siirryttiin pian kuitenkin väliaikaisesti pois.

Olemme saaneet AUK1 aikana koulutuksen tärkeimpiin suojelutehtäviin ja tulemme vielä uppoutumaan niihin syvemmin kurssin loppupuoliskolla ja syksyllä johtajakaudellamme. Oppilasjohtamisen ansiosta olemme päässeet tekemään ja toistamaan tärkeitä johtamisen perusasioita sekä kasarmilla että maastossa. Kurssin alkuosa on muuten pitkälti koostunut jääkäriperustaistelumenetelmien mukaisten ryhmänjohtamisen opeista ja pioneeritoimista.

Koulutus on erittäin monipuolista, siten myös vaativaa.

CBRN-opit ovat mielenkiintoisimpia mitä puolustusvoimilla on tarjota, kemiallisten aseiden torjumisesta sammutus- ja pelastustehtäviin. Saamamme koulutuksen kirjo on laaja ja se on myös erittäin uniikkia. Valtakunnan ainoana suojelulinjana tunnemme olevamme vähintäänkin erityisiä, vaikkamme olekaan erikoisjoukko. Aselajin harvinaisuus johtaa siihen, että kaikki suojeluun koulutettavat varusmiesjohtajat palvelevat meillä Säkylässä. Koulutettaviin lukeutuu myös muissa joukko-osastoissa tarvittavat suojelualiupseerit.

Ennen kurssimme alkua riviimme ilmestyi laaja kirjo uutta väkeä eri puolilta valtakuntaa; Sodankylästä, Kainuusta, Upinniimestä ja Vekaralta, sekä yksi mies Kanadasta asti. Eri-laisista taustoista huolimatta porukamme huumori on ollut korkealen-

toista alusta alkaen ja meno on vain parantunut viikkojen kuluessa.

Oli kyseessä sitten Tia-Maria sulkeiset, tai JoHa:n jälkeinen sauna-kuoro, linjamme osaa pitää hauskaa kovienkin töiden ja koetusten ohella. Vanhat kaverisuhteet ovat vahvistuneet ja samalla uusia on muodostunut. Kesäkuussa tulee olemaan haikea ilmapiiri, kun komennuksella olevat palaavat omiin yksiköihinsä ja santsarit lähtevät reserviin. Tätä joukkoa tulee vielä ikävä.

Vielä on kuitenkin paljon palvelusta edessä ja aikaa hioa tätä jo loisteliasta joukkoa yhä paremmaksi. Saapumiserä 2/25 tulee olemaan hyvissä käsissä, sillä tämän parempaa aliupseerilinjaa saa hakea kaukaa.

Oppilas Eelis Turpeinen

Sotilaspoliisikomppanian aliupseerikurssi

Varhain maanantaiaamulla bussi kaarsi komppanian takapihalle, nousimme bussin kyytiin ja siitä alkoikin monen mielestä kurssin mielempainuvimmat kaksi päivää. Sotilaspoliisikomppanian aliupseerikurssi järjestyi harjoittelemaan sisätoimintaa entisessä koulurakennuksessa. Varmistimme ensin ryhmänä sisätekniikan perusteiden olevan timantinkirkasta. Tämän jälkeen pääsimme joukkueena tekemään kokonaissuoritteita sekä toimimaan maalimiehinä.

Aliupseerikurssi sisältää paljon muutakin kuin taistelua rakennetulla alueella. Kurssin alussa keskityttiin syväjohtamisen perusteisiin sekä käskynantoon. Näitä taitoja hyödynsimme jo heti ensimmäisessä koulutuksessa, tulen alta evakuoisissa. Lisäksi koulutuksissa perehdyttiin aluevalvontaan ja kohteen suojaukseen.

Kurssin yhtenä tärkeimpänä oppina voidaan pitää joukkueen hyökkäystä. Hyökkäystä harjoiteltiin ensin partioittain, jotta partion sisäinen kommunikointi, kuten aseamanmenokäsky onnistuu luontevasti. Liikkeen luonnistuttua yhdistettiin partiot ryhmäksi, mikä vaati ryhmänjohtajalta jo enemmän tilannetietoisuutta, sillä johdettavana oli useamman partion liike. Ryhmän hyökkäys mahdollisti tuleville ryhmänjohtajille tilaisuuden harjoitella ensimmäisiä kertoja ryhmänjohtajana toimimista. Lopulta pääsimme hyökkäämään joukkuekoossa, jota pääsimmekin harjoittelemaan hyvin laaja-alaisesti. Joukkueitaisteluharjoitus toimi tulikokeena kurssin koulutuksesta rakennetun alueen taistelusta ja joukkueen taistelusta maastossa.

Aliupseerikurssi on vaatinut meiltä erityisen paljon oma-aloitteisuutta,

ajatustyötä ja sinnikkyyttä, mikä nostaa vaatimustasoa. Kilpailu oppilaiden välillä sekä ylpeys omasta komppaniasta kasvattaa meissä aliupseerioppilaissa nälkää kehittää itseämme sekä vertaisiamme paremmiksi. Uusien haasteiden ylittäminen yhdessä lisää ryhmäkoheesiota ja toisten auttaminen korostuu täydellisiä suorituksia tavoiteltaessa. Koulutus kurssilla on kovaa mutta reilua, mikä lisää joukon motivaatiota suorittaa annetut tehtävät kunnioitettavasti. Aliupseerikurssi on onnistunut hitsaamaan oppilaat yhdeksi tiiviiksi joukoksi, jossa yhteistyö toimii saumattomasti. Yhtenäisyys on joukon voimavara ja kurssin keskeisin arvo, jonka avulla olemme selvinneet kunnialla tähän asti.

Oppilas Alina Kyrölä

Puolustusvoimat

Raketinheitinpatterin aliupseerikurssi

Raketinheitinpatterin aliupseerikurssi alkoi Satakunnan tykistörykmentin yhteisillä oppitunneilla viikonlopun yli, jonka aikana opiskelimme syväjohtamista, johtamisen etiikkaa ja kouluttamisen perusteita. Jo heti alussa ymmärsimme tarkkailla omia varusmiesjohtajiamme ja pohtia, mitä haluaisimme tehdä kuin he, tai jättää ehdottomasti tekemättä.

Viikonlopun jälkeen alkoi perehtyminen oman yksikön aliupseeritaitoihin ja tehtäviin sekä komentopaikkalinjalla että panssarivaunulinjalla. Komentopaikkalinjan aliupseerioppilaille oli jaossa jokaiselle oma tehtävänsä, joissa on keskenään paljon vaihtelua jaoksen johtamisesta viestiyhteyksien rakentamiseen. Panssarivaunulinjalla taas harjaannuttiin heittimillä ajamisessa, tulikomentojen toteuttamisessa sekä vaunun johtamisessa. Komentopaikkalinja pääsi sovelta-

maan oppimaansa perustamisharjoituksessa, joka toimi samalla ryhmähenkeä parantavana harjoituksena, sekä mahdollisuutena päästä johtamaan vertaisiaan. Tämän lisäksi linja on ryhmäytynyt vapaa-ajalla esimerkiksi koripallon sekä tietovisan parissa, ja ryhmähenki onkin ollut vain nousujohteista.

AUK I- vaiheen lopulla jokainen sai tietää tehtävänsä, johon tulee harjaantumaan varusmiesjohtajien kanssa sekä toteuttamaan koko loppupalveluksen ajan. Valintojen jälkeisessä harjoituksessa saimme esimakua omista tehtävistämme.

Panssarivaunulinja nähtiin toisoinnissa KINETIC STRIKE -harjoituksessa, jossa osalla ryhmästä tuli ikimuistoinen mahdollisuus ampua raketinheittimellä oikeita raketteja. Tässä harjoituksessa linjat pääsivät harjoittelemaan myös tehtävissä vaadittavaa keskinäistä yhteistyötä.

Raketinheitinpatteri on tunnettu

Suomen tulivoimaisimpana yksikkönä sekä valmiusyksikkönä, ja tämä ainutlaatuinen paikka suorittaa asepalvelus näkyy taistelijoitten asenteessa ja toiminnassa kaikkien tiedostaessa tehtäviensä tärkeyden osana yhtenä kokonaisuutena, jonka tehtävä on saada raketti ilmaan ja maaliin.

Tämä aliupseerikurssi on ollut mieleenpainuva kokemus sen haasteiden ja onnistumisten vuoksi. Tulemmekin kaikki ajattelemaan lämpimästi vuosienkin päästä sekä harjoituksissa että oppitunneilla tapahtuneita ikimuistoisia hetkiä ryhmämme, varusmiesjohtajiemme sekä henkilökunnan kanssa.

Oppilas Ada Nurminen
Oppilas Axel Rajantie Tuñon

1. patterin tuliasemalinjan aliupseerikurssi

Hajoamista ja kiroamista, naurua ja leveitä suupieliä. Nämä kaikki voi takuulla nähdä ja kuulla, kun saapuu 1/24 kurssilaisten ampumarhoitukseen. Metsä on jokaisen varusmiehen ja eritoten kurssilaisen paras ystävä, ainakin niin toivoisi. Toisaalta myös itse allekirjoittanut on hieman kyseenalaistanut tätä väitettä, kun olen lähtenyt keskiyöllä lumisateessa etsimään kadonnutta moskaa kadettien kanssa, samalla kun muut kurssilaiset ovat lähteneet pystyttämään telttaa ja alkavat viettää ansaittua lepoaikaa. Materiaalivastuu on kirkkaana mielessä, kun kaikki tykkikaluston varusteet ja artikkelit on vihdoinkin löydetty.

Kyseiset tykkiryhmät on laitettu kasaan Porin prikaatin 1. patterin tuliasemalinjan aliupseerikurssin oppilaista, joita koulutetaan esimerkiksi tykinjohtajiksi ja tulitoiminta-aliupseereiksi. Tykkipojan tärkein työväline on tykki, jolla ammutaan

pääosin epäsuoraa tulta vihollisen niskaan, monen kilometrin päähän. Tämä kyseinen toimi edellyttää sitä, että tykkiryhmien toiminta tulee olla nopeaa, erittäin tarkkaa sekä täsmällistä.

Kurssin alussa aloitimme tykin, tarkemmin 122H63 – kanssa touhuttamisen välittömästi, jolloin meille pidettiin todella paljon tykkisulkeisia, joissa opimme mm. kyseisen tykin perusteet eli mitä ja miksi. Koulutukseen on myös olennaisesti kuulunut erilaisten mittaustavojen käyttöä ja niiden kanssa toimimista. Myös viestivälineet ovat tulleet todella tutuksi ja kukaan ei ole voinut välttyä koordinaattien tai paikan määrittämiseltä. Arki on siis koostunut hyvin perustavanlaatuisista asioista, kuten aamuliikunnasta, minkä aikana kurssilaiset ovat saaneet toimia yhdessä, jonka myötä ”me-henki” ja ”kaveria ei jätetä” -mentaliteetti ja asenne on kehittynyt. Viimeistään

ensimmäisen marssin jälkeen vänrikin muistutus tästä kyseisestä asiasta on jäänyt jokaisen takaraivoon, kirjaimellisesti.

Kurssin parhaita paloja ovat olleet ensimmäinen kovapanosammunta ja eritoten täyspanoksella ampuminen, jonka mahtava pauke ja ääni kantautuu kilometrien päähän. Kyseisen joukon erityisyys on suuri keskinäinen kilpailu ja tätä kautta jokaisen kasvava halu kehittyä ja olla parempi. Kilpailu on äärimmäisen kovaa, sillä todella moni kurssilainen on ilmoittanut halukkuutensa jatkaa reserviupseerikurssille Haminaan. 1. patterin kurssilaiset ovat hitsautuneet AUK1 aikana todella hyvin yhteen ja tykkiryhmät toimivat kuin vaseliini kanjonissa eli miltei täydellisesti ja virheettömästi.

Oppilas Samuli Herrala

2. patterin aliupseerikurssi

Hiljaisuus laskeutui luokkaan, kun uusi joukko varusmiehiä sai pukea rintaansa aliupseerioppilaan hopeiset raidat. Edessä odotti intensiivinen jakso, jonka aikana meistä hiottaisiin seuraava alikersanttien sukupolvi.

Samalle kurssille osallistuivat sekä sää- että viestilinjan oppilaat, jotka käyttivät osan ajasta keskittyen oman koulutushaaransa mukaisiin tehtäviin ja osan yhdessä opetellen johtajuutta. Eri linjojen matka aliupseerikurssilla on siis ollut erilainen ja näin ollen täynnä erilaisia kokemuksia.

Aliupseerikurssi on jaettu kahteen kuuden viikon jaksoon. Ensimmäisten kuuden viikon aikana säälinjalle mieleenpainuvimmat tapahtumat ovat ehdottomasti olleet kaksi noin

viikon mittaista harjoitusta, jotka luonnollisesti toteutettiin maasto-olosuhteissa. Siellä säälinjan aliupseerioppilaat pääsivät konkreettisesti näkemään, millaista heidän toimintansa sodan aikana olisi; luotausta ennen auringonnousua, säätietojen lähettämistä tykistölle ja eri puolustusmuotojen opettelua. Säälinja pääsi myös harjoittelemaan simulaattoriliiveillä, mikä mahdollisti jalkaväkitaistelun harjoittelun realistisemmissä olosuhteissa.

Viestilinjan osalta mieleenpainuvimmat tapahtumat olivat maastoharjoitusten lukuisat asemaanajot, joita harjoiteltiin monesti useita kertoja päivässä. Viestilinja pääsi myös harjoittelemaan käskynantoa, joka antoi esimakua siihen, millaista alaisten käskeminen käytännössä on.

Monen mielestä mieleenpainuvaa on ollut myös linjansa vanhimpana toimiminen, jossa kartutetaan kokemusta vastuun kantamisesta sekä johtamisesta. Se on ollut monelle uusi ja stressaava tilanne, mutta myös innostava haaste. Kurssin aikana jännitystä ylläpiti myös RUK-valinnat ja oppilaskorpraaliylennysten mysteeri.

Säälinja – Oppilas Paula Rämä
Viestilinja – Oppilas Ursula Anderson

Tiedustelukomppanian aliupseerikurssi

Tiedustelukomppanian aliupseerikurssilta valmistuu kolmelta linjalta kovakuntoisia tiedusteluryhmän varajohtajia, tiedustelu-tulenjohtajia, sissiradisteja sekä kurssia kohden aina muutama sotakoiran-ohjaaja-aliupseeri. Tiedustelukomppania kouluttaa itsenäiseen toimintaan kykeneviä joukkoja, jotka tuottavat tarkkaa tilannekuvaa vihollisesta myös linjojen takaa. Tämän vuoksi komppaniassa koulutetaan fyysisesti ja henkisesti vahvoja sekä erätaitoisia joukkoja. Jokainen kurssin käyvä saa kaikkien linjojen peruskoulutuksen, jonka jälkeen syvennyttään oman linjan saloihin. Näin kurssilta valmistuu johtajia, jotka ovat alansa asiantuntijoita, mutta kykenevät toimimaan muissakin johtajatehtävissä.

Aliupseerikurssin arki rakentuu jokapäiväisen aamuliikunnan, lukuisten maastossa tähytetyjen tun-

tien sekä hyvässä porukassa vietettyjen iltavapaiden ympärille. Kurssi vaatii siis sitoutumista ja itsekuria, mutta myös kykyä ottaa rennosti silloin, kun on mahdollisuus. Liian jäykällä asenteella iskee vain koti-ikävä.

Tätä kirjoittaessani, ilta-aurinгон laskiessa voin todeta, että minulle tulee jäämään lukuisia hyviä muistoja tältä kurssilta. Kavereiden töhöilyt, Kitunevan suo-ojat sekä monet sissiteltassa vietetyt yöt kulkevat mukanani ainakin eläkeikään asti, toivottavasti vielä pidemmällekin. Kysellessäni muilta kurssilaisilta lempiasioita sekä muistoja kurssilta, nousivat ryhmähenki ja ystävyys-suhteet ylitse muiden. Parhaan ja palkitsevimman kokemuksen palkinnon vei puolestaan pahamaineinen koulutushaarakokeemme. Ei siitä sen enempää.

Erinomaisten johtajataitojen lisäksi kurssi opettaa selviytymään

luonnossa myös ankarissa olosuhteissa. Aliupseerikurssi terästä myös kuntoa ja tarjoaa mahdollisuuden haastaa itseään yli omien rajojen. Olen varma, että jokainen vertaiseni on viimeisen kahdeksan viikon aikana löytänyt itsestään uusia puolia niin kavereiden, kouluttajien kuin vaativien harjoitusten avulla.

Kiteyttääkseni, kurssi tarjoaa ainutlaatuisen mahdollisuuden kasvaa johtajana, ystävänä ja ihmisenä. Samankaltaisten ystävyys-suhteiden ja kokemusten luominen muualla kestäisi merkittävästi pidempään ilman rankkojen maastoharjoitusten, vaativien tehtävien sekä kovan fyysisen ja henkisen rasituksen myötävaikutusta. Tämä kaikki kuitenkin palkitsee ja kuuluu kurssin luonteeseen. Kuten eräs kouluttaja palvelukseni alkupuolella sanoi, tämä ei ole mikään lepokoti.

Oppilaskorpraali Tuomas Ola.

Lentotiedustelukomppanian aliupseerikurssi

Valtakunnallisella lentotiedustelun aliupseerikurssilla koulutetaan tulevia ryhmänjohtajia mekaanikko- ja kuvatulkintalinjalla minilennokkiryhmiiin eri joukko-osastoihin. Kurssi tarjosi laajan oppimäärän lentotiedusteluryhmän toiminnasta sekä teknisestä että analyysoivasta puolesta, sisältäen monipuolisesti teoriaa ja käytännön harjoittelua vaihtelevissa olosuhteissa. Kurssilla keskityttiin aselajikoulutuksen ohella johtamisen ja kouluttamisen perusteisiin, toiminnan suunnitteluun sekä toimintaan ryhmässä, jotka muodostivat valmiudet kehittyä johtajina sekä kouluttajina.

Mekaanikkolinjalla opeteltiin lennokkikaluston huoltoa, käyttöä ja teknisiä yksityiskohtia. Kaluston tuntemus ja sen kunnossapito olivat keskeisessä roolissa, ja koulutus antoi valmiudet käyttää tiedustelutoiminnan kannalta kriittistä kalustoa tehokkaasti. Kuvatulkintalinjalla

keskityttiin lennokin keräämän kuvamateriaalin täsmälliseen analysointiin ja selkeään viestittämiseen. Kuvatulkintalinjan opetuksessa keskeisenä tavoitteena on myös oppia tunnistamaan panssarivaunuja ja muuta sotakalustoa lennokokuvasta.

Kurssin mieleenpainuvimpiin hetkiin kuuluivat AUK-metsä- ja havumarssi. Ne suoritettiin saman viikon aikana ja olivat siksi fyysisesti ja psyykkisesti haastavimmat, mutta myös mieleenpainuvimmat harjoitukset. Itse koulutushaaramerkin ansaitseminen saattaakin jäädä yhdeksi parhaimmista muistoista intistä.

Kurssimme erottuu muista sen laajan ja monipuolisen sisällön kautta – mekaanikkolinjan teknisen ja kuvatulkintalinjan analyyttisen osaamisen kautta. Kurssimme keskittyi myös tyypillistä enemmän aselajiin ja sen linjaan liittyvään koulu-

tukseen johtaja- ja kouluttajakoulutuksen sijaan. Toisaalta lentotiedustelu-aliupseerit eivät pääsääntöisesti johda tai kouluta alokkaita, vaan keskittyvät aliupseerikurssin jälkeen oman minilennokkiryhmän toiminnassa harjaantumiseen.

Kurssi loi vahvan perustan kehittyvälle johtajuudelle sekä asiantuntijuudelle, jolla jatkaa varusmiespalvelusta vaativissa tiedustelutehtävissä.

Oppilas Riku Ahola

Viestikomppanian viestilinjan aliupseerikurssi

Perusta, suojaa ja ylläpidä. Näin kuuluu viestiasemien tärkein tehtävä. Kun käsky käy, ryhmät siirtyvät omiin oloihinsa metsän siimekseen ainoana kontaktinaan muu viestiverkko. Puiden huminan seasta voi kuulla huudon: ”Mastouusee!”. Tämän kuullessaan oppilaat tietävät mitä tehdä ja vinssin räikän ääni täyttää metsän.

Aliupseerikurssilla saatava koulutus on teknisesti haastavaa. Eri antenni- ja kaapelityyppien lisäksi on ymmärrettävä taajuuksien, arvojen ja IP-osoitteiden merkitys. Tietokoneen ääressä istuessa ei sovi unohtaa ongelmanratkaisutaitoaakaan. Kokemattomallakin saattaa mennä helposti sormi suuhun lukuisten käyttäjätunnuksien ja salasanojen kanssa. Lisäksi on osattava muu vies-

tiaseaman perustamiseen tarvittava kalusto.

Koulutus viestikomppaniassa sisältää ensin teoriaa, jonka jälkeen käytännön harjoittelua. Toistoja tehdään, kunnes osataan. Tästä johtuen viestikomppaniassa on ammattitaitoa väkeä. Viesti ei ole yksilölaji, vaan se vaatii joukkojen yhteistyön toimiakseen. Viestiasemajoukkueiden lisäksi on kaapeliyhteyksistä vastaava telejoukkue ja huollosta vastaava huoltojoukkue. Ryhmätyöskentelyä pääsee harjoittelemaan paljon.

Pohjankankaan tykistöampumaharjoituksessa aliupseerikurssi sai kokea viestiaselajin tärkeyden, osaoppilaista jopa tykin kammesta vetämällä. Harjoituksessa yhteistyö eri joukkojen välillä oli elinehto tykistö-

tullelle. Tulenjohtajien tulikomennot eivät saavuttaisi tykistöä, jos viesti ei kulkisi. Tai kuten komppanian päällikkö sanoo: ”No comms, no bombs.”

Porin prikaatissa viestikomppania vastaa muiden komppanioiden viestialiupseerien koulutuksesta. Siksi aliupseerikurssimme on prikaatin suurimpia. Tulijoita on Niinisalon varuskunnasta asti. Tästä huolimatta aliupseerikurssin ryhmähenki on ollut timanttinen. Haasteita kohdatessa kukaan ei peräänny vaan jatketaan yhdessä, sekä kannustetaan jatkamaan loppuun saakka.

Oppilas Terhi Karhu ja
Oppilas Niko Nokikuru

Esikuntakomppanian komentopaikkalinjan aliupseerikurssi

Suomen tasavallan presidentti on todennut Suomen olevan sodassa. Esikunta tarvitsee äkkiä paikan, josta johtaa operaatioita. Valmistelvat osat lähtevät käskystä liikkeelle ja saapuvat alueelle. Ensimmäisenä vuorossa on alueen haravointi: ei vihollisuutta, ei räjähtämättömiä. Kriittiset viestiyhteydet kohoavat ja kulunvalvontapaikka rakentuu. Alue on valmis pääosien saapumiseen. Pääosat saapuvat paikalle. "Siihte, tekemään." Ajoneuvot pistoihin ja suoritetaan pikapuolustus. Alkaa Esikuntakomppanian toisen komentopaikkajoukkueen (aliupseerikurssin) tärkein tehtävä. Täysi kuorma-auto tyhjenee ja johtovalmis komentopaikka perustetaan kiihtyvällä valonnopeudella. Näin Esikunta on saanut tärkeän tukikohdan sodan johtamiselle. Esikuntakomppanian tärkein tehtävä on suoritettu. Depo ja rennommin. Esikuntakomppaniassa saa monipuolisen käsityksen armeijasta. Joukossamme on kaikkea tietojärjestel-

mäpartioiden ja sotilaspoliisien väliltä. Olemme saaneet koulutusta pioneerin, viesti-, jääkäri-, sotilaspoliisi-, panssarintorjunta- ja huoltokomppanian tehtävistä. Arki on siis ollut raskasta, mutta erittäin palkitsevaa. Yksilön merkitys komentopaikkajoukkueen toiminnassa on äärimmäisen suuri. Jos joku taistelija ei tee töitä täysillä, komentopaikan perustaminen muuttuu miltei mahdottomaksi. Kun keskellä yötä metsästä kuuluu huuto "AJOON!", vaaditaan jokaisen työpanosta, jotta alue saadaan purettua mahdollisimman nopeasti. Esikuntakomppaniassa siis todella vaaditaan hyvää ryhmähenkeä, selkeitä käskyjä ja täsmällistä johtamista. Aliupseerikurssilla on oppinut toimimaan tiiviissä porukassa ja ryhmähenki on kohentunut päivä päivältä. Kurssin aikana arki on todella vaihtelevaa, mutta yksi asia on varma, tulit tottumaan maasto-olosuhteisiin. Metsän lisäksi on nähty niin oppitunteja, paraateja kuin koko päivän mit-

taisia perustamisharjoituksia. Kerankin "Luokka, YLÖÖSS!" kajahti luokassa kovempaa kuin koskaan ennen, mutta tilanne ei ilmoitusta vaatinutkaan, kyseessä oli pullakahvit. Esikuntakomppania saattaa julkisuudessa jäädä muiden komppanioiden varjoon, mutta uskallamme väittää, että meidän tehtävämme on yksi Puolustusvoimien kulmakivistä.

Oppilas Raita,
Oppilas Pirttimaa ja
Oppilas Rabinä

Auramaa-yhtiöt

Kuljetuksia vuodesta 1929...

www.auramaa.fi

pintos

Raudoitteet. Tarvikkeet. Kiinnikkeet.

   pintos.fi

Portti avoinna hyvään palveluun!

Pihaportti

Puh. 044 7442 300

Turuntie 61, 32200 LOIMAA

• www.pihaportti.fi •

Liity Killan jäseneksi

**Se käy helposti osoitteessa:
www.porinprikaatinkilta.fi/
JÄSENYYS/jäsenhakemus
Porin prikatinkilta ry.**

TESTAMENTTILAHJOITUS

- Maanpuolustuksen historiaa ja kerhoperinnettä ylläpitävän ja keräävän Huovinrinteen Kerhosäätiö sr:n kerhokiinteistön tulevaa peruskorjausta voi tukea testamenttilahjoituksilla.
- Yleishyödyllisen yhteisön, kuten Kerhosäätiön, ei tarvitse maksaa testamenttilahjoituksesta perintöveroa.

Yhteydenotot toimitusjohtaja Matti Vihottula, 0400 772693
tai matti.vihottula@gmail.com.

5.11 FINLAND

TAKTISET VAATTEET & VARUSTEET

MYYMÄLÄ & VERKKOKAUPPA

511TACTICAL.FI

RUOKAA
OMASTA
MAASTA

PARHAAT VALMIS- LIHAPYÖRYKÄT VALMISTETAAN SÄKYLÄSSÄ!

Täydellinen maku ja rakenne – herkkusuiden valinta!

KÄYTÄMME VAIN
SUOMALAISTA LIHAA

Savulaaksontie 121
27230 Kivikylä
Puh. 02-8260 905
www.kivikylan.fi